

HỎI VÀ ĐÁP

 ...nhiều tôi phải có, nhưng tôi đã có...Tôi đã mang theo sách dẫn các đề mục của tôi. Tôi có thể giao nó cho Leo ở đây, hoặc ai đó ngồi gần có thể giúp tôi nếu anh em muốn, nếu chúng ta đến với điều đó.

2 Bây giờ, nếu người phụ nữ này ở trên đó, nếu có...nếu chị ấy...Ở đâu...Ai là chồng của chị ấy? Vâng. Ồ, nếu anh muốn vợ của anh đến ngồi với anh, họ—họ có thể, không có gì được nói giữa các anh em mà cũng không thể nói với một người chị. Chúng ta chỉ...anh em biết. Điều đó thì—thì ổn chứ? Bây giờ, anh được hoan nghênh nhiều hơn để đến với chị ấy. Chị—chị ấy có đủ ấm ở ngoài đó không, Doc? Ồ, ổn thôi, nhưng hơi cô độc với chị ấy.

3 Và không có gì—không có gì ở trong đây...đôi khi lý do tôi đã đề cập “đàn ông,” vì có đôi khi đàn ông có thể hỏi một câu hỏi giữa những người đàn ông mà không thể trả lời được khi có phụ nữ. Nhưng không có gì trong đó ngoài những gì có thể được trả lời ngay tại trong hội thánh thông thường địa phương, bởi vì nó chủ yếu liên quan đến các vị mục sư truyền đạo, và vân vân, và những gì của họ—nhiệm vụ của họ là gì và họ phải làm gì.

4 Bây giờ, tôi tin rằng điều này đang được ghi âm. Nếu...Tôi không chắc. Anh Goad, cái đó ở đâu, điều đó đang được ghi âm bây giờ không? Được rồi. Thừa các anh em, lý do chúng ta làm điều này là để tìm ra, nguyên tắc là gì, đâu là—phần đó, điều...những gì trong tâm trí của con người, những gì—những điều gì là của chúng ta.

5 Chúng ta—tất cả chúng ta phải nói cùng một điều. Bây giờ, chẳng hạn, ai đó bước vào và, nói, có lẽ họ đi qua nhà thờ của anh em ở đây, (tên anh là gì, thưa anh? Willard. Anh...Bây giờ, có hai Willard ở đây, tôi sẽ phải đưa cho anh em điều gì khác. Nếu tôi...VẬY thì, họ của anh là gì? Crase) Nhà thờ của Anh Crase, và Anh Crase sẽ nói một điều nào đó. Sau đó họ từ Sellersburg đến với Anh Ruddell, nhà thờ của Anh Ruddell sẽ khác với điều đó. Họ đi qua tới nhà thờ Anh Junie, thì khác hẳn, hoàn toàn. Đi xuống

với đèn tạm này, và vẫn là khác hẳn. Hiểu không? Điều đó khiến dân sự bối rối.

⁶ Bây giờ, giống như ai đó nói, “Ồ, tôi không tin anh sẽ...anh thực sự phải nhận được Đức Thánh Linh. Tôi không nghĩ nó cần thiết.” Nói, chẳng hạn, Anh Crase sẽ nói điều đó. Và rồi khi anh em đến với—với giáo hội của Anh Ruddell, và anh ấy nói, “Vâng, điều đó là thiết yếu.” Và sau đó đi xuống nhà thờ của Junie, và nói, “Chà, nó không khác biệt lắm.” Hiểu không? Nếu chúng ta có thể gặp nhau thậm chí...Tôi ước chúng ta có thể có tất cả các mục sư truyền đạo của Jeffersonville (trong cộng đồng này) có thể đến với nhau nên chúng ta sẽ có tiếng nói chung.

⁷ Và do đó, rất nhiều lần, các chấp sự và ủy viên, họ phải tìm ra nhiệm vụ của mình là gì. Và tôi thấy chúng ta có thủ quỹ hội thánh và người bảo vệ ở đây tối nay, vì vậy chúng ta sẽ tìm hiểu xem nhiệm vụ của họ là gì. Nhưng trong tất cả những điều này chủ yếu (ở đây) chỉ là những câu hỏi mà sẽ được hỏi ở bất cứ đâu và có thể được trả lời ở bất cứ nơi đâu. Đó chỉ là những câu hỏi đơn giản, và giống như nhiệm vụ của những ủy viên, nhiệm vụ của...Bây giờ, nếu đó chỉ là nhiệm vụ thực sự, tôi nghĩ điều đó đã được ghi trên bảng thông báo ngay tại đây bây giờ, về nhiệm vụ của ủy viên và những gì họ được cho phải làm. Nhưng tôi nghĩ có lẽ...

⁸ Và vừa nhận một câu ở đây, và tôi nghĩ nó tốt, Tôi sẽ trả lời nó sau một lát, nếu Chúa cho phép chúng ta đến với điều đó, là:

Trong một cơn khủng hoảng nào đó, một chấp sự nên làm gì? Người ấy phải làm gì... Bốn phận của người ấy làm gì khi có một sự cố khủng hoảng phát sinh? Người ấy nên hành động như thế nào? Hiểu không? Hay một ủy viên trị sự phải làm gì, một mục sư phải làm gì, đại loại như thế, khi có một sự khủng hoảng? Chúng ta biết thông lệ bình thường, nhưng nếu có điều gì đó xảy ra mà nằm ngoài thông lệ ấy, đấy, thì họ phải làm gì?

⁹ Và chúng ta chỉ biết rõ cách để làm điều đó, nó giống như huấn luyện một quân đội, và mỗi chúng ta đều biết vị trí của mình. Bây giờ, như là một nhóm như thế này, chúng ta có thể ở đây tới nửa đêm, chúng ta biết điều đó, nhưng nó là...Tôi

không nghĩ nó cần thiết. Chúng ta sẽ trả lời nó. Bây giờ tôi muốn mỗi người...

¹⁰ Bây giờ, không có tên, một số câu hỏi có ghi tên trên đó, nhưng tôi—tôi sẽ không gọi tên của người hỏi. Bởi vì thật sự—thật sự bất kể câu hỏi là gì, tôi sẽ chỉ đọc câu hỏi. Chỉ có khoảng hai người trong số họ có tên trên đó. Và, đợi đã, tôi có thể đã tìm thấy một người khác. Tôi biết, đó là cụ Tiến sĩ Ingleman, tôi đã gọi điện cho ông ở—ở tòa nhà cánh nam, ở số 4—426 tòa nhà cánh nam. Đó là lúc vị tiến sĩ lớn tuổi này dưới đây nơi mà chúng ta đang có mặt hôm nay, ở dưới Georgetown, đã được chữa lành, hoặc đã đến sau khi bất tỉnh rất lâu, và—và đại loại như vậy. Bây giờ, tôi nghĩ điều này đã có được chúng, bây giờ chúng ta sẽ đi vào những câu hỏi đầu tiên mà tôi đã nghiên cứu trước.

Bây giờ chúng ta hãy đứng lên chỉ một phút, xin vui lòng.

¹¹ Lạy Cha Thiên Thượng của chúng con, chúng con đã nhóm nhau lại đây như một nhóm người, Cơ-đốc nhân những người yêu mến Ngài, những người tin vào Ngài, và những người đã dâng hiến cuộc đời và sự hầu việc của chúng con cho sự hầu việc của Ngài. Có những mục sư truyền đạo ở đây, thanh niên, người trung niên, họ có những nhà thờ, họ chịu trách nhiệm trước Đức Chúa Trời. Có những chấp sự ở đây chịu trách nhiệm trong chức vụ của họ ở những nhà thờ khác nhau này. Có những ủy viên, trách nhiệm của họ. Những mục sư, những nhà truyền giáo, bất cứ điều gì, Chúa ôi, chúng con chịu trách nhiệm trước Ngài. Và đó là lý do tại sao chúng con đến với nhau, để tất cả chúng ta có thể nói cùng sự việc như chúng con đã nói rằng chúng con phải làm theo lời Kinh Thánh. Tất cả chúng con phải nói cùng một tiếng nói.

¹² Và thưa Cha, chúng con nghĩ, trong một nhóm như thế này, rằng chúng con có thể thấy có thể một số anh em của chúng con hoặc một số người trong chúng con sẽ có một chút khác biệt về các sự việc, và một số chỉ yêu cầu thực sự tìm ra Lẽ thật về nó là gì. Và chúng con biết rằng chúng con không đủ, mỗi người trong chúng con. Nếu con nên mời bất kỳ anh em nào khác đến đây để trả lời những câu hỏi này, có lẽ họ sẽ thật sự đủ hoặc nhiều khả năng hơn con để trả lời chúng. Nhưng chúng con hiệp nhau

lại đang phụ thuộc vào sự mặc khải của Ngài, rằng Ngài sẽ bày tỏ cho chúng con qua Lời và qua...bởi Thánh Linh Ngài, để nó... để chúng con có thể có câu trả lời cho mọi câu hỏi. Hầu cho tấm lòng chúng con...chúng con có thể được lấp đầy với các câu trả lời và chúng con có thể đi ra với cảm giác rằng chúng con được trang bị tốt hơn cho sự hầu việc Ngài và phục vụ chức vụ của chúng con hiệu quả hơn là—hơn là bây giờ. Đó là mục đích của chúng con ở đây, thưa Cha. Xin nhậm lời giờ này.

¹³ Xin trả lời các câu hỏi của chúng con, Cha ôi, khi chúng con chờ đợi Ngài. Xin để không có sự khó hiểu nào trong tâm trí của chúng con, nhưng xin cho chúng con ở lại với câu hỏi đó cho đến khi nó được trả lời đầy đủ và chúng con được thỏa mãn bởi Thánh Linh, nhất trí đồng lòng vì Sự Hiện Diện của Ngài. Chúng con cầu xin nhơn Danh Chúa Jêsus. A-men.

¹⁴ Tôi chỉ muốn trích dẫn một câu Kinh Thánh, để bắt đầu. Như Ê-sai đã nói, nhà tiên tri đã nói:

Ô hãy đến...cho chúng ta biện luận cùng nhau, CHÚA phán:...

¹⁵ Và tôi nghĩ đó là lý do tại sao chúng ta có mặt ở đây tối nay, là cố gắng lý luận, cùng nhau tranh luận để giải quyết mọi việc. Và bây giờ tôi sẽ bắt đầu...và có một số điều được viết ra ở dưới đây và đánh số, và vân vân, mà tôi đã có câu này, Anh Wood đã mang đến; tôi nhận được phong bì này với câu trả lời trong đó. Và bây giờ tôi muốn mỗi người trong số anh em, những anh em yêu dấu của tôi, biết rằng—rằng những câu trả lời này được—được đưa ra theo sự hiểu biết tốt nhất của tôi, tốt nhất mà tôi có thể biết làm thế nào để hiểu được.

¹⁶ Và những câu trả lời này không phải là không thể sai lầm, đấy, bởi vì Kinh Thánh là không thể sai lầm, và theo như tôi biết thì chúng ở trong hàng lối Thánh Kinh. Tôi hy vọng điều đó làm cho nó rõ ràng. Và cuốn băng sẽ được giữ lại bây giờ và bất cứ ai muốn có nó, thì họ có thể có nó. Nhưng bây giờ, tôi biết lời Kinh Thánh thì không thể sai lầm được nhưng những câu trả lời của tôi thì không thể không có sai lầm. Vì vậy tôi chắc chắn mọi người đều hiểu điều đó. Và nếu nó không phải là—nếu nó không

phải là không thể sai lầm, thì anh em có quyền hỏi tôi bất cứ lúc nào.

17 Nếu có câu hỏi của người khác, nó không phải là câu hỏi của anh em, nhưng nếu đó là câu hỏi của người khác, có thể anh em chưa bao giờ nghĩ đến, nhưng đó là điều gì đó mà chúng ta ở đây để giúp đỡ. Chúng ta ở đây để—để đến với nhau bởi vì chúng ta đang ở trong những ngày sau rốt, và thời buổi rất xấu, và—và chúng ta muốn được huấn luyện, được giáo huấn.

18 Anh Stricker, một người lính; Anh Goad phía sau đó, một người lính; và có lẽ Anh Ruddell ở đây, anh là một người lính; Anh Beeler; và những người khác nhau mà đã—mà đã trải qua đời sống quân ngũ; anh em ngồi với nhau, anh—anh em hội ý, anh—anh em biết chiến trận trước khi anh em đi ra đó, và tất cả các chiến thuật anh em có thể làm với kẻ thù, để anh em có thể gặp hấn trên đất của hấn.

19 Khi tôi còn chơi đấm bốc, họ sẽ tìm hiểu đối thủ của tôi, anh ta sẽ như thế nào, anh ta sử dụng kiểu đấm gì, nếu đó là cú đấm móc hay cú đấm trái hay móc phải, và anh ta thuận tay phải—hay là thuận tay trái, và anh ta mạnh đến mức nào, và anh ta có đôi chân không, và anh ta sử dụng đôi mắt thế nào, và anh ta đến từ góc nào, và tất cả các chiến thuật khác nhau mà chúng tôi có thể. Và họ sẽ tìm ra những gì...các—các huấn luyện viên đã từng thấy người đó chiến đấu trước đây. Vì vậy sau đó họ đưa một người vào đó với tôi để huấn luyện tôi giống hệt như người đó đang chiến đấu, để—để biết anh ta định làm gì.

20 Và đó là những gì chúng ta ở đây cho tối nay. Chúng ta biết đòn của kẻ thù. Chúng ta biết chiến thuật của hấn là gì. Và chúng ta ở đây tối nay với lời Kinh Thánh để bao phủ hấn đến nỗi hấn không thể di chuyển, bởi vì kẻ thù ở mọi phía.

21 Anh Roberson, tôi đang nghĩ lại ở đó, gặp anh ấy, anh ấy chắc chắn phải biết một người lính là gì. Anh ấy chắc chắn đã có một thời gian về điều đó! Bao nhiêu người lính ở đây, xem nào, mà đã là những chiến sĩ trong quân đội? Hãy nhìn đây, xem, một nhóm các bạn là những người lính. Được rồi, bây giờ, các bạn biết nó là gì. Và đó là những gì anh em học, phải không, Anh Roy, Anh Beeler, và các anh là những cựu chiến binh và đại loại như vậy?

Là, nghiên cứu kẻ thù, “Hắn đang định làm gì? Sự di chuyển của hắn là gì?” và rồi biết làm thế nào đối đầu với hắn.

²² Và đó là lý do chúng ta ở đây, nghiên cứu nước đi của kẻ thù và—và biết làm thế nào để đương đầu với hắn, điều mà sẽ đắc thắng hắn.

²³ Và hãy nhớ, cho phép tôi nói điều này, hồi các anh em, hội thánh nhỏ đã bắt đầu ở đây bằng một loạt ân tứ, xem đây, những sự ban cho đang đến với hội thánh. Nhưng dù đó là các ân tứ hay không, nếu không hề có một ân tứ, tôi sẽ nói với anh em, ân tứ không phải lúc nào cũng đánh bại kẻ thù, nhưng Lời thì sẽ. Lời sẽ đối đầu với hắn bất cứ đâu.

²⁴ Và Chúa Jêsus, khi Ngài còn ở trên đất, đã chứng minh điều đó. Của Ngài...Ngài là Đức Chúa Trời được biểu lộ trong xác thịt. Nhưng Ngài không hề sử dụng một ân tứ nào trong những ân tứ tốt đẹp của Ngài để đánh lại kẻ thù. Chúng ta tìm thấy trong Ma-thi-ơ...Tôi tin rằng đó là chương thứ 2 hoặc thứ 3 của Ma-thi-ơ, Ngài nói...Không, chương 2 của Ma-thi-ơ, khi Ngài gặp kẻ thù, Ngài gặp hắn trên nền tảng của Lời, “Có lời chép rằng.”

Và kẻ thù đáp lại, “Có lời chép rằng.”

²⁵ Và Ngài phán, “Cũng có lời chép rằng,” như thế, cho đến khi Ngài đánh thắng kẻ thù. Và đó là lý do chúng ta ở đây, là để đối phó với kẻ thù bằng những vật liệu mà Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta để—để đương đầu với nó.

²⁶ Bây giờ tôi có khoảng bốn câu hỏi ở đây trên...nó trên một—nó nằm trên một mảnh giấy, và tôi đánh số chúng: một, hai, ba, bốn, năm, sáu...tám, mười, và tiếp tục như thế. Và ngay sau khi tôi đi qua câu này, thì tôi sẽ nhảy vào những câu kia. Nói:

107. Anh Branham, nếu những câu hỏi này không phù hợp thì cứ bỏ qua chúng, và tôi sẽ không cảm thấy tồi tệ về điều đó vì tôi sẽ biết đó không phải là bàn tay của Chúa. Câu hỏi số một: Anh Branham, tôi đã nghe anh... rằng nên—nên trở lại trong... Tôi—tôi—tôi đã nghe anh nói rằng tôi nên trở lại với chức vụ, và bản thân tôi đã nghĩ về điều đó, nhưng đã chờ đợi một số lời chắc chắn từ Ngài về điều đó. Cho đến nay nó đã không đến. Bây

giờ, vì tôi biết sự cuối cùng đã gần kề, tôi có nên chờ đợi Đức Chúa Jêsus để—để phán với tôi không? Hoặc, Ngài có vui lòng nói cho anh biết điều gì cần nói với tôi không, vì tôi biết anh là phát ngôn viên của Ngài cho thời đại này?

27 Ô, bây giờ, thưa anh em, tôi muốn...Tôi đã viết ra đây câu trả lời của tôi cho nó. Chúa kêu gọi người anh em này, một sự kêu gọi trong đời sống, bây giờ, có một điều tuyệt vời mà chúng ta có thể lấy đó làm một đề tài và giảng suốt đêm về nó, thấy đây, một điều đó, “một sự kêu gọi.” “Hãy chú ý cho chắc chắn về sự kêu gọi và sự chọn lựa của anh em,” thấy đó. Chúng ta không muốn chỉ đang tự hỏi liệu chúng ta có được kêu gọi không. Anh em phải được kêu gọi nếu không anh em sẽ bị đánh bại, chúng ta đang chiến đấu một trận chiến. Hiểu không? Và nếu anh em khẳng định chắc chắn, thưa anh em, rằng sự kêu gọi của mình là bởi Đức Chúa Trời, và anh em đã được Đức Chúa Trời kêu gọi để làm một công việc...

28 Bây giờ, có một thủ đoạn tuyệt vời mà kẻ thù có thể chơi anh em. Nó có thể làm cho anh em nghĩ mình không được kêu gọi trong khi anh em được kêu gọi, rồi nó làm ngược lại khiến anh em nghĩ rằng anh em không được kêu gọi; hoặc làm cho anh em nghĩ rằng anh em được—anh em được kêu gọi trong khi anh em không được kêu gọi; hoặc ngược lại, cách này hay cách kia. Và anh em phải cẩn thận điều đó.

29 Bây giờ, đây là cách để làm điều đó. Tìm thấy trước hết...Ồ, vậy thì, đây là lời khuyên, điều duy nhất tôi có thể đưa ra cho điều này là một lời khuyên. Hiểu không? Nhưng phải chắc chắn rằng sự kêu gọi của anh em đến từ Đức Chúa Trời, và rồi kiểm chứng lại các động cơ và mục tiêu của anh em. Hiểu không? Bây giờ, anh em biết tôi muốn nói gì bởi điều đó. Động cơ rao giảng của anh em là gì? Nó chỉ là...Anh em nghĩ nó là một công việc đơn giản hơn những gì anh em có chẳng? Thế thì tốt hơn là anh em nên quên điều đó đi, đó không phải là sự kêu gọi.

30 Một sự kêu gọi của Đức Chúa Trời cứ thôi thúc nóng cháy trong lòng anh em đến nỗi anh em không thể nghỉ ngơi cả ngày

lấn đềm về điều đó. Anh em thật sự không thể thoát khỏi nó, nó cứ tác động liên tục trong lòng anh em.

³¹ Và—và nếu anh em phải giảng...Anh em nói, thôi được, bây giờ, một mục tiêu khác, “Tôi tin, với công việc tôi đã có, nếu tôi có thể trở thành một nhà truyền giáo hay một mục sư thành công, có một mức lương cao, có một ngôi nhà mà tôi có thể đi vào và vân vân, và sống, thế thì tôi—tôi tin rằng đó sẽ là một điều tốt, dễ dàng hơn nhiều so với những gì tôi đang làm bây giờ. Và thực sự tôi nghĩ rằng nó sẽ là...” Bây giờ, hãy xem, mục tiêu của anh em đã sai ngay từ đầu. Thấy đó, nó không đúng. Hiểu không? Anh—anh em sai ở đó về điều đó.

³² Thế thì anh em sẽ nói, “Chà, có lẽ bởi vì tôi là một...nghĩ rằng có lẽ tôi sẽ được ưa chuộng hơn giữa dân sự.” Thấy đấy, anh em sẽ nhận ra rằng anh em chỉ sẵn sàng cho một thất bại lớn. Thật đấy, thấy đấy!

³³ Nhưng, bây giờ, nếu mục tiêu của anh em là “Tôi không quan tâm nếu tôi phải ăn bánh quy ngọt và uống nước sông, dù sao đi nữa tôi cũng sẽ rao giảng Tin Lành.” Điều gì đó cứ giày xéo anh em, “Tôi sẽ rao giảng Tin Lành hoặc chết!” Hiểu không? Thế thì anh em sẽ—anh em sẽ đi đâu đó, bởi vì đó là Đức Chúa Trời đang giải quyết với anh em. Đức Chúa Trời đang bày tỏ chính Ngài cho anh em, bởi vì chính là Đức Chúa Trời sẽ không để cho anh em nghỉ ngơi. Và, thông thường, một người được Chúa gọi không bao giờ muốn làm điều đó. Anh em đã bao giờ nghĩ về điều đó không? Bất cứ người nào...

³⁴ Mới đây một số anh em rất yêu quý đã hỏi tôi, mà nói, “Bây giờ chúng ta đã đến trong Con Đường, Anh Branham, giờ đây chúng ta đã tìm thấy Chúa và nhận được Đức Thánh Linh, chúng ta sẽ tìm kiếm những ân tứ cho chức vụ của mình là điều chúng ta nên làm.”

³⁵ Tôi nói, “Đừng bao giờ làm điều đó.” Hiểu không? Đừng bao giờ khuyên mọi người làm điều gì đó như thế, bởi vì thông thường một anh chàng mà muốn làm điều đó là một anh chàng mà—mà không thể làm điều đó.

³⁶ Chính người mà đang cố chạy trốn khỏi điều đó lại là người mà Đức Chúa Trời sử dụng. Hiểu không? Nếu anh ấy đang cố thoát khỏi nó, “Ồ, thưa anh, tôi nói với anh, tôi...sự kêu gọi ở trong tôi nhưng tôi...Chà! Chao ôi, tôi ghét phải thử điều đó.”Ồ, thế đấy, anh em thấy đấy. Đó—đó là đang cố gắng để chạy trốn.

³⁷ Nếu—nếu anh ta rất muốn làm điều đó, thì điều trước tiên anh em biết anh ta thấy chính mình là một “kẻ huênh hoang khoác lác.” Như anh em nói, “Lạy Chúa, xin ban cho con quyền năng để dời núi, con nói với Ngài, con sẽ làm điều gì đó cho Ngài nếu Ngài để con dời được núi.” Không, anh ta sẽ không, anh ta thậm chí không thể dời được chính mình đến với thái độ đúng đắn, đấy, vì vậy anh ta sẽ không bao giờ dời núi cho Đức Chúa Trời.

³⁸ Chỉ cần lấy, lấy ví dụ, như Phao-lô. Anh em nghĩ Phao-lô có thể đã từ bỏ sự kêu gọi của ông chẳng?Ồ, thưa anh em! Ông không thể làm điều đó. Nó cứ dẫn vật ông cả ngày lẫn đêm cho đến khi ông rời khỏi giáo hội của mình, ông rời bỏ mọi sự và—và đi xuống trong...Tôi tin đó là Châu Á, phải không? Và ở lại đó ba năm, nghiên cứu Kinh Thánh, để tìm hiểu xem Nó đúng hay không, thấy đó, để tìm hiểu xem Đức Chúa Trời có thực sự kêu gọi ông không.

³⁹ Vì vậy nếu Đức Chúa Trời đang kêu gọi anh em, hỡi anh em, và điều đó cứ thôi thúc trong lòng anh em, thì tôi có thể nói, “Hãy quăng hết mọi gánh nặng, và những tội lỗi để vắn vương anh em.” Anh em hiểu không? Nếu...Nhưng nếu nó không thôi thúc anh em, và thế thì tôi—tôi—tôi sẽ không nghĩ quá nhiều về nó vậy. Chỉ cứ để cho nó đến với vị trí của nó.

Bây giờ, anh ấy nói, người anh em này nói ở đây:

Anh Branham, nên...Anh có nghĩ rằng Chúa sẽ phán...
(với tôi để nói với anh ấy.)

⁴⁰ Tôi tin Đức Chúa Trời sẽ nói thẳng với anh ấy. Bởi vì, anh em biết đấy, Đức Chúa Trời...Chúng ta không quá lớn đến nỗi Ngài không thể nói với chúng ta. Và Ngài—Ngài—Ngài sẽ phán với chúng ta, thật vậy. Thấy đó, Ngài chỉ...Ngài sẽ phán với chúng ta.

41 Và tôi nói với anh em, nếu Ngài nói với tôi, thì anh ấy có thể nói, “Ồ, Ngài đã nói với Anh Branham như vậy, ngợi khen Đức Chúa Trời!”

42 Nhưng, anh em thấy đấy, không phải Anh Branham kêu gọi anh em, mà chính Đức Chúa Jêsus kêu gọi anh em. Hiểu không? Và nếu chính Chúa Jêsus ban cho anh em sự kêu gọi, thì Ngài sẽ phán. Hiểu không? Tôi có thể nói với anh em tới tai của anh em, nhưng khi Đấng Christ kêu gọi anh em vào chức vụ thì điều đó ở trong lòng anh em. Hiểu không? Đó là nơi mà việc đó phải neo đậu và anh em không thể thoát khỏi nó.

Bây giờ, tôi nghĩ về câu hỏi thứ hai...

43 Bây giờ nếu có bất kỳ câu hỏi nào về điều đó, bất kỳ câu hỏi nào về nó, đấy, mà sự kêu gọi của một người phải ở trong lòng người đó, đến từ Đức Chúa Trời. Và—và một anh em khác...Ồ, tôi biết đây là ai đã viết câu này. Đấy, tôi biết ai đã viết nó, một người anh em quý giá, thân yêu, nhân từ mà tôi thực sự tin rằng có sự kêu gọi của Đức Chúa Trời. Nhưng tôi chỉ...Tôi sẽ không muốn anh ấy làm điều đó dựa trên lời nói của tôi (đó là lý do tại sao tôi đã trả lời nó theo cách tôi đã làm), đấy, dựa trên lời tôi nói; “Ồ, vâng, Anh A gì đó nên bước vào chức vụ.” Hiểu không?

44 Bây giờ anh em nói, “Anh Branham đã nói với tôi rằng tôi nên làm điều đó.” Đấy, và có thể điều gì xảy ra nếu điều gì đó đã xảy ra với Anh Branham, tôi bị giết, hay chết, hay—hay là bỏ đi? Thế thì, thấy đó, sự kêu gọi của anh em kết thúc rồi. Nhưng nếu Chúa Jêsus kêu gọi anh em, thừa anh em, chừng nào còn sự Đời đời thì nó sẽ còn vang vọng. Hiểu không? Và rồi anh em biết mình đang đứng ở đâu.

Bây giờ về câu thứ hai...

45 Hoặc điều gì đó giống thế này, “Biết rằng đó là ngày cuối cùng.” Tôi chắc chắn đánh giá cao điều đó cho anh em ấy. Tôi chắc chắn đánh giá cao việc anh ấy nhận ra rằng chúng ta đang ở trong ngày sau rốt, và sự chân thành của tấm lòng anh ấy, muốn làm một điều gì đó cho Đấng Christ.

Câu hỏi tiếp theo là:

108. Bây giờ, nếu Chúa yêu quý của chúng ta cho phép tôi làm một việc nhỏ cho Ngài, tôi có nên quay lại những cộng đồng nơi tôi đã hầu việc một phần trong...trong lỗi lầm (trong điều mà tôi hối tiếc)... anh ấy giải thích điều đó trong ngoặc đơn...và cố gắng nói với họ về Lễ thật không? Họ đã rất—họ đã có ý nghĩa rất lớn đối với lòng của tôi.

⁴⁶ Không, thưa anh em, tôi nghĩ không cần thiết đối với anh để quay về lại cộng đồng như vậy. Và tôi tin, người anh em thân mến, khi Chúa kêu gọi anh Ngài có thể không bao giờ để anh đi như anh đã từng ở trong một cộng đồng, và có lẽ anh đã dạy những điều hoặc có những điều không phải là...mà thực sự anh thấy khác hẳn bây giờ, đây, mà anh có thể thấy khác hẳn với những gì anh đã làm sau đó. Bây giờ, và Chúa, khi Ngài kêu gọi anh, Ngài có thể...nếu Ngài khiến nó thành hiện thực với anh, Ngài có thể sai anh đi bất cứ đâu. Hiểu không? Anh sẽ không phải đi đến bất kỳ cộng đồng nào đó hay bất cứ điều gì.

⁴⁷ Khi anh ở đó, anh đã chân thành. Tôi biết người anh em ấy, như tôi nói, mà đã viết những câu hỏi này. Với sự chân thành sâu sắc nhất, và là một Cơ-đốc nhân thật chân chính, anh đã làm hết sức mà anh có thể làm và với tất cả những gì anh biết cách làm, và đó là tất cả những gì Đức Chúa Trời đòi hỏi. Hiểu không? Bây giờ, nếu Đức Chúa Trời sẽ kêu gọi anh trở lại cộng đồng đó, tôi sẽ quay lại ngay. Nhưng nếu Ngài không làm thế, tôi—tôi tin rằng tôi sẽ đi bất cứ nơi nào Ngài sai tôi đến. Còn câu hỏi không?

Số ba:

109. Làm sao một người biết được vị trí chính đáng của mình trong Thân Thể của Đấng Christ?

⁴⁸ Đó là một câu hỏi hay, rất hay, “Làm thế nào...” Đó là loại câu hỏi giữa nhiều người của chúng ta ở đây tối hôm nay, “Làm thế nào để anh biết một cách đúng đắn?” Bây giờ, tôi đang cho rằng người anh em này muốn biết “Ở vị trí gì, là gì trong Đấng Christ, tôi đóng vai trò gì trong Đấng Christ?”

⁴⁹ Bây giờ, chẳng hạn, tôi muốn nói như thế này, thưa anh em, để cho anh em câu trả lời tốt nhất mà tôi biết. Vị trí của anh là... trong Đấng Christ được bày tỏ cho anh bởi Đức Thánh Linh. Và

sau đó nếu anh muốn biết đó có phải là Đức Thánh Linh hay không, hãy tìm xem Ngài có ban phước cho những gì anh đang làm, hay không. Và nếu Ngài ban phước cho nó, thì đó là Ngài. Nếu Ngài không ban phước...

⁵⁰ Giống như ai đó đã nói với tôi cách đây không lâu, nói, “Chúa đã kêu gọi tôi rao giảng.”

Tôi nói, “Tốt, thế thì giảng.” Thấy không? Và vì vậy anh—anh ấy...

⁵¹ Tôi thật sự suy nghĩ nó là vậy...Sa-tan, nếu nó chỉ có thể lấy một người nào đó để—để hành động giống như vậy và sau đó lừa dối họ, thì đó chỉ là những gì anh ấy muốn làm. Thế thì cả thế giới chỉ ngón tay của họ ngay tại đó. Người nào đó nghĩ họ có được ân tứ nói tiếng lạ và thông giải; một số người lại có ân tứ chữa bệnh Thiêng liêng; một số có những điều này như...Đôi khi họ nhầm lẫn trong những điều đó, đấy. Và đôi khi họ nghĩ rằng họ không có nó trong khi họ có. Vì vậy nó rất dễ bị nhầm lẫn.

⁵² Vì vậy hãy luôn làm điều này, thưa anh em, bất cứ khi nào anh em cảm thấy mình phải làm một việc gì đó, trước tiên hãy tìm hiểu xem anh em có thể làm điều đó theo Kinh Thánh không (nếu nó có trong Kinh Thánh). Không chỉ viết ở một chỗ, mà ý tôi là hoàn toàn theo Kinh Thánh xuyên suốt Kinh Thánh cho anh em làm điều đó, vị trí của anh em, nói nếu anh em muốn trở thành một nhà truyền giáo, mục sư, giáo sư, nhà tiên tri, bất cứ điều gì mà Chúa có thể đã kêu gọi anh em làm. Anh em hiểu không? Hoặc nếu anh em có ân tứ nói tiếng lạ, ân tứ thông giải, ân tứ về bất kỳ—bất kỳ loại nào trong chín ân tứ thuộc linh trong hội thánh, và bốn chức vụ thuộc linh của hội thánh, bất cứ vị trí nào, trước tiên xem Đức Chúa Trời có kêu gọi không.

⁵³ Sau đó, thông thường, theo cách tôi xem xét điều đó cho chính mình, chỉ...đây là tôi, tôi xem bản chất của người đó và xem người ấy có loại ân tứ gì mà họ đang tuyên xưng. Thấy đó, Đức Chúa Trời sẽ làm việc với tạo vật của Ngài theo cách mà Ngài đã tạo dựng nên người ấy. Hiểu không? Ngài sẽ dựng nên một tạo vật...

54 Nếu anh em thấy anh ấy thực sự dở hơi và cứ như vậy, anh em...và anh ấy nói, “Chúa đã kêu gọi tôi làm *như vậy-như vậy*, làm mục sư.” Vậy thì, một mục sư không thể là một người dở hơi. Một mục sư thì cứng rắn, kiên định. Hiểu không?

55 “Chúa gọi tôi làm giáo sư.” Và hãy xem cách người ấy giải thích Lời. Hiểu không? Người ấy lấy Nó trộn lẫn tất cả và mọi thứ, thế thì anh em có thể nói với anh ta. Hiểu không?

56 Nhưng, rồi, việc phải làm, vị trí của anh em thường được biết anh em có làm điều đó hay không.

57 Bây giờ, khi Đức Chúa Trời kêu gọi tôi trở thành một nhà truyền giáo, mà tôi muốn trở thành một mục sư. Và tôi nghĩ ở nhà ở đây sẽ thật tốt. Và Chúa đã kêu gọi tôi. Và cuối cùng tất cả mọi người đã cùng nhau...Không còn một ai trong số họ tối nay ở đây, rằng họ đã khóc và đi ra khỏi đó trên 1717 Phố Spring. Và quý bà, Bà Hawkins ở đằng kia, đã gặp tôi và nói (khóc, trong thời kỳ suy thoái, khi một người trong hàng xóm nấu một đồng đậu và tất cả chúng tôi sẽ đến và ăn từ đó), và bà ấy đã nói, “Tôi sẽ cho phép các con tôi ngồi vào bàn ăn nếu anh chỉ xây dựng một đền tạm.” Hiểu không?

58 Và sự kêu gọi của tôi là một nhà truyền giáo. Buổi sáng...Đặt ngay tại đây tại viên đá góc này, nếu chúng ta có thể mở trong đó ra tối nay, anh em sẽ thấy một trang bìa trong Kinh Thánh của tôi mà Ngài bảo tôi trở thành một nhà truyền giáo. Hiểu không? Và tôi không phải là một mục sư thành công, sẽ không bao giờ như vậy, bởi vì tôi không có đủ kiên nhẫn và những gì cần có để trở thành một mục sư. Hiểu không? Vì vậy do đó nếu tôi cố gắng làm mục sư, tôi sẽ chỉ lạc lõng như một mục sư đang cố gắng trở thành một nhà truyền giáo.

59 Hiểu điều tôi muốn nói không? Anh em có thể thấy cách Chúa kêu gọi anh em, vị trí của anh em trong Thân thể. Còn câu hỏi không?

110. Có phải sớm muộn gì tất cả những người được đầy đầy Đức Thánh Linh đều nói tiếng lạ không?

60 Đó là câu hỏi đầu tiên, “Có phải tất cả Đức Thánh Linh...” Thế thì, tất cả chỉ trong một câu hỏi, Tôi đã nhận được nó ở đây

cho câu hỏi số bốn. Nhưng tôi sẽ—tôi sẽ nói điều này trước, anh em thấy:

Có phải sớm muộn gì hết thảy những người được đầy dẫy Đức Thánh Linh đều nói tiếng lạ không? Tôi thấy chỗ mà Phao-lô đã nói ông “nói nhiều tiếng lạ hơn hết thảy họ.”

Được rồi, câu hỏi số bốn: **Có phải hết thảy đều nói thứ tiếng lạ khi nhận lãnh...?** Hay là, không, nó nói: **Có phải hết thảy đều nói tiếng lạ...?** Không: **Có phải sớm muộn gì hết thảy những người được đầy dẫy Đức Thánh Linh đều nói tiếng lạ không?**

⁶¹ Bây giờ, thưa anh em, tôi...Đây là một câu hỏi sâu sắc. Bây giờ, ở đó, anh em có thể...Tôi có thể sẽ có một số câu trả lời lại về điều này.

⁶² Đức Thánh Linh, một phần của Thánh Linh là sự xưng công bình. Đó là lúc anh em...Đức Chúa Trời phải kêu gọi anh em hay là anh em sẽ không bao giờ được kêu gọi. Đấy, chính anh em chẳng có thể làm gì được. “Chẳng ai có thể đến cùng Ta nếu Cha Ta không kéo người ấy đến trước.” Đúng thế không? Vì vậy vai trò của sự xưng công bình là Đức Thánh Linh.

⁶³ Anh em đã từng nghe tôi giải thích với linh mục theo phái Luther thời đó về ruộng ngô chưa? Đấy, “Ngô, một người đi ra và trồng hai...đã trồng cánh đồng ngô của mình. Sáng hôm sau anh đi ra và ‘không có gì.’ Sau một thời gian ngắn anh ta thấy hai phiến lá nhú lên, anh ta nói, ‘Ngợi khen Đức Chúa Trời vì ruộng ngô của con!’” Và tôi nói, “Anh ấy đã có một cánh đồng ngô không?”

Và linh mục phái Luther nói, “Một cách tiềm ẩn.”

⁶⁴ Tôi nói, “Điều đó là đúng, anh ấy đã có cách tiềm tàng.” Nhưng tôi nói, “Bởi...” Tôi nói, “Đó là những người Lutheran các anh đấy.”

⁶⁵ “Dần dần chồi lớn lên và nó có cụm hoa. Đó là Giám Lý. Giai đoạn thứ hai của cây ngô, đó là cụm hoa.” (Tôi nghĩ điều đó là đúng, thưa các anh em từ nông trại.) “Và rồi cụm hoa nhìn xuống chiếc lá và nói, ‘Hừ! Tôi là cụm hoa, anh chỉ là chiếc lá! Thấy đó,

tôi không cần anh nữa.’ Và sau đó cụm hoa đó...Phần hoa rơi ra khỏi cụm hoa, trở lại thành lá; phải có lá.”

66 “Và rồi từ đó sinh ra tai bắt. Đó là Ngũ Tuần, sự phục hồi của các ân tứ giống như đã đi vào nơi đầu tiên, trở về với cái nguyên thủy. Rồi khi cái tai mọc ra, nó nói, ‘Tôi không cần anh nữa, cụm hoa à. Hoặc tôi cũng không cần anh nữa, lá à.’”

67 Nhưng, sau cùng, cùng một sự sống trong lá—lá ngô đã làm nên cụm hoa. Và những gì trong phiến lá và cụm hoa đã tạo ra hạt. Vậy Đức Thánh Linh nói tiếng lạ là gì? Là sự xưng công bình cấp tiến. Thấy không? Hội thánh Ngũ Tuần là gì? Là phái Luther cấp tiến. Thấy không?

68 Nhưng bây giờ khi giai đoạn cải tiến đã đến, câu hỏi sẽ là đây, “Thế thì tôi sẽ chỉ dừng lại ở đó thôi sao?” Không! Không, ngô đã chín muồi. Hiểu không? Anh em bắt đầu ra khỏi hạt. Khởi đầu với—với Lời, hạt giống, Nó sẽ sinh ra sự xưng công bình. Và ở lại trong sự xưng công bình cho đến khi Nó sanh ra sự nên thánh. Ở lại trong sự nên thánh cho đến khi anh em nhận lãnh được Đức Thánh Linh.

69 Bây giờ khi anh em nhận được Đức Thánh Linh, Nó sẽ làm gì? Là gì...Vẫn còn một câu hỏi, phải không? Được rồi:

111. “Nói tiếng lạ” là gì?

70 Nói tiếng lạ không là gì ngoài phép báp têm bằng Đức Thánh Linh để xưng công bình anh em và thánh hóa anh em. Nó rất đầy dẫy! Bây giờ, tôi đã muốn...Tôi muốn câu hỏi này. Đức Chúa Trời biết tôi không hề biết người định hỏi, trả lời ...hay hỏi điều đó.

71 Bây giờ, nó cũng...nếu ở trong đây quá nóng, hãy mở cửa kéo anh em buồn ngủ hay gì đó. Tôi muốn anh em nắm kỹ và chắc được điều này. Vì trời—trời thực sự hơi ẩm, có thể khiến anh em buồn ngủ.

72 Bây giờ lưu ý, hãy lưu ý điều này: sự xưng công bình, sự nên thánh, phép báp têm bằng Đức Thánh Linh.

73 Bây giờ nhìn đây, nó đây này. Hãy để tôi minh họa nó. Bây giờ, tôi ở dưới đây, tôi là một tội nhân, tôi đang đi con đường này. Một lần nọ, sau một thời gian, Điều gì đó nói với tôi. Và không có gì có thể thay đổi hướng tôi đi ngoài Đức Chúa Trời. Đúng thế

không? Tôi rẽ sang hướng *này*. Bây giờ, khi tôi quay lại, đó là sự xưng công bình của tôi. Đúng thế không? Bây giờ, bức tranh là mục tiêu của tôi để đi, đây, bức tranh của Đấng Christ.

⁷⁴ Bây giờ tôi muốn đến một nơi mà tôi có thể cảm thấy thoải mái khi ở bên Ngài. Thấy đó, tôi được xưng công bình. Tôi đến một giai đoạn mới này ở *đây* nơi mà tôi có thể nói chuyện với Ngài, bởi vì...Tôi vẫn hổ thẹn về bản thân mình. Tôi vẫn hút thuốc, tôi vẫn nói dối, lén lút làm những việc mà tôi không nên làm, và mọi lúc tôi luôn có những *thăng trầm, thăng trầm*, nhưng tôi muốn Ngài tẩy sạch tôi khỏi tất cả những điều đó để tôi có thể thực sự bước đến với Ngài và trò chuyện với Ngài. Hiểu không? Được rồi, đây rồi, nó là sự thánh-...giai đoạn thánh hóa. Bây giờ, nó đã làm gì? Làm cho tôi được ngay thẳng. Hiểu không?

⁷⁵ Bây giờ tôi sẽ tiếp tục với Đức Thánh Linh. Hiểu không? Và khi tôi đi vào *đây* tôi ở trong Đức Thánh Linh bởi phép báp-têm. Đúng thế không? Đức Thánh Linh làm gì? Ngài ban cho tôi quyền năng. Quyền năng để trở thành một thầy giảng, quyền năng trở thành một người hát xướng, quyền năng để nói tiếng lạ, quyền năng để thông giải các thứ tiếng lạ. Nó đây quyền năng, vì Đức Thánh Linh là quyền năng của Đức Chúa Trời. Và chính quyền năng của Đức Chúa Trời đã xoay chuyển tôi. Đó là quyền năng của Đức Chúa Trời thánh hóa tôi. Bây giờ đó là quyền năng của Đức Chúa Trời đầy dẫy trong tôi.

⁷⁶ Bây giờ, vào một dịp nào đó, tôi đang đứng đây và tôi đang cố gắng nói điều gì đó và Quyền năng của Đức Chúa Trời đến với tôi một cách tuyệt vời như vậy đến nỗi tôi không thể nói được nữa. Hiểu không? Và tôi bắt đầu nói lắp. Giống như tôi định nói, “Các anh em,” thích đứng như thế này.

⁷⁷ Đây này, tôi sẽ minh họa nó theo cách này. Tôi sẽ nói chuyện với các anh em để các anh chắc chắn sẽ hiểu được nó. “Anh thế—thế—thế nào rồi, anh ơi?” Thấy đó, tôi vẫn còn phạm tội. “Ừ, tôi—tôi chắc chắn vui mừng rằng tôi—rằng tôi vẫn là một trong anh em. Tôi—tôi—tôi rất vui mừng, anh em thấy đấy.” Được rồi. Bây giờ, sau một thời gian, điều gì? Tôi biết anh đang nhìn thẳng vào tôi và biết rằng tôi vẫn đang làm thứ đó, vẫn đang làm những việc có sự ô uế của thế gian trên nó.

78 Sau một thời gian tôi được thanh tẩy sạch sẽ. Vậy thì điều gì đó đã xảy ra, tôi được thánh hóa. Tôi có thể nhìn thẳng vào mặt anh em, tôi là một trong các anh em. Hiểu không? “Được rồi, thưa anh em. Ngợi khen Đức Chúa Trời! Tôi rất vui được ở trong nhóm Đức Thánh Linh này. Tôi rất vui được ở giữa các anh em thánh khiết.” Tại sao? Anh em không thể vạch ra những điều sai trái của tôi, tôi được sạch sẽ rồi. Nhưng bây giờ Đức Chúa Trời sẽ đặt để tôi trong sự hầu việc. Bây giờ, vâng, thưa quý vị!

79 “Anh Branham, anh đã được xưng công bình chứ?”

80 “Vâng! Tôi nhớ khi tôi thật hầu như không thể nhìn vào anh. Thưa anh, bây giờ tôi có thể nhìn thẳng vào mặt anh.”

81 Thấy đấy, chúng ta đây này. Vậy thì, người khác này là gì? Bây giờ tôi sẽ...*Người này* được tẩy sạch và đặt sang một bên *cho* sự hầu việc, và *người này* sắp được đưa vào phục vụ. Bây giờ tất cả chúng ta đều biết rằng từ *thánh hóa* là một từ Hy Lạp, một từ ghép Hy Lạp có nghĩa là “làm sạch, và đặt sang một bên cho sự hầu việc.” Các bình đã được làm sạch và ở bên cạnh bàn thờ, và được thánh hóa bởi bàn thờ và dành riêng *cho* sự hầu việc. Nhưng được *ở trong* sự hầu việc là được đổ đầy và đưa vào sự hầu việc.

82 Bây giờ, tôi đi qua đây và bây giờ tôi đang đi vào sự hầu việc. Bây giờ, chính là Đức Chúa Trời biến cải tôi, đang phán, “Hãy nghe Ta. Hãy nghe Ta! Hãy nghe Ta!” Và Ngài phán...

83 Anh em hiểu ý tôi nói gì không? Hiểu không? Và ở đây, [Anh Branham minh họa người nào đó đang nói tiếng lạ—Bt.]...?... Thấy đấy, ở đây, anh em thực sự quá đầy dẫy anh em...Đó là vậy. Thế đấy, đó là việc nói tiếng lạ.

84 Và bây giờ tôi tin điều này: Tôi không tin rằng nói tiếng lạ là bằng chứng của Đức Thánh Linh. Không phải vậy! Bởi vì tôi đã những thấy những phù thủy, pháp sư, người điều khiển rắn, ma quỷ, mọi thứ khác nói tiếng lạ, và đó không phải là một hành động không thể sai lầm của Đức Chúa Trời (khi anh em nói tiếng lạ) là anh em đã có được Đức Thánh Linh. Nhưng, hãy nhớ rằng, Đức Thánh Linh nói tiếng lạ và ma quỷ có thể giả mạo điều đó.

⁸⁵ Chứng—chứng cứ cho thấy anh em có Đức Thánh Linh là đời sống mà anh em đang sống, đây, “Vì trái của họ thì các người sẽ biết họ.” Và trái của Thánh Linh thì không phải là (không tìm thấy nơi nào trong Kinh Thánh) việc nói tiếng lạ. Trái của Thánh Linh là lòng yêu thương, sự vui mừng, đức tin, nhịn nhục, nhân từ, nhu mì, hiền lành, kiên nhẫn. Hãy xem, bây giờ, đó là bông trái. Đó là những gì anh em tìm thấy trên cây để biết đó là loại cây gì. Hiểu không?

⁸⁶ Đó là những gì nhiều người đang tìm kiếm đối với anh em các thầy giảng, và với các anh em chấp sự, các anh em ủy viên trị sự, và các anh em nhà truyền giáo. Anh em có thể nói tiếng lạ ở ngoài đường phố này suốt ngày, họ sẽ không bao giờ tin anh em. Nhưng anh em sống theo những gì anh em nói về, các bạn thể hiện được sự êm dịu, và tất cả mọi rề đàng sẽ ra khỏi anh em, thì người ta sẽ nhận thấy có điều gì đó.

⁸⁷ “Việc nói tiếng lạ.” Bây giờ, tôi tin điều này, ở thời điểm khác, rằng một người đầy dẫy Thánh Linh nằm dưới bàn thờ của Đức Chúa Trời sẽ nói tiếng lạ. Nhưng tôi đã thấy nhiều người nói tiếng lạ mà không hề biết gì về Đức Chúa Trời. Hiểu không? Họ hoàn toàn không biết gì về Ngài, và họ vẫn nói tiếng lạ. Bất kỳ ân tứ nào trong số các ân tứ đều có thể bị mạo nhận. Hiểu không?

⁸⁸ Nhưng trái của Thánh Linh chứng tỏ những gì Thánh Linh ở bên trong, anh em làm chứng về Sự Sống của Chúa Jêsus Christ. Bởi vì nếu nhựa sống của cây đào ở bên trong cây táo, nó sẽ sanh ra những trái đào chắc chắn. Đúng thế. Hãy xem, bởi vì đó là sự sống bên trong nó.

⁸⁹ Bây giờ, đó là điều tương tự ở đây. Nhưng bây giờ, để tôi có thể nói điều này với tất cả anh em, để tất cả chúng ta có thể biết điều giống như vậy. Tôi tin rằng một người đầy dẫy Thánh Linh...Bây giờ người đó đến với Đấng Christ bằng phép báp têm, và chỉ...mà không phải là...Nói tiếng lạ không phải là bằng chứng của phép báp têm. Hiểu không?

⁹⁰ Một phép báp-têm, anh em có thể chịu báp-têm trong quyền lực của ma quỷ, và nói tiếng lạ với phép báp têm của linh lừa dối của ma quỷ. Đã bao nhiêu lần chúng ta thấy nó được thực hiện? Đã bao nhiêu lần tôi thấy nó được thực hiện?

91 Tôi thậm chí còn biết họ uống máu từ sợ người và nói tiếng lạ.

92 Tôi đã thấy những người múa rắn trên sa mạc khi họ quẩn con rắn lớn quanh mình và đi nói. Người phù thủy đi ra giống như thế, và họ sẽ nói tiếng lạ và thông giải điều đó.

93 Tôi đã từng ở trong các trại phù thủy của họ, nơi họ đặt bút chì xuống như thế, và đặt quyển sách xuống như thế này, và một cây bút chì chạy lên chạy xuống ống bếp, và nói, “*Cạo và cắt tóc, hai mươi lăm xu,*” và viết bằng tiếng lạ, và thuật sĩ giải thích nó và cho biết chính xác những gì đã xảy ra. Tôi—bản thân tôi biết điều đó. Hiểu không? Vì vậy, tôi...Thấy đó, anh em không thể...

94 Phao-lô nói, “Nơi nào nói tiếng lạ, sẽ thôi. Những lời tiên tri, sẽ hết. Nơi mà tất cả những ân tứ này, chúng sẽ sớm bị bỏ.” (Chúng tôi nhận được câu hỏi đó muộn hơn một chút.) “Song khi sự trọn lành đến, thì sự chưa được trọn lành sẽ bị bỏ.” Hiểu không? Vậy chúng ta cần sự trọn lành, thưa anh em. Hiểu không? Chúng ta đã thấy rất nhiều thứ giả mạo và đưa ra một sự thông giải sai về điều đó.

95 Và đừng bao giờ đối mặt với một người và—và tin rằng họ có Đức Thánh Linh bởi vì họ nói tiếng lạ. Hiểu không? Nhưng anh em tin họ có Đức Thánh Linh vì các bông trái mà họ sanh ra, vì Đức Chúa Jêsus phán rằng, “Bởi trái của họ mà các người sẽ biết.” Hiểu không? Đúng thế, “Bởi trái của họ.”

96 Bây giờ, nhưng bây giờ, xin để tôi không đi xa khỏi điều đó bây giờ, bởi vì tôi không muốn xem thường ân tứ lớn mà Đức Chúa Trời đã ban cho. Hiểu không? Và tôi tin rằng một người nam hay nữ, hay một đứa con đầy dẫy Thánh Linh, sống dưới bàn thờ của Đức Chúa Trời, sẽ không sống ở đó lâu cho đến khi họ nói được tiếng lạ. Hiểu không? Tôi tin rằng anh ấy, hoặc chị ấy sẽ làm điều đó.

97 Bây giờ, anh em có thể nhận lãnh Đức Thánh Linh và có thể anh em đã không nói được tiếng lạ khi anh em nhận được Nó. Hiểu không? Nhưng nếu anh em thường xuyên nằm đó trước mặt Đức Chúa Trời mọi lúc, chịu hết phép báp têm này đến phép báp têm khác đánh động anh em, một cái gì đó sẽ xảy ra. Hiểu

không? Một ngày nào đó anh em sẽ rất đầy dẫy đến mức không thể nói chuyện gì khác; đấy, anh—anh—anh em cố gắng nói điều gì đó, anh em không thể nói điều đó nữa, và anh em thật sự không thể nói điều đó. Và nhiều khi người ta nhận ra rằng đó là Đức Thánh Linh họ sẽ tiếp tục và chỉ cần mở lòng ra và để Chúa phán với họ.

⁹⁸ Kinh Thánh chép, “Với môi lấp bắp và lưỡi khác Ta sẽ phán cùng dân này.” Ê-sai 28, đây, 28:18. Bây giờ, “Ta sẽ dùng môi lấp bắp và lưỡi khác để phán.”

⁹⁹ “Người nói lấp” là gì? Người nào đó mà không thể nói chuyện rõ ràng, như, “Hừ, ừ, ừ, hừ, ừ, hừ, ừ, hừ.” Bạn chỉ...bạn nói lấp, chỉ cố gắng, “Ừ, ừ, ừ.” Hãy xem, thật đầy dẫy Thánh Linh! Người ấy đang cố nói...Giống như tôi định nói, “Anh Ja-Jack-...Ja-...Anh Jack-...Anh Ja-Ja-Jack-Jack-Jackson.” Đấy, nó như thế, anh em đang cố nói, anh em không thể nói được. Hãy xem, đó là, đầy dẫy Thánh Linh! Nó...

¹⁰⁰ Tôi muốn hỏi các anh em, anh em đã từng cảm nhận Đức Thánh Linh khuấy động anh em thật kinh khủng đến nỗi anh em hầu như không thể nói được điều gì, chỉ biết ngồi im lặng, chỉ ngồi đó và khóc lóc? Các bạn đã làm điều đó chưa? Ồ, đó là Đức Thánh Linh. Nếu anh em có thể...Lý do mà nhiều lần dân sự không nói tiếng lạ, họ không biết làm thế nào để đầu phục Thánh Linh và họ đang tìm kiếm một điều gì đó thoát ra khi Thánh Linh đến ngay trên họ. Hiểu không? Đó là lý do họ không...

¹⁰¹ Và rồi một số người cứ để bản thân mình bị xúc động và nói một loạt những từ vô nghĩa với điều đó, và vẫn chưa có Đức Thánh Linh, và cố gắng nói rằng họ có bởi vì họ đã nói tiếng lạ. “Bởi trái của họ các người sẽ biết chúng,” đấy.

¹⁰² Bây giờ, có một câu hỏi à? [Anh Junior Jackson nói, “Anh Branham?”—Bt.] Vâng, thưa anh. [“Tôi rất vui câu hỏi đó đã được hỏi, bởi vì không còn nghi ngờ gì nữa một số người có thể thắc mắc về điều mà có lẽ tôi đã tin tưởng và giảng dạy trong một thời gian dài. Nhưng tôi tin nó giống như anh đã dạy nó.”] Cảm ơn, Anh Jackson. [“Bất kể bao nhiêu lần tôi có thể nói tiếng lạ, hoặc bất cứ điều gì, nếu đời sống của tôi không làm chứng về những gì Kinh Thánh nói thì tôi chẳng hơn gì một con chó hoang đi dạo

trên phố.”] Đúng thế. [“Và tôi đã không bao giờ nói một ngôn ngữ lạ cho đến sáu tháng sau khi tôi đã chịu phép báp-têm.”] Đó cũng là cách tôi đã làm, Anh Jackson.

103 Tôi đã nhận phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh trong nhà kho của mình, đấy. Và khoảng một năm sau, hay đại loại thế, tôi đã—tôi đã...nói tiếng lạ.

104 Và khoảng một hoặc hai năm sau đó, tôi lại giảng ở một nhà thờ, và tôi đã—tôi đang đứng trên bục như thế này, và tôi...Khi tôi còn trẻ và không cứng cõi và già như bây giờ, Tôi có thể đi lại tốt hơn một chút và tôi rất xúc động khi rao giảng. Tôi đang đứng đó giảng và tôi vừa nhảy lên bàn. Đó là trên một nhà thờ Báp-tít, nhà thờ Milltown Báp-tít, và đi thẳng xuống lối đi, giảng hết sức mình có thể giảng như tôi có thể giảng như thế. Và ngay khi tôi ngừng rao giảng, Điều gì đó đã mang tôi đi và nói vài lời, bốn hoặc năm, hoặc sáu từ, bằng tiếng lạ. Và trước khi tôi biết mình đang làm gì, tôi nghe thấy mình đang gọi “Văng Đá trong xứ mơn mỏi, Nơi Trú ẩn trong lúc phong ba.” Hiểu không?

105 Và rồi một ngày nọ đi xuống đường ray, tôi đang đi dọc theo đường ray, phía bên này của Scottsburg, đi dọc xuống đường ray, đang tuần tra. Những cơn gió thổi mạnh, ồ, chao ôi, và băng phủ khắp đường ray, và tôi băng qua để tôi có thể đi xuống kiểm tra đường dây ba mươi ba nghìn von của mình; tuyến đường sáu mươi sáu đi lên theo cách khác, gần như đi song song với đường sắt. Và tôi đang đi xuống dọc theo đường ray xe lửa, và đột nhiên...Tôi đang đi dọc theo đó, tôi đang hát. Tôi luôn hát. Tôi đã có những nơi khác nhau tôi đi đến để cầu nguyện. Và tôi đã đi dọc theo đó, vừa hát, và đột nhiên tôi thấy mình đang nói tiếng lạ, đấy, không biết mình đang làm gì.

106 Nói tiếng lạ bùng cháy như vậy đến mức người đó hầu như không biết họ đang làm gì, hoặc, họ không biết họ đang nói gì. Và cách thông giải cũng giống như nhau. Họ không biết họ sẽ nói gì. Họ không còn biết mình sẽ nói điều đó nữa, bởi vì đó là điều siêu nhiên. Thấy đó, miễn là anh em có được sự tự nhiên trong đó thì anh em không...anh—anh—anh em trở nên tự nhiên, anh em thấy đấy. Nhưng nếu điều gì đó chỉ chụp lấy anh em và giữ lấy anh em, và anh em đang làm điều đó. Hiểu không?

107 [Anh Neville nói, “Anh Branham, tôi có thể nói điều gì đó ngay tại đây không?”—Bt.] Chắc chắn, anh có thể, Anh Neville. [“Bây giờ, anh nói nó theo cách đó, chẳng phải anh có ý định nói, mặc dù, rằng—rằng tiếng lạ sẽ phải có trật tự trong buổi nhóm ngay cả khi một người không thể kiểm soát nó chẳng? Bởi vì người ấy là...Một người có một ân tứ được cho là có khả năng kiểm soát nó.”] Người ấy có thể kiểm soát bản thân. Vâng. Giống như...[“Anh phải đủ tỉnh táo để biết rằng anh ấy sắp nói tiếng lạ”] vâng, đúng thế [“hoặc người ấy bắt đầu với sự mất trật tự.”] Đúng vậy, người ấy cảm thấy điều đó đến. Hiểu không? Bây giờ, như Kinh Thánh đã nói, “Ví—ví bằng có người nói tiếng lạ và không có ai thông giải, thì người đó phải làm thinh.” Vậy thì, dĩ nhiên.

108 Nói, ví dụ như, tôi đang đứng đây, bất cứ ai, khi anh em chuẩn bị la to tiếng lên, điều giống như vậy. Anh em đã từng cảm nhận được năng quyền của Đức Chúa Trời đến trên mình khi anh em bắt đầu la to không? Bao nhiêu anh em đã từng cảm thấy điều đó? Ồ, hết cả chúng ta. Thấy không? Anh em chỉ ngồi ở đó, anh em cảm thấy nó đang đến. Vậy thì, có những lần khi mà anh em có thể dập tắt điều đó, đấy. Anh em có thể nắm giữ nó, đấy, nó không đúng.

109 Điều gì sẽ xảy ra anh em đang đứng, nói chuyện với—với Tổng thống Hoa Kỳ, hay anh em đang đứng ở đây nói chuyện với thị trưởng thành phố này, và anh em nói về một điều gì khác, ngay trên đường phố ở đây, nói chuyện với một nhóm người, và đột nhiên anh em thật sự cảm nhận giống như mình có thể nhảy lên nhảy xuống, và hét gào và hò reo, “Vinh hiển thay! Ha-lê-lu-gia!” Và đá đổ mọi thứ rồi chạy lên chạy xuống đường phố như thế. Người ta sẽ nói rằng anh em bị điên. Hiểu không? Họ sẽ nói, “Người đàn ông đó bị điên.” Hiểu không?

110 Ồ, thấy đó, anh em biết tốt hơn là đừng nên làm thế. Anh em hãy giữ, mặc dù nó cứ sôi sục trong anh em và anh em thật sự khó có thể nắm giữ nó. Anh em nói, “Vâng, thưa ông. Vâng, thưa ông. Ừ-ừm. Ừ-ừm. Vâng. Vâng, thưa ông. Ừ-ừm.” Thưa các bạn, nó chỉ đang xé bạn ra từng mảnh, nhưng bạn giữ bình tĩnh ngay lúc đó. Hiểu không?

111 Giống như trong một tòa án ở đây cách đây không lâu, họ đã chuẩn bị sẵn một số người Ngũ Tuần để—để làm điều gì khác, la hét quá to hoặc điều gì đó, mà họ là—họ là hợp pháp hoàn toàn, anh em thấy đấy, điều đó đúng. Nhưng mỗi khi thẩm phán đến nói chuyện hoặc nói điều gì đó với họ, họ sẽ nói tiếng lạ. Hiểu không? Thẩm phán nói, “Đưa những người điên này đi khỏi đây.” Hiểu không?

112 Vậy thì, nếu đã có một sự thông giải cho thứ tiếng lạ đó và nói với thẩm phán “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY,” điều nào đó—nào đó mà ắt là có thật, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! Thẩm phán, ông đừng đây phán xét tôi về điều gì khi đêm qua ông đã sống với một gái điếm? Tên cô ấy là Sally Jones, cô ấy sống ở số 44 Nơi nào đó—nào đó, như thế. Tại sao ông đoán xét tôi? Đó là LỜI CHÚA PHÁN VẬY! Bây giờ chối bỏ điều đó và ông sẽ đột tử.” Bây giờ, ờ, thưa anh em! Có điều gì đó khác hẳn ở đó.

113 Nhưng khi anh em chỉ đứng và nói, và ông ấy nói, “Anh là một kẻ man rợ đối với họ.” Anh em hiểu không? Vậy thì, anh em biết khi nào nên giữ yên lặng và khi nào không nên làm điều đó. Hiểu không? Vậy thì, đó là...Thấy đó. Tôi là...Anh hiểu tôi bây giờ, anh em biết ý tôi là gì. Hiểu không? Điều đó đấy. Chắc chắn...

114 Chúng ta có câu hỏi đó ngay dưới đây. Lý do tôi giữ nó như thế này, chúng ta có cùng điều tương tự, “Họ được cho là phải giữ yên lặng không?” Anh em hiểu không? Đó là lý do tại sao tôi không trả lời nó nhiều hơn những gì anh em đang nói. Nhưng đó là lúc, hãy trả lời nó bây giờ, đấy, ngay bây giờ. Và chúng ta cũng sẽ hiểu câu hỏi này ở dưới đây, và tôi sẽ chỉ tham khảo lại nó. Mọi người có hiểu câu hỏi đó không?

[Anh Fred hỏi, “Anh Branham?”—Bt.] Vâng, Anh Fred. **["Có—có phải một người nói trong—trong Thánh Linh, đưa ra lời nói (nói rằng anh ấy là người Anh và anh ấy có thể nói tiếng Anh) và liệu Thánh Linh có ban cho lời để nói không?"]**

115 Chắc chắn. Vâng, thưa anh. Hãy xem, bởi vì Đức Thánh Linh nói bằng mọi ngôn ngữ. Hiểu không? Vào Ngày Lễ Ngũ Tuần, mọi ngôn ngữ dưới Trời được nhóm lại với nhau, đấy. Nói bằng tiếng Anh...Bây giờ, tôi luôn biết điều này, Anh Freddie, bản thân tôi,

rằng tôi...nếu tôi từng giảng một bài giảng có bất kỳ sự xúc dầu nào cho nó, anh em thấy đấy, đó là Thánh Linh đưa ra lời phát biểu. Đó là...Hiểu không? Vì vậy đó sẽ là một ngôn ngữ lạ đối với một người không hiểu tiếng Anh. Nhưng tuy nhiên...

¹¹⁶ Và giống như thứ tiếng mà không biết thì không phải là tiếng “lạ”, nó là...có ai đó ở đó...Giống như vào Ngày Lễ Ngũ Tuần, họ nói, tất cả các tội nhân này, họ nói, “Làm thế nào chúng ta nghe mọi người nói ngôn ngữ riêng của xứ chúng ta? Sao chúng ta *nghe* những người Ga-li-lê này nói tiếng riêng của xứ chúng ta?” Không có “lạ” về điều đó chút nào. Chẳng có việc như nói tiếng “lạ” ở lễ Ngũ Tuần. Vậy thì, thấy không, điều đó không có chút lời Kinh Thánh nào. Hiểu không? Không phải không ai biết...nó không phải là thứ tiếng lạ, nó là một ngôn ngữ. “Làm thế nào chúng ta nghe ai nấy đều nói bằng thứ tiếng riêng của xứ chúng ta sinh đẻ?” Không có gì chưa biết về nó cả. Hiểu không? Điều đó...bất kỳ câu hỏi về điều đó bây giờ, ngay bây giờ trước khi chúng tôi rời khỏi nó? “Làm thế nào chúng ta nghe mỗi người ai nấy đều nói bằng thứ tiếng riêng của xứ chúng ta?” Hiểu không?

¹¹⁷ [Một anh em nói, “Đó là—đó là nơi có một lỗ nhỏ vì sự yếu đuối của con người, và khi nhiều người sẽ—sẽ không chấp nhận bất cứ điều gì, chỉ nói, ‘Tôi sẽ không tin điều đó theo bất kỳ cách nào, chỉ theo Công vụ 2:4.’”—Bt.] Ồ, nếu họ theo Công vụ 2:4 thì chắc chắn họ sẽ không nói tiếng lạ. [“Không, trong một ngôn ngữ.”] Û-m. Họ phải nói bằng—bằng ngôn ngữ mà dân sự đã nghe anh em, đấy, bởi vì “ai nấy đều nghe bằng ngôn ngữ của xứ mình.”

¹¹⁸ Bây giờ, nếu tôi nhận được Đức Thánh Linh ngay bây giờ, theo...tôi nói...Tôi tin rằng có một anh em ở đây đang tìm kiếm Đức Thánh Linh, đó là—là—là Anh Wood. Đúng thế không, Anh Wood? Tôi không có ý gọi anh ra, nhưng tất cả...chúng ta chỉ là anh em ở đây và chúng ta đang muốn nói điều này. Và anh ấy đang tìm kiếm phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Bây giờ, nếu Anh Banks đã nhận lãnh Đức Thánh Linh ở đó, cách đúng đắn, nếu anh ấy đã nhận Nó theo Kinh Thánh, anh ấy sẽ đứng dậy ở đó, nói điều đó, anh ấy sẽ nói nó bằng tiếng Anh và nói, “Chúa Jêsus Christ Con Đức Chúa Trời đã sống lại,” anh ấy đang

nói điều đó với lời tiên tri nóng cháy để nói điều đó. “Tôi biết rằng Ngài hiện hữu, bởi vì Ngài vừa bước vào lòng tôi. Ngài là Con Đức Chúa Trời! Tội lỗi của tôi đã biến mất, có điều gì đó đã xảy ra với tôi.” Hiểu không? Thế đấy. Đó là nói trong...

“Làm thế nào chúng ta nghe ai nấy nói bằng ngôn ngữ của xứ chúng ta?”

¹¹⁹ Nói xem, điều gì sẽ xảy ra nếu người Indiana chúng ta nói một ngôn ngữ khác với người Kentucky, và Anh Banks là người Kentucky? Và họ nói một ngôn ngữ khác lúc đó, và ở đây chúng ta biết rằng anh ấy không thể nói tiếng Indiana. Và rồi anh ấy đứng lên ở đó nói bằng—bằng ngôn ngữ Indiana, và biết rằng anh ấy không biết điều đó. Hiểu không? Và chúng ta nghe thấy anh ấy nói tiếng Indiana, anh ấy đang nghĩ mình đang nói tiếng Kentucky. Anh ấy chỉ đang làm chứng, “Ngợi khen Chúa! Chúa Jê-sus đã sống lại từ kẻ chết. Ha-lê-lu-gia!” nhưng chúng ta đang nghe anh ấy nói tiếng Indiana.

¹²⁰ Đó là cách nó đã xảy ra vào Ngày Lễ Ngũ Tuần. Hiểu không? “Làm sao chúng ta nghe ai nấy,” đấy, “kia, không phải tất cả những người này mà đang nói là những người xứ Ga-li-lê sao,” thấy không, những người Kentucky? “Và làm thế nào để chúng ta Indiana, Ohio, và Illinois, và Maine, và Massachusetts, và người dân California, nghe anh ấy bằng ngôn ngữ của chúng ta, nơi chúng ta được sinh ra?” Hiểu ý đó không? Hãy xem, đó là sự hà hơi. Hãy xem, đó là sự hà hơi cho họ để nghe, đó là sự hà hơi cho họ.

¹²¹ Đấy, sứ điệp...sự việc của nó là, là một lời chứng về sự sống lại của Chúa Jê-sus Christ. Thấy đó, đúng vậy. Bây giờ, nếu Đức Chúa Trời không sống Sự Sống đó trong anh em, cho dù anh em có làm chứng về Điều đó bao nhiêu đi nữa, anh em vẫn không có được Nó. Hiểu không? Đúng thế. Anh em tốt như thế nào...

¹²² Có câu hỏi nào khác bây giờ không? [Anh Roy Roberson nói, “Ồ, Anh Branham, tôi nghĩ rằng chúng ta đã thấy điều đó xảy ra trong hàng người cầu nguyện, cô gái Tây Ban Nha đó.”—Bt.] Vâng. Rất tốt, Anh Roy. Đó là ở—ở ngay nơi tôi đang đi bây giờ, tại Beaumont—Beaumont. Có phải là Beaumont không? Vâng, thưa anh.

123 Bây giờ, hàng người cầu nguyện đã dừng lại. Có một bé gái người Tây Ban Nha bước lên bục giảng. Chà, thành thật mà nói, tôi nghĩ tôi sắp đi ra, phải không? Howard đang đưa tôi ra ngoài, và—và điều này...Tôi—tôi—tôi nghe thấy ai đó đang khóc, đó là một cô bé người Tây Ban Nha ở đó, ồ, khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, đúng...chỉ là một đứa trẻ. Và—và tôi nhìn, và cô ấy sẽ là người được cầu nguyện tiếp theo nếu tôi tiếp tục. Tôi có một nhóm người ở đó, cô ấy là người có thể cầu nguyện tiếp theo. Tôi nói, “Mang cô ấy lên.” Vì vậy, họ đã đưa cô ấy lên. Tôi sắp đi đến một buổi nhóm khác, và tôi nói, “Đưa cô ấy lên.”

124 Vì vậy, tôi tìm thấy, tôi đã nói với cô ấy điều gì đó như thế này, “Bây giờ, cô sẽ tin chứ? Nếu Chúa Jêsus giúp tôi nói cho cô những gì bất ổn xảy ra với cô, thì cô sẽ tin rằng—rằng Ngài sẽ chữa lành cho cô chứ?” Và cô ấy chỉ đứng cúi đầu xuống. Tôi nghĩ cô bé chắc hẳn bị câm và điếc. Hiểu không?

125 Vì vậy khi tôi nhìn lại, tôi nói, “Không, cô ấy chỉ không biết nói tiếng Anh.” Vì vậy họ có một thông dịch viên đến đó, và tôi nói, “Cô tin không?” Và cô ra hiệu quay lại...Sau đó cô ấy có thể hiểu thông qua người thông dịch, tất nhiên. Hiểu không?

126 Ồ, rồi tôi nói...Và tôi nhìn và tôi thấy một khả tượng. Tôi đã nói, “Tôi thấy cô ngồi bên lò sưởi kiểu cũ và chiếc ấm đun nước lớn đang đổ ra, đầy những bắp ngô vàng ươm. Cô o-...” Anh nhớ điều đó chứ, Anh Roy? Tôi đã nói, “Cô ăn quá nhiều ngô đó. Và khi ăn như vậy, cô bị ốm nặng và mẹ cô đã đặt cô lên giường và cô bắt đầu lên cơn động kinh.” Và tôi đã nói, “Cô đã mắc chứng bệnh này kể từ đó.”

127 Và sau đó cô ấy quay sang người phiên dịch và nói với anh ta bằng ngôn ngữ của mình, “Tôi nghĩ ông ấy không thể nói tiếng Anh...hoặc nói tiếng Tây Ban Nha!”

128 Và anh ấy quay sang tôi và nói, “Anh không nói tiếng Tây Ban Nha, phải không?”

129 Tôi nói, “Không.” Vì vậy chúng tôi đã kiểm tra máy ghi âm, dừng các máy ghi âm, nó hoàn toàn là tiếng Anh.

130 Nhưng sau đó người thông dịch nói, “Cô nói cho tôi những gì ông ấy đã nói lúc đó.” Đấy, anh ấy phải có được sự thông giải.

Nói, “Cô nói cho tôi biết những gì ông ấy nói.” Và cô ấy đã nói lại chính những lời giống như vậy với anh ấy, và anh ấy nói lại nó.

¹³¹ Bây giờ, cô ấy đã nghe tôi nói bằng ngôn ngữ của chính cô ấy nơi cô ấy sinh ra, và tôi đang nói tiếng Anh. Cô nghe nó bằng tiếng Tây Ban Nha. “Làm sao mỗi người chúng ta nghe thứ tiếng của chính nơi chúng ta được sinh ra?” Và đứa trẻ đó đã được chữa lành. Đây, chính là điều đó, đó là những công việc kỳ diệu của Đức Chúa Trời.

[Một anh em hỏi, **“Thế thì cái bình của người mà đang chứa đầy Đức Thánh Linh sẽ không... sẽ chỉ là một cái bình, và Đấng mà đổ đầy nó có thể đổ đầy nó với những gì Ngài...?”—Bt.]**

¹³² Bất cứ điều gì Ngài muốn, đúng thế. Hoàn toàn đúng. Và rồi hãy xem nó chứa đầy những gì, rồi anh em biết mình có Đức Thánh Linh hay không, lúc đó. Hiểu không? Chỉ cần xem những gì nó chứa đầy. Nếu bình—nếu bình chứa đầy tạp chất, thì đó không phải là bình của Đức Chúa Trời. Nhưng nó chứa đầy sự tinh khiết, thì đó là chiếc bình của Đức Chúa Trời. Hiểu tôi muốn nói gì không? [Và anh em ấy nói, “Và cái bình, có những lúc cái bình sẽ được sử dụng, mà không biết, không được biết tại thời điểm gì, mà nó đã được sử dụng?”—Bt.] Ồ, chắc chắn rồi. [Người anh em làm chứng.] Ừ-m. Ừ-m. Điều đó hoàn toàn chính xác, chắc chắn. Ồ, tất cả chúng ta, chúng ta đều thấy điều đó. Tôi đã thấy điều đó nhiều lần. Vâng, thưa quý vị. Vâng, thưa quý vị. Tất cả chúng ta...Chúng ta biết chúng ta đã quen với những điều đó.

Tôi tin đó là câu số bốn: Có phải tất cả—có phải tất cả những người đầy dẫy Đức Thánh Linh sớm hay muộn đều nói tiếng lạ không? Tôi thấy Phao-lô đã nói rằng, “Tôi nói nhiều thứ tiếng lạ hơn—hơn hết thủy họ.”

Bây giờ, những gì tôi nghĩ bây giờ, để kết thúc câu hỏi của người anh em:

Phao-lô, nói nhiều thứ tiếng hơn tất cả.

¹³³ Phao-lô là một người thông minh, ông biết nhiều thứ tiếng, chính ông. Thấy đó, ông có thể nói chuyện với...ông...Hãy nhớ khi ông bị đưa ra xét xử, ông có thể nói bằng thứ tiếng này hoặc

thứ tiếng kia, hay bất cứ tiếng gì. Và đó là những thứ tiếng lạ đối với mọi người, nhưng điều đó không phải là sự hà hơi. Đó là ngôn ngữ nói chuyện, anh em thấy đấy. Nhưng...và...

¹³⁴ Nhưng tôi tin chắc chắn rằng một người đầy dẫy Thánh Linh sống dưới bàn thờ của Đức Chúa Trời, không nghi ngờ gì, sớm hay muộn, sẽ có kinh nghiệm về việc nói tiếng lạ, bởi vì đó là một trong những điều thấp nhất và nhỏ nhất theo sự mô tả của Phao-lô. Nếu anh em sắp xếp chúng theo thứ tự, thì đó là điều cuối cùng trong dãy các ân tứ, đấy, là việc nói tiếng lạ.

¹³⁵ Nhưng bây giờ, trước tiên, anh em được báp-têm...Ở đây, mỗi người trong anh em đều có những ân tứ. Tôi đang ở bên ngoài. Bây giờ, “Bởi một Cửa, một Thánh Linh,” một cánh cửa đi vào căn phòng này. Đúng thế không? Bây giờ, tôi không thể đi vào cách đó, không thể đi vào theo cách này và quay lại cách đó. Hiểu không? Làm thế nào để tôi vào được trong đây? Bởi Anh Roberson chẳng? Không, thưa quý vị. Bởi, à, nói, Anh Leo? Rằng anh ấy sẽ có ân tứ nói tiếng lạ, đấy, tôi có vào được nhờ Leo không? Không, thưa quý vị. Ủ-m. Vâng, làm thế nào để tôi vào được? “Bởi một Cửa, bởi một Thánh Linh.” Thánh Linh thực sự không phải là tất cả các thứ tiếng. Không. Hiểu không? Đấy, “Bởi một Thánh Linh tôi chịu báp-têm trong Thân thể này.”

¹³⁶ Bây giờ, đây là Thánh Linh, anh em hết thấy đều có những ân tứ. Anh em nói, “Ồ, chúc tụng Đức Chúa Trời!” Tôi sẽ đi qua và, nói, có—có Anh Wood, anh ấy là những phép lạ. Hiểu không? “Ồ, tôi đã thực hiện một phép lạ. Tôi biết tôi đã có được Đức Thánh Linh vì tôi đã thực hiện một phép lạ.” Không phải bởi một “phép lạ” là tất cả chúng ta đều được báp-têm vào trong Thân thể.

¹³⁷ Rồi đi đến với Anh Junie, anh ấy là người tri thức, “Ồ, ờ, tôi có kiến thức về Kinh Thánh! Anh bạn, tôi nói cho anh biết, tôi biết mình có Đức Thánh Linh bởi vì điều đó.” Không, đó vẫn không phải là cách để đi vào.

¹³⁸ Được rồi. Không phải bởi Anh Leo, không phải bởi Anh Wood, không phải—không phải bởi Anh Junie. Hiểu không? Không. Nhưng bởi điều gì? [Hội chúng đáp, “Thánh Linh!”—Bt.] Được rồi. Tôi chịu báp-têm trong Thân thể này, bây giờ tôi đang ở trong Nó, bây giờ Cha sẽ dùng tôi ở đâu? Hiểu không? Tình cờ

là Leo đang ngồi gần cửa ra vào; chắc chắn đây sẽ là một trong những điều đầu tiên sẽ xảy ra. Nhưng nó có thể không xảy ra. Tôi có thể tràn ngập Thánh Linh hơn rất nhiều, cho đến nỗi tôi có thể đi thẳng đến đây với Anh Wood, đi ngang qua tất cả những người còn lại. Bây giờ anh em không thể nói với tôi rằng tôi không có Đức Thánh Linh, bởi vì tôi ở trong Thân thể này bởi phép báp-têm. Nhưng Đức Chúa Trời không bao giờ đưa tôi đến đây để nói, “Ồ, chúc tụng Đức Chúa Trời, đoán là tôi sẽ giải quyết bây giờ, đừng căng thẳng, tôi sẽ lên Thiên đàng.” Hừ! Hiểu tôi muốn nói gì không?

¹³⁹ Nhưng từ đây tôi có thể quay trở lại, đi thẳng lại đó. Hiểu ý tôi chứ? Tôi có thể đi từ đầu này đến đầu kia, hoặc tôi có thể đi ở giữa, hoặc bất cứ đâu. Nhưng điều gì đó sẽ xảy ra, điều gì đó phải xảy ra. Và nó là gì? Báp-têm bằng Thánh Linh cho tôi thấy rằng tôi ở trong Thân thể, “Bởi một Thánh Linh.” Anh em hiểu điều đó chứ, thưa anh em, ở đây? Tốt rồi! Điều đó chứ? Được rồi.

112. Trong trật tự gì thì việc nói tiếng lạ và nói tiên tri được sử dụng suốt trong buổi nhóm ... (Nó hoàn toàn không được sử dụng trong buổi nhóm! Hiểu không?)... để tôn vinh Chúa... (không chút nào!)... và gây dựng hội thánh? Tôi biết dân sự nói tâm thần của đấng tiên tri... Tôi biết... Tôi—tôi biết ... (p-...Tôi đoán rằng...Không, tôi xin lỗi, đó là “Kinh Thánh,” B-i-b-l-e. Tôi đã bắt đầu p-e-p-l-e hay điều gì đó tương tự. Không.)... Kinh—Kinh Thánh nói, “Tâm thần các đấng tiên tri suy phục các đấng tiên tri.” (Chính xác.)

¹⁴⁰ Nói tiếng lạ thiêng liêng và nói tiên tri là để gây dựng cho hội thánh, nhưng nó có buổi hầu việc của riêng nó. Hiểu không? Điều đó không làm phiền chừng nào vị tiên tri của hội thánh có... buổi nhóm ở trong trật tự. Hiểu không? Nó không hề làm gián đoạn buổi nhóm.

¹⁴¹ Bây giờ, thấy đó, “tâm thần của các đấng tiên tri.” Chúng ta—chúng ta có một câu hỏi nữa bây giờ, chúng ta hãy dừng câu hỏi đó chỉ trong một phút. Đây, con đường thật sự đúng đắn của những...vận hành các ân tứ này...Điều này đang trả lời cho nhiều ân tứ, anh em thấy đấy. Khi chúng ta đến với những câu

hỏi chúng ta sẽ nói rằng chúng ta đã trả lời nó trong câu đầu tiên này, mà người này đã hỏi ở đây. Hiểu không? Đó là số năm:

Nói tiếng lạ và nói tiên tri có được sử dụng trong suốt các buổi thờ phượng để tôn vinh Đức Chúa Trời không?

¹⁴² Anh em thấy, bây giờ, mục sư truyền đạo...nếu mục sư truyền đạo được Đức Chúa Trời xúc dầu, và hội thánh được thiết lập trong trật tự, bây giờ, cách chính xác...Nhiều người trong anh em biết thế nào tôi—tôi đã nói chuyện với anh em về “thiết lập nó cho có thứ tự.” Những ân tứ này được cho là...Bây giờ, đây là những gì chúng ta làm trong đền tạm, ý Chúa. Bây giờ, tôi đang quan sát, tôi đang thấy điều gì đó, để lại Anh Neville và những anh em khác ở đây theo thứ tự. Bây giờ anh em đang...Và khi nhiều người trong các anh em này là những anh em trẻ tuổi.

¹⁴³ Bây giờ, tôi—tôi là một cựu chiến binh đối với—đối với tất cả anh em trong Con Đường này. Tôi đã ba mươi một năm ở trong Đây. Khoảng ba mươi năm trước tôi đã đặt viên đá đó ở đó. Tôi đã phải đối mặt với mọi thứ phải đối mặt, và tốt hơn anh em cũng nên biết mình đang nói về điều gì, khi anh em đến với vấn đề đó. Tốt hơn anh em không chỉ biết điều đó, tốt hơn là có Chúa ở đó để hỗ trợ nó khi anh em có được—khi anh em thông suốt với nó.

¹⁴⁴ Bây giờ, cách thành công nhất của—của việc làm điều này bây giờ, anh em có thể có một buổi nhóm đặc biệt. Tôi tin rằng đó là những gì họ đã làm trong Cô-rinh-tô Nhất 14 ở đó, “Nếu một người đang ngồi có điều gì đó được bày tỏ cho người, thì người trước nhất phải giữ yên lặng.” Tôi tin đó là “một buổi nhóm đặc biệt dành cho những ân tứ,” mà điều đó sẽ đúng lắm. Nếu họ muốn có một buổi nhóm đặc biệt nơi mà tất cả mọi người có ân tứ gặp nhau lại mỗi tuần một lần, họ đến với những ân tứ, và đến trong hội thánh, điều đó sẽ tốt. Hãy để họ có buổi nhóm đó, không có...không phải là sự rao giảng, nó dành cho những ân tứ của Thánh Linh.

¹⁴⁵ Nó không dành cho những người ở ngoài và những người không tin. Họ bước vào, ngồi xuống, nói...Một người đứng dậy và nói, “a-a,” nói tiếng lạ; người khác nói, “woa-a.” “Điều gì xảy ra vậy!” Họ đến và nói, “Sự ca hát ở đâu? Phần còn lại của nó ở đâu?” Hiểu không?

¹⁴⁶ Nhưng, bây giờ, những người đang nói tiếng lạ, nhiều người trong số họ (và sự thông giải, và vân vân) là những con đở trong Phúc Âm. Hiểu không? Đừng—đừng chống đối họ, hãy để cho—để cho họ lớn lên cho đến khi ân tứ đó... Một số trong đó, anh em có thể thấy Sa-tan cố len lỏi vào trong một số người thể nào. Dĩ nhiên, những cựu chiến binh, chúng ta—chúng ta thấy điều đó. Hãy xem, chúng ta có thể nắm bắt được điều đó, và anh em sẽ coi chừng nó.

¹⁴⁷ Ở đây cách đây không lâu, một mục sư nào đó, đang ngồi ngay tại đây bây giờ, đến với tôi và bảo tôi và đón tôi về nhà anh, một người anh em quý báu.

¹⁴⁸ Tôi không nói điều đó vì anh ấy đang ngồi ở đây, nhưng tất cả anh em đều là những người anh em *quý giá*. Nếu tôi không nghĩ vậy, tôi sẽ nói với anh em, “Trước tiên, hãy để anh em và tôi giải quyết vấn đề này giữa chúng ta.” Hiểu không? Đúng thế. Hiểu không? Tôi yêu tất cả anh em, và tôi chỉ ở đây với tinh thần khoan dung đối với Kinh Thánh, anh em thấy đấy, để—để giúp đỡ. Hiểu không?

¹⁴⁹ Anh em này đã đưa tôi đến nhà anh ấy để... một người phụ nữ nào đó, và người phụ nữ đó đã sai. Và điều này... Tôi chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ đó nhưng tôi đã nghe trên băng ghi âm, cô ấy đưa ra sự giải thích về các thứ tiếng lạ, và kể điều gì đó. Anh em có thể nắm bắt nó ngay lúc đó.

¹⁵⁰ Một ngày nọ, với một mục sư khác, và tôi, cũng là người đó, chúng tôi ngồi trên một gốc cây, săn sóc nhám, và nói chuyện về nó. Và cả hai mục sư, hiện đang có mặt bây giờ, đều biết điều đó đã xảy ra như thế nào. Thấy đó, chỉ, anh em hãy theo dõi.

¹⁵¹ Khi mục sư các anh đang sửa lỗi cho người nào đó về một ân tứ, khi anh em đang chỉnh sửa cho họ, sửa họ lại theo đúng lời Kinh Thánh, và họ bực mình, hãy nhớ, đó không phải là Thánh Linh của Đức Chúa Trời, bởi vì Thánh Linh của Đức Chúa Trời không thể bị khó chịu bởi Lời của Ngài. Người ấy đến với Lời Ngài. Thấy không, người ấy luôn sẵn lòng. Một thánh đồ thực sự của Đức Chúa Trời muốn đánh trúng mục tiêu. Vâng, thưa quý vị.

152 Tôi muốn được sửa sai. Tôi muốn Đức Thánh Linh chỉnh sửa tôi trong những điều mà tôi đang làm sai. Tôi không muốn có bất cứ điều gì thay thế. Tôi—tôi muốn điều chân thật hoặc không có gì cả, hãy để tôi yên, đừng—đừng để tôi có bất cứ thứ gì cả. Hiểu không? Bởi vì tôi thà làm điều đó còn hơn là mang lại sự sỉ nhục cho Đấng Christ.

153 Và tôi sẽ không dạy bất cứ điều gì và tôi sẽ không nói bất cứ điều gì ngoài Kinh Thánh...

154 Và nếu một anh em nào đó, một anh em Cơ-đốc nào đó thấy tôi dạy điều gì đó sai, tôi sẽ rất biết ơn nếu anh em gọi tôi qua một bên sau buổi nhóm, và nói, “Anh Branham, tôi muốn đến phòng của anh và nói chuyện với anh, anh đang nhầm lẫn điều gì đó.” Hiểu không? Tôi—tôi chắc chắn đánh giá cao điều đó, thưa anh, vì tôi muốn mình đúng. Tôi muốn điều đó.

155 Bây giờ, tất cả chúng ta đều muốn đúng, đó là lý do tại sao chúng ta muốn—chúng ta muốn nói những điều này. Và anh em thấy đấy, họ phải đến qua lời Kinh Thánh, để làm cho lời Kinh Thánh gắn bó với nhau.

156 Bây giờ, việc nói tiếng lạ nên được...Bây giờ, một lát sau...Bây giờ, hãy để điều đó đi qua ngay bây giờ, trong một lát. Thấy đó, tôi khuyên anh em cứ để mặc nó và để nó như vậy. Đối với quý vị mục sư truyền đạo bây giờ, quý vị mục sư quản nhiệm, cứ để mặc nó cho đến khi những con trẻ này lớn hơn một chút. Bây giờ, có thể, sớm hay muộn, nếu kẻ thù đang cố lừa dối người đó, nó sẽ lộ diện. Chúng ta cũng không chắc chắn.

157 Bây giờ, sau điều này, trước khi anh em bắt đầu điều này, hãy có được một chút linh khôn ngoan trong đó, sự phân biệt nào đó của các linh, anh em thấy đấy, để tìm thấy. Điều đầu tiên, anh em biết đấy, anh em bắt đầu nhận thấy rằng người nào đó bắt đầu thấy rằng có một chút gì đó không ổn, đó là sự phân biệt. Thế thì, và đứa trẻ đó cũng chỉ một lúc. Thấy không? Thế thì khi anh em nhìn thấy sự phân biệt trở nên sai lạc, thì hãy sửa lại điều đó. Và nếu điều đó...nếu đó là thuộc về Đức Chúa Trời, thì người ấy chịu sự chỉnh sửa với Lời. Hiểu không?

158 Nói, chẳng hạn như, tôi định nói chúng ta đã nói tiếng lạ, một người nào đó, chúng ta là...đây là một—một nhóm người đầy ân tứ. Và Leo đứng lên và nói tiếng lạ; sau đó, và một anh em ở đây, Willard, đưa ra sự thông giải. Được rồi. Bây giờ, tôi muốn nói rằng Anh Neville và Anh Junie và Anh Willard Collins là những người phân biệt, đấy. Bây giờ, vì Leo đã nói...Bây giờ, chúng ta chỉ ở đây giống như trong một buổi nhóm của các thánh đồ trẻ tuổi, một buổi nhóm ân tứ, và Leo đã nói và Willard đưa ra lời thông giải ở đây, và anh ấy nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! ‘Tối thứ Tư có một người phụ nữ sẽ đến đây và cô ấy sẽ—cô ấy sẽ trở nên dữ tợn. Bảo Anh Branham đừng quở trách cô ấy, bởi vì cô ấy bị điên. Nhưng nói với anh ấy để đưa cô ấy đến góc kia, bởi vì đó là trong một cái góc mà cô ta đã một lần làm điều xấu xa và điều nào đó đã xảy ra.’” Hiểu không? Điều đó nghe có vẻ như rất tốt, phải không? Hiểu không? Được rồi.

159 Bây giờ, nhưng điều đầu tiên, anh em biết đấy, trong Kinh Thánh Cổ, cho dù điều gì nhà tiên tri đã nói hay bất kỳ ai khác đã nói gì, nó đã được kiểm chứng bởi U-rim Thum-mim, trước tiên. Đấy, điều đó đã đến với Lời. Và nếu chúng không loé sáng lên, thì để mặc điều đó. Hiểu không?

160 Và điều đầu tiên, bây giờ, chúng ta hãy quay trở lại với Lời. Bây giờ, người này nói tiếng lạ, nghe có vẻ ổn. Điều này được thông giải, nghe có vẻ ổn. Nhưng Lời nói, “Hãy để nó được đánh giá bởi hai hoặc ba người phán xét, trước tiên.” Mang nó đến U-rim Thum-mim.

161 Bây giờ, điều đầu tiên, Willard Collins nói, “Đó là của Chúa.” Junie nói, “Đó là của Chúa—Chúa.” Đó là hai trong ba người. Được rồi, nó được viết trên một tờ giấy, nó được nói ra ngay tại đây trong nhà thờ này. Sau đó khi những người nhìn thấy nó đọc trước khi nó xảy ra, và rồi chứng kiến nó xảy ra, họ nói, “Anh ơi, đó là Chúa! Xem đấy, đó là Chúa!”

162 Nhưng nếu nó không xảy ra thì chuyện gì sẽ xảy ra? Hiểu không? (Bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang một điều khác mà tôi có thể đụng đến ngay tại đây, “Là tất cả lời tiên tri đầy đủ...tất cả các sự thông giải và những sứ điệp tiên tri?”) Bây giờ, chờ một chút. Bây giờ, nếu nó không xảy ra thì sao? Thế thì Leo đã nói

trong một linh giả; *anh ấy* đã đưa ra một sự thông giải sai; và *anh em* đã đưa ra một phán quyết sai lầm. Thế thì lấy điều đó ra khỏi anh em. Anh em không muốn điều đó. Điều đó sai. Hãy để mặc nó. Đó là ma quỷ. Hiểu không? [Bằng trống—Bt.] “Tôi không phải là một thầy giảng, nhưng tôi là một—tôi là một người thông giải. Đấy, tôi là một người thông giải, lạ Chúa, con—con không phải là một thầy giảng. Con...” Anh *Leo* nói, “Chúa ôi, con không phải là một thầy giảng, nhưng con—con được ơn nói tiếng lạ và ma quỷ làm con bối rối về điều đó. Lạ Chúa, xin lấy điều đó ra khỏi con.” *Anh em* nói, “Lạ Chúa, Ngài đã ban cho con linh của sự phân biệt, và con đã thấy Ngài làm điều đó rất nhiều lần, điều đó đã xảy ra thế nào? Cha ôi, xin rửa sạch con! Chuyện gì đã xảy ra?” Anh em thấy, anh em đấy, thế thì anh em đã có điều đó thật sự.

¹⁶³ Thấy chưa, đó là buổi nhóm của các thánh đồ bình thường. Tôi nghĩ đó là những gì đã có trong Kinh Thánh, vì Phao-lô đã nói, “Nếu một người nói tiên tri và điều gì đó đang được nói tiên tri, điều gì đó xảy ra...và điều gì đó được bày tỏ cho một người đang ngồi; hãy để người ấy giữ im lặng cho đến khi người đầu tiên này nói xong, rồi người đó có thể nói. Và *tất cả* anh em có thể nói tiên tri từng người một.” Bây giờ, điều đó không thể có trong một buổi nhóm thông thường, anh em biết điều đó, mỗi người không thể đưa ra.

¹⁶⁴ Bây giờ, để chắc chắn rằng điều đó thuộc về Đức Chúa Trời, đấy, bởi vì nếu đó chỉ là sự ngu dại thì nó không thuộc về Đức Chúa Trời. Nếu nó không xảy ra, nó không phải của Đức Chúa Trời. Hiểu không? Nó phải xảy ra. Và—và do đó trong các nhà thờ của chúng ta, anh em thấy đấy, thưa anh em, sau đó chúng ta có một hội thánh vững chắc, thấy đó, nơi mà không ai có thể nói rằng bất cứ điều gì đã từng được nói hoặc được làm...

¹⁶⁵ Hãy nhìn những gì nó đặt trước tôi, khi tôi đứng ở đó trước công chúng. Nhìn xem điều đó! Còn về người có lỗi trên đó thì sao? Hiểu không? Bởi vì tôi tin cậy Ngài. Hiểu không? Tôi tin cậy Ngài. Người nào đó nói, “Anh sợ sai lầm phải không, Anh Branham?” Không, không, ừ-ừm, không sợ sai lầm. Tôi tin Ngài.

Ngài là Đấng Bảo Vệ của tôi. Tôi được phong chức để làm việc này nên tôi sẽ ở lại ngay đó.

¹⁶⁶ Nếu Chúa đã định cho anh em làm điều gì đó, thì Ngài là Đấng Bảo Vệ anh em. Hãy xem, Ngài sẽ bảo vệ anh em. Nếu Ngài sai anh em đi, Ngài sẽ hỗ trợ lời nói của anh em. Thế thì anh em là một đại sứ vậy. *Anh em là* đại sứ với ân tứ nói tiếng lạ; *anh em là* đại sứ với ân tứ thông giải; *anh em là* đại sứ với ân tứ của sự phân biệt; ba ân tứ của anh em. Hiểu tôi muốn nói gì chứ? Thế thì anh em đã có gì? Anh em có một hội thánh vững chắc. Anh em không còn sợ hãi. Đứng vững, vâng, không còn nữa ngày hôm qua...

¹⁶⁷ Ở đây, tôi đã ở trong một buổi nhóm ở dưới đây. Một chàng trai trẻ người Anh từ nước Anh đến đây, đang cố tự tử. Anh Banks đến đó và nói, “Anh ấy đã ở dưới đó bốn hoặc năm ngày.” Tôi có rất nhiều việc để làm, nhưng anh ấy nói, “Chàng trai đó sẽ tự tử.” Khách sạn Waterview ở dưới đó báo với tôi về tình trạng của chàng trai đó.

¹⁶⁸ Và tôi đi vào phòng để cầu nguyện cho anh ấy. Tôi trở ra và tôi nói, “Bây giờ, Anh Banks, tôi chưa bao giờ nhìn thấy người đó hoặc không biết gì về anh ta, nhưng tôi sẽ nói cho anh biết anh ta không ổn điều gì trước khi tôi đến đó.” Đúng thế không, Anh Banks? Và khi chúng tôi đến đó, Đức Thánh Linh giáng xuống ngay và nói với anh ấy điều gì đã làm điều đó và tất cả về anh ấy, và nơi anh ấy đã ở và tất cả về cuộc sống của anh ấy. Anh ấy chỉ gần như, ngắt xui.

¹⁶⁹ “Anh có sợ sai lầm không, Anh Branham, anh nói với một người điều gì đó giống như thế à?” Còn trên bục giảng, nói với một người đàn ông rằng anh ta sống không đúng với vợ mình, có con với người phụ nữ khác thì sao? Anh ta sẽ ném anh em vào trại cải tạo. Tốt hơn anh em nên làm đúng! Hiểu không? Hiểu không? Đừng sợ, nếu đó là Đức Chúa Trời. Nhưng nếu anh em không sợ...Nếu—nếu anh em không biết đó là Chúa, thì hãy giữ yên lặng cho đến khi anh em biết đó là Chúa. Đúng thế không? Hãy chắc chắn rằng anh em đúng và sau đó tiếp tục.

¹⁷⁰ Bây giờ, đây là một sự giảng dạy gay gắt, thừa anh em, nhưng anh em là anh em của tôi. Anh em là—anh em là—anh em là

những mục sư trẻ sẽ tiếp quản, còn tôi là một người già rồi, sẽ rời đi vào một trong những ngày này. Hiểu không? Và vì vậy anh em hãy tin chắc rằng nó—nó đúng.

171 Đi ra khỏi phòng của...Có lẽ tôi sẽ nói lại điều này sau một lát ở đây. Một chàng trai...Chà, tôi sẽ nói một phần của nó bây giờ. Hôm qua, Anh Banks và tôi, thực sự bận rộn, đã (ồ, chao ôi) cố gắng hết sức, và tôi sẽ—tôi sẽ kể cho anh em biết những gì tôi sẽ làm trong buổi nhóm này. Leo và Gene và một nhóm chúng tôi sẽ đi qua đó, và các anh em, và nói chúng tôi đang đi săn lợn, săn lợn rừng. Họ phải mất đến năm ngày cho chuyến đi săn lợn rừng, ở Arizona, sau khi buổi nhóm kết thúc, buổi nhóm của chúng ta chấm dứt. Chúng tôi đã đến Phoenix một ngày, và phải đợi năm ngày trước khi có buổi nhóm khác, bốn ngày trước khi họ có một buổi nhóm khác của bất cứ nơi nào. Chúng tôi phải ở ngay ở đó tại Arizona. Chà, tình cờ đúng lúc đó là mùa săn lợn bắt đầu.

172 Vì vậy tôi muốn lấy khẩu súng trường nhỏ của mình ra để bắn, để xem nó có ổn không. Banks đã đi với tôi. Chúng tôi bắt đầu ra khỏi cổng, bắt đầu ra khỏi cổng. Ở đây có một người đàn ông đi thẳng vào, phớt lờ tấm biển phía trên đó (xem, nói, “Xin đừng hỏi Anh Branham”).

173 Đấy, lý do họ làm điều đó...nó không dành cho những người bị đau. Chao ôi, và ở nhà, hãy hỏi Anh Banks, anh ấy sống cạnh nhà tôi. Mọi người đến, cả ngày lẫn đêm và mọi thứ khác, với những đứa trẻ ốm yếu, mọi thứ. Chúng tôi không bao giờ từ chối một người như thế. Nhưng...

174 Và họ đã gọi tôi, Leo và họ, từ ngoài kia ở nhà xe moóc, và Jim và họ, “Có ai đó ở đây với một em bé bị đau. Và một người đàn ông ở đây bị ung thư.” Chúng tôi đặt mọi thứ sang một bên và bay đến chỗ anh ấy.

175 Đêm qua tôi được gọi vào một phòng bệnh viện nơi ai đó gọi tôi, và người đàn ông thậm chí sẽ không cho tôi vào sau khi tôi đến đó. Đấy, ai đó khác chỉ nhiệt tình. Nhưng điều đó không sao, dù sao thì tôi cũng đi. Hiểu không? Vì nhiệm vụ của tôi là đi, gặp, và cố gắng giúp đỡ ai đó.

176 Ồ, biển báo đó không dành cho mục đích đó. Nhưng người đàn ông này, ngay khi chúng tôi lên xe, và Anh Banks biết rằng tôi phải...Tôi đã chờ đợi trong ngôi nhà đó bằng cách nào đó. Có người nào đó đến gặp Anh Banks để nhờ anh ấy giúp đỡ. Và ngay khi đến đó, tôi đã bị giữ lại. Rồi ngay khi chúng tôi chộp lấy khẩu súng trường và bắt đầu lên xe, ở đây có một người đàn ông bước vào ngay. Anh ta bước lên đó.

177 Và tôi chuẩn bị bảo anh ấy ra ngoài và gọi vào số điện thoại đó (tại Butler 2-1519) ở biển báo đó. [Số điện thoại đã được thay đổi.—Bt.] Tôi nói, “Chúng tôi đang vội.”

Nói, “Tôi cho rằng ông đang vội, thưa ông.”

Tôi nói, “Tên tôi...”

178 Trước hết tôi bước đến, ông ấy nói, “Xin chào ông?” Và tôi thấy rằng ông ấy không biết tôi là ai.

Tôi đã nói, “Tên tôi là Branham.”

Anh ấy nói, “Anh là Anh Branham à?”

Tôi nói, “Vâng.”

179 Và ông ấy nói, “Tôi—tôi...tôi muốn gặp anh, Anh Branham à.” Ông tiếp, “Tôi biết ông sắp sửa đi.”

Tôi nói, “Phải, thưa ông, vâng.”

Ông nói, “Tôi biết ông đang vội.”

Tôi đáp, “Tôi đi ngay đây, thưa ông.”

180 Và ông ta nói, “Ồ, tôi muốn nói chuyện với ông vài phút.”

181 Và tôi đã nói với ông ấy; và Đức Thánh Linh phán, “Hãy đưa ông ta vào phòng, con có thể giúp ông ấy được.” Bấy giờ, tại đó, điều đó thay đổi mọi việc. Khẩu súng vừa được đặt sang một bên, và mọi thứ như thế, công việc của Chúa là trên hết. Hiểu không? Và ông ta nói...

182 Tôi nói, “Hãy đến, đi với tôi.” Tôi nói, “Tôi sẽ trở lại sau một lát, Anh Banks.”

Ông ấy nói, “Đó là về linh hồn tôi, thưa Anh Branham.”

Tôi nói, “Được rồi, vào đi.”

Đi qua nhà, Meda nói, “Anh chưa đi à?”

183 Tôi nói, “Không, không, không, có người nào đó ở ngoài đây.” Tôi nói, “Hãy giữ những đứa trẻ ở lại trong phòng khác.” Tôi dẫn ông ấy vào trong một căn phòng riêng nhỏ để làm việc, ngồi xuống. Chẳng bao lâu sau ngồi xuống...

184 Người đàn ông đó đã ở trong nhà thờ đêm qua. Hay anh ấy đã đến không, phải không Banks? Anh đã...Vâng, tốt, ông ấy đã đến tối qua. Ông ấy chỉ...

185 Điều đầu tiên, Đức Thánh Linh bắt đầu nói cho ông biết ông là ai, những gì ông ấy đã làm, những gì đã xảy ra trong cuộc đời ông ấy, mọi thứ về nó, đấy, cứ tiếp tục, nói với ông ấy mọi thứ. Banks là người làm chứng. Chưa bao giờ mở miệng và nói với tôi ngoài hai từ; và ở đó Nó đến nói với ông ta, nói, “Ông đã từng là một kẻ lang thang lêu lổng, ông thực sự sống ở Madison. Ông vừa đến từ Evansville, Indiana. Ông đã ở dưới đó trong trường Kinh Thánh này, một giáo phái, bị lẫn lộn mọi thứ. Ông vừa đến Louisville vài phút trước. Có một người đàn ông, và một người đàn ông nói với ông (mà ông đã ngồi và ăn với anh ta), bảo ông đến đây và gặp tôi và ‘anh ấy sẽ giúp ông thoát khỏi rắc rối.’” Tôi nói, “Đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY!”

186 Người đàn ông vừa ngồi vừa chớp mắt nhìn tôi nói, “Vâng, thưa ông!”

Tôi nói, “Điều đó làm ông sửng sốt, phải không?”

Ông đáp, “Đúng vậy.”

Tôi nói, “Ông có tin Đức Thánh Linh không?”

Ông ấy nói, “Tôi muốn, thưa ông.”

187 Và tôi đã nói, “Ông muốn tôi nói cho ông biết ông đang nghĩ về điều gì không?”

188 Ông nói, “Vâng, thưa ông.” Và tôi nói với ông ta. Ông ấy nói, “Và, thưa anh, đó là sự thật.”

Và tôi đã nói, “Hãy thay đổi suy nghĩ của ông.”

Ông nói, “Được rồi, tôi sẽ.”

Tôi nói, “Đây là những gì ông đang nghĩ về.”

Ông ấy nói, “Đúng thế! Đúng thế!”

189 Tôi nói, “Bây giờ, ông không cần một khái tượng, ông chỉ cần loại bỏ điều đó đi.” Và tôi đã bảo ông ta điều gì đó ở đó mà anh em sẽ không muốn tôi kể. Nếu điều đó ở trong anh em, thì anh em sẽ không muốn. Đó là một điều tồi tệ thật kinh khủng, vì vậy anh sẽ không muốn tôi kể nếu đó là lỗi của anh em. Và tôi không nói những gì Chúa cho tôi thấy về dân sự. Vì vậy, tôi chỉ nói, “Được rồi, ông sẽ làm điều đó chứ?”

Ông nói, “Tôi sẽ.”

Tôi nói, “Hãy đi con đường của ông.”

190 Chúng tôi đã ở đó khoảng không hơn mười phút, phải không, Anh Banks? Khoảng, từ bảy đến mười phút. Bước ra ngoài, trở lại con đường, và đi xuống con đường, anh ấy và tôi, Banks và cậu con trai nhỏ của tôi, Joe, Tôi tin rằng đó là, đi cùng nhau, đi xuống đỉnh đồi. Ông ấy quay sang tôi, ông nói, “Thưa ông, tôi muốn hỏi ông một câu.”

Tôi nói, “Được rồi.”

191 Ông nói, “Tôi có bối rối một chút.” Ông ấy nói, “Làm sao ông biết được tất cả điều ấy về tôi?” Hiểu không? Banks đang ngồi đó.

192 Và tôi nói, “Thưa ông, ông đã bao giờ nghe về những khái tượng và chức vụ của tôi chưa?”

193 Ông ấy nói, “Tôi chưa bao giờ biết tên của ông cho đến khoảng một giờ trước. Ai đó đã nói với tôi, vừa mới nói ở Louisville, bảo tôi qua đây, và tôi đi bộ qua cầu.” Đúng không, Banks? Ông ấy nói, “Tôi thậm chí chưa bao giờ biết tên ông, biết ông là ai.”

194 Tôi đáp, “Về chức vụ của tôi, đó là một ân tứ của Đức Chúa Trời mà Ngài đã sai phái.”

195 Ông ấy nói, “Thế thì nếu đó là—đó là cách điều đó xảy ra,” nói, “bây giờ tôi...” Nói, “Tôi thật ổn cả...Tôi ổn ngay bây giờ,” ông ấy nói, “mọi thứ đã qua rồi.” Hiểu không? Ông ấy nói, “Điều đó, đó là Chúa đang nói qua ông cho tôi.”

Tôi nói, “Chính xác.”

196 Ông ấy nói, “Bây giờ, tôi hiểu trong Kinh Thánh rằng...Một lần tôi đọc trong Kinh Thánh và, nói, Chúa Jêsus phán với các

môn đồ của Ngài,” mà ông ấy muốn nói là “dân sự,” anh em biết đấy. Nói, “Đã phán với các môn đồ của Ngài và Ngài phán với họ những điều mà họ đang suy nghĩ về.” Đấy, “nhận biết tư tưởng của họ” là điều mà ông ấy đang muốn nói đến. Ông nói, “Và Ngài phán đó là những gì Cha Ngài đang phán qua Ngài.”

Tôi đáp, “Đúng thế.”

¹⁹⁷ Ông nói, “Bây giờ, bây giờ, Cha vừa dùng ông để phán với tôi qua ông vậy, để phán với tôi những điều này, để làm cho tôi tin vào những gì ông đã nói với tôi là sự thật.”

Tôi nói, “Đó có phải là sự thật không?”

Ông ấy nói, “Phải.” Nói, “Thế thì đó phải là Chúa.”

¹⁹⁸ Và tôi nói, “Anh ơi, anh biết nhiều hơn về nó bây giờ” (tôi và Banks đang nhận xét) “so với một số người đã tham dự buổi nhóm trong mười năm mà vẫn không biết.” Chỉ người—người đàn ông đó! Vậy thì, đó là những gì điều đó là. Hiểu không?

Và Thánh Linh (một cách trật tự) trong tiếng lạ là lời tiên tri được sử dụng trong suốt buổi hầu việc không?

¹⁹⁹ Không. Nó nên được sử dụng theo cách này, và rồi được nói trong buổi nhóm. Nhưng trong lúc này, trong lúc này, hãy để họ nói. Bây giờ, nếu nó vượt khỏi tầm kiểm soát, thì nó không phải, anh em phải coi chừng điều đó. Bây giờ, đôi khi đó có thể là Đức Chúa Trời. Và những người bạn trẻ đó, giống như một đứa trẻ đang cố gắng bước đi, bây giờ, nếu nó ngã xuống bốn hoặc năm lần...Bây giờ, tôi đã thấy điều này kể từ khi tôi ở đây trong nhà thờ, và—và, ồ, tôi sẽ—tôi sẽ để nó như vậy. Hiểu không? Và, nhưng, anh em thấy đấy, nhưng những gì của nó, sau đó anh em sẽ nói, “Anh Branham, tại sao anh không sửa lại điều này?” Không, không.

²⁰⁰ Khi Billy Paul ở đó lần đầu tiên bắt đầu bước đi, cậu ấy đi lên đi xuống, và đi xuống nhiều hơn đi lên. Nhưng cậu ấy không biết đi như thế nào. Nhưng tôi tin rằng cậu ấy có sự ban cho để bước đi. Hiểu không? Tôi để cậu ấy bước đi một lúc. Và rồi khi cậu ấy vấp phải bàn chân to của mình, tôi kể cho cậu ấy về điều đó bây giờ. Anh em hiểu ý tôi nói gì không? Hiểu không? Cứ đi mà nhìn vào điều gì khác và thành linh vấp ngã vào cái gì đó, tôi

nói, “Nhắc chân của con lên, con trai. Con ở đâu?” Thấy không? Vậy thì, đó là—đó là sự khác nhau, anh em thấy đấy.

²⁰¹ Bây giờ, hãy để họ—hãy để họ vấp ngã và để họ bị cản trở một chút. Bây giờ, khi anh em phải sửa sai họ, nếu họ bực tức thì anh em tự biết đó không phải là Đức Chúa Trời. Bởi vì Thánh Linh của Đức Chúa Trời là đối tượng. Như anh em đã hiểu được ở đây một chút, “Tâm thần của đấng tiên tri suy phục các đấng tiên tri.” Thấy không? Đúng thế.

[Anh Stricker nói, **“Anh Branham, tôi muốn sự chỉnh sửa nào đó.”**—Bt.] Được rồi, thưa anh. [**“Nhiều lần tôi đã ngồi trong các buổi nhóm và tôi đã nghe nói tiếng lạ và sự thông giải, và hầu hết những lần đó tôi cảm thấy rất tệ về điều đó. Và tôi về nhà và dường như tôi đã ăn năn suốt con đường. Có phải vì tôi cảm thấy rằng điều đó không đến từ Đức Chúa Trời, hay vì nó không theo trật tự?”**]

²⁰² Nó có thể đã xảy ra, thưa anh em, nó cũng có thể là một trong hai điều đó. Hiểu không? Tôi sẽ nói...Vậy thì, đây là—đây là William Branham, đấy; cho đến khi tôi đi vào lời Kinh Thánh, ồ, đó vẫn là tôi, anh em thấy đấy. Bây giờ, điều này tôi muốn nói, Anh Stricker à, mà nó có thể là điều này hay điều kia. Có thể là nó mất trật tự; có thể đó là có điều gì đó không ổn với anh em; có thể là có điều gì đó không ổn ở người đó; điều gì đó sai với sứ điệp; hoặc bất cứ điều gì sẽ làm cho anh em *cảm thấy* tồi tệ.

²⁰³ Bây giờ, hãy để tôi giúp anh một chút, Anh Stricker à, ở đây. Hiểu không? Luôn luôn...Đừng bao giờ đánh giá bất cứ điều gì bằng cảm xúc của nó, anh em thấy đấy. Hãy đánh giá nó bằng các thuộc tính của nó, anh em thấy đấy; bất cứ điều gì nó đem hoa kết trái, anh em thấy đấy. Vì đôi khi...

²⁰⁴ Tất nhiên, chúng ta nhận ra rằng có những thứ mà anh em cảm thấy, cảm giác làm cho sợ hãi đó. Chính tôi có lần cảm nhận điều đó, và, các bạn, tôi bắt đầu di chuyển khỏi ngay—ngay dễ dàng, các bạn biết đấy. Nhưng tôi không nói gì cả. Cứ mặc kệ nó vì tôi không biết nó có thể là gì, anh em thấy đấy, cho đến khi tôi *biết* nó là gì.

205 Vậy thì, giống như nhiều người nói, “Chà! Thưa anh em, tôi biết tôi đã có được Đức Thánh Linh! Ha-lê-lu-gia! Ngợi khen Đức Chúa Trời!” Và họ vẫn sẽ không có Đức Thánh Linh. Họ có thể nói tiếng lạ, và mọi thứ khác, và la lớn và nhảy múa trong Thánh Linh, mà vẫn không có Đức Thánh Linh. Bởi vì mưa rơi trên người công bình và người gian ác. Đó không phải là do cảm xúc, mà là do *bông trái* của họ.

206 Nói có một...Nhớ khả tượng của tôi về điều đó không? Cách mà...Hê-bơ-rơ 6, anh em thấy đấy, “Mưa đến trên trái đất là để tưới nó, mà đem nhuần cho nó, nhưng cỏ gai và cây tật lê hầu bị bỏ và cuối cùng phải bị đốt.”

207 Xin lỗi, tôi sẽ để cho một chút không khí vào, tôi biết tất cả các bạn đang buồn ngủ và mệt mỏi. Vì vậy bây giờ, đợi đã, tôi sẽ phải lướt qua những điều này nhanh hơn một chút nếu không tôi sẽ không đề cập đến chúng. Điều này đã có...Chúng ta đang ở trên cơ sở của—của tất cả điều đó, trong ngay số ít này ở đây. Nhưng họ sẽ...Thấy đấy, các...

208 Đây là một—một cánh đồng đầy lúa mì. Và trong cánh đồng đó được gieo cây cà độc dược, cỏ gai, hay bất cứ cỏ gì khác nữa, cỏ dại. Ồ, cơn hạn hán đến. Bây giờ, chẳng phải cây cà độc dược và cỏ gai cũng bị khát như lúa mì sao? Và loại mưa nào là...một cơn mưa đặc biệt trên lúa mì và rồi cơn mưa đặc biệt rơi trên cỏ gai? Đúng thế không? Không, cùng một cơn mưa rơi trên nó. Đúng thế không? Cùng một Thánh Linh giáng trên kẻ đạo đức giả cũng giáng trên Cơ-đốc nhân, cùng giống như vậy. Nhưng bởi “trái” của họ! Thấm nhuần điều đó không, thưa anh em?

209 Bằng chứng về Đức Thánh Linh là trái của Nó, trái của Thánh Linh. Ồ, nó...Ồ, vậy thì, anh em nói, “Tôi là loại cỏ, tôi là cỏ gai. Tôi là một loài cây có thân giống như thân cây lúa mì.” Nhưng loại sự sống nào trong anh em? Sự sống mà ở trong nó mang đầy gai góc, luôn luôn làm âm ỉ và chua cay, và, “làm om sòm,” bần tiện và bệnh hoạn, và mọi thứ. Hiểu tôi muốn nói gì không? Kiêu ngạo, đấy, không phải là trái của Thánh Linh. Trái của Thánh Linh là sự nhu mì, nhịn nhục, mềm mại, đấy, tất cả điều đó. Hiểu không?

210 Người đó có thể nói, “Ồ, tôi có thể la to như anh có thể. Chúc tụng Chúa, xin Đức Thánh Linh giáng trên con!” Điều đó có thể

đúng hoàn toàn, nhưng cuộc sống mà anh ấy đang sống không đúng những gì anh ấy đang nói đến. Hiểu không? Anh ấy là một loại cỏ dại, anh ấy là một loại cỏ dại từ đầu.

211 Bây giờ, chúng ta bắt đầu với một câu hỏi lớn, đấy, về *sự lựa chọn*, anh em thấy đấy. Vì vậy đó là...Anh em phải là thế. Anh em hiểu điều đó.

212 *Họ* là một cỏ gai từ ban đầu; *anh ấy* là một lúa mì ngay từ đầu. Thế là hạn hán kéo dài; mưa rơi trên người công bình và người không công bình. Được rồi, hiểu điều đó chứ?

[Một anh em hỏi, **“Thế còn bông trái của một thầy giảng, đó có phải là...đó là sự rao giảng Lời không?”—Bt.]**

213 Điều đó, thầy giảng đó, vắn, nếu ông đứng trên đó và giảng Lời giống như một Thiên sứ trưởng, đấy, hiểu những sự mầu nhiệm của Kinh Thánh, và đã làm một mục sư rất tốt, đi thăm viếng dân sự và những việc như thế, ông vẫn có thể bị hư mất. Hiểu không? Chính là trái của ông ấy nói lên điều đó mọi lúc, thưa anh em. Hiểu không? Ông ấy, cho dù ông tốt đến mức nào hay ông là gì, ông phải có Đức Thánh Linh trong đời sống của mình. Hiểu không?

214 Vậy thì, chẳng phải Chúa Jêsus đã nói, “Ngày đó sẽ có nhiều người đến cùng Ta và nói, ‘Lạy Chúa, chẳng phải con đã nói tiên tri (giảng) nhân Danh Ngài, và con đã nhân Danh Ngài mà làm những phép lạ sao?’” Người đó đã nói các thứ tiếng lạ, đã làm những phép lạ, đưa ra sự thông giải, những điều mầu nhiệm của Đức Chúa Trời, và tất cả những thứ đó ở đó; Ngài phán, “Hãy lui ra khỏi Ta, hồi những kẻ làm công gian ác, Ta chưa hề biết các ngươi bao giờ.” Hiểu ý tôi chứ?

[Anh Taylor hỏi, **“Còn về người mang đến sứ—sứ điệp sai trật thì sao? Tôi muốn nói là, người ấy—người ấy nghĩ mình đúng nhưng người ấy lại đang giảng sai.”—Bt.]**

215 Ồ, tôi tin rằng người đó thật lòng, giống như người anh đang ngồi đây muốn kiểm tra lại trên...dấu vết trước đây những điều này như thế. Nếu người đó được Chúa chọn, và người đó đã từng được đưa ra trước Lễ thật, anh ấy sẽ—anh ấy sẽ nhận ra Nó. Thấy đó, “Chiên Ta biết Tiếng Ta.” Anh em hiểu...Hiểu những gì tôi

muốn nói chứ, Anh Taylor? Đó có phải là những gì anh đang nói đến không? Hiểu không?

²¹⁶ Bây giờ, chẳng hạn, hãy nói Anh Crase—Crase—Crase, nói rằng anh ấy là một nhà truyền giảng Báp-tít và anh ấy chưa bao giờ biết gì về phép báp têm bằng Đức Thánh Linh, anh ấy cũng không biết bất kỳ điều gì về những điều này, những ân tứ của Thánh Linh, và anh ấy là một nhà truyền giảng Báp-tít tốt, trung tín. Hiểu không? Nhưng điều đầu tiên anh em biết không, Điều này đến trước anh. Và tôi tin rằng mọi đứa con của Đức Chúa Trời sẽ...mọi thời đại sẽ nắm bắt nó cho đến khi Ngài có được người đó. Vương Quốc không thể đến cho đến khi Ý muốn của Chúa được nên. Đúng thế. Và không ai sẽ hư mất, anh em thấy đấy. Bây giờ, hãy xem, đó là cách.

²¹⁷ Và Nước Thiên đàng thì giống như việc một người thả lưới xuống biển và kéo nó lên. Khi đó người đó kéo lên, có đủ mọi loại cá. Anh chỉ giữ lại cá, còn rùa biển và những thứ rùa khác anh thả lại xuống nước. Người đó quăng lưới lần nữa, kiếm thêm một số nữa, có thể được một con cá. Nhưng Ngài vẫn tiếp tục đánh lưới cho đến khi nó được đánh lưới hết. Hiểu những gì tôi muốn nói bây giờ không?

²¹⁸ Nhưng con cá đó đã là một con cá lúc ban đầu. Nó chỉ được đặt vào trong sự sử dụng của Người Chủ, chỉ thế thôi, đặt nó sang một cái hồ khác, nơi mà nước trong hơn, sạch hơn. Nhưng Ngài vẫn đang đánh bắt trong ao ếch này cho đến khi Ngài lấy được hết cá vược ra khỏi đó. Hiểu ý tôi chứ? Anh hiểu những gì tôi muốn nói, Anh Taylor. Anh nên biết bởi ý kiến anh đã nêu ở trên.

Được rồi, bây giờ:

113. Có phải người mà...Có phải mọi lúc người ấy đều có sự điều khiển của Đức Thánh Linh để hành động khi nào và hành động như thế nào không?

²¹⁹ Vâng, thưa quý vị. Vâng, thưa quý vị, Đức Thánh Linh điều khiển. Vâng, thưa quý vị. Nó có quyền kiểm soát anh em và anh em có quyền kiểm soát Nó, và Nó sẽ không bao giờ khiến anh em làm bất cứ điều gì trái ngược với lời Kinh Thánh. Nó sẽ làm cho... “Bản thân Thánh Linh chẳng làm điều sai trái.” Đúng thế. Tốt.

220 “Từ một người mà yêu người...” Vâng, đó là—đó là ở nơi này. Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang một câu khác ở đây và thấy chúng ta đang ở đâu.

221 Bây giờ, tôi nghĩ điều đó có một cơ sở. Bây giờ—bây giờ, khi tôi đang nêu những câu này bây giờ, liệu còn có một câu hỏi... Có một câu hỏi nữa về điều này không? Tất cả chúng ta hiểu nó chứ? Chúng ta hiểu làm thế nào chúng ta tin Nó bây giờ không?

222 [Một anh em nói, “Tôi có một câu hỏi.”—Bt.] Nói ngay đi. Về điều này ở đây chứ? Được. [“Vâng, về một vấn đề đó ở đó. Tôi hơi lưỡng lự, nhưng...”] Đừng ngần ngại, đây là—đây là...[“Anh đang nói về người mà đang giảng, và nếu người đó không giảng Sứ điệp mà Đấng Christ đưa ra, và không quan tâm tới những gì xảy ra trong chức vụ của mình. Khi người ấy bước vào mối liên hệ với Lễ thật và anh ta chối bỏ Nó, thì điều gì xảy ra?”] Anh ấy bị hư mất. Xin lỗi chỉ một phút cho...[“Tôi đã đề cập đến sự tiền định hay phong chức trước khi sáng thế.”] Đúng vậy. Đúng thế. Hiểu không? [“Thế thì, như đã định, anh ta đã không ở trong đường lối đó phải không?”] Đã không ở trong con đường đó từ ban đầu, đấy. “Họ đã ra khỏi chúng ta bởi họ không thuộc về chúng ta.”

223 Chẳng hạn, như thế này, nó giống như trong Hê-bơ-rơ 6. Hiểu không? Nhiều người giải thích sai lời Kinh Thánh đó rất nhiều, họ nghĩ đó là “không thể được.” Ngài nói, “Không thể được cho những kẻ đã được soi sáng một lần và đã là những kẻ dự phần về Đức Thánh Linh, nếu họ sẽ sa ngã.” Đấy, họ thật sự không hiểu Nó. Ngài nói, “Không thể được cho những kẻ đã được soi sáng một lần và là những kẻ dự phần về Đức Thánh Linh, thấy rằng họ sẽ sa ngã để làm mới lại chính họ lần nữa với sự ăn năn, thấy họ tự đóng đinh Con Đức Chúa Trời trên thập tự giá cho mình một lần nữa và làm cho Ngài sỉ nhục tỏ tường; coi Huyết của giao ước tức là Ngài đã bị đóng đinh như một ‘điều ô uế,’ lại khinh lờn các công việc của ân điển.”

224 Ồ, đối với tôi, đó là một sự khả thị. Chắc chắn vậy. Điều đó cũng giống như trong Công vụ 2:38, và Công vụ...và Ma-thi-ơ 28:19. Anh em phải nắm bắt được Nó, anh em thấy đấy.

225 Bây giờ nhìn xem, đây này, cùng một thứ. Ồ, bây giờ, ông đang nói với người Hê-bơ-rơ. Hiểu không? Bây giờ hãy đọc xuyên suốt chương này, tiếp tục cho đến chỗ mà nói, “Vì thật là sự đáng kinh khiếp sa vào—sa vào tay của Đức Chúa Trời hằng sống.” Bây giờ, đây là một người giống như tín đồ nửa vời. Đây, đây là một... Đây, điều tương tự đã xảy ra ở đây, ví dụ hoàn hảo mà tôi thấy trong trí mình.

226 Đức Chúa Trời đã gọi Y-sơ-ra-ên ra khỏi Ai Cập. Hết thấy dân sự đều đi, mỗi người trong họ đều được giải cứu, vượt qua Biển Đỏ đi vào trong đồng vắng. Đúng thế không? Biển Đỏ... Khi họ đã sẵn sàng, lắng nghe sứ điệp của Môi-se, bắt đầu khởi hành, (sự xưng công bình) họ cứ đi lòng vòng, bắt đầu ở đây.

227 Họ đến Biển Đỏ, (Huyết), và đi qua Biển Đỏ, và đằng sau họ, tất cả những đốc công đang nằm, đã chết. Lúc đó họ chỉ còn cách miền đất hứa khoảng ba ngày đường. Hiểu không? Đó là tất cả những gì họ đã có, ít hơn bốn mươi dặm, đấy. Vì vậy họ ở đó, chỉ hai ngày sẽ đưa họ qua nơi tốt đẹp đó.

228 Đó là điều mà tôi định giảng tại Phoenix trong vài ngày tới, tại buổi nhóm của các Thương Gia, *Ở lại trên Núi này*. Nhưng Ngài đã giữ họ ở đó ngay ở đó trong bốn mươi năm bởi vì họ... Ừ-m! Thấy không?

229 Vì vậy họ đến đây và họ nhìn lại, (được thánh hóa), “Ôi, ha-lê-lu-gia! Ngợi khen Đức Chúa Trời! Vinh quang thay Đức Chúa Trời. Ha-lê-lu-gia! Điều xưa cũ mà đã quấy nhiễu tôi, thì chết rồi. Những điều thuốc cũ tôi từng hút đã biến mất. Loại rượu cũ mà tôi từng uống đều ở trong biển đỏ của Huyết Chúa Jê-sus Christ. Ôi vinh quang thay Đức Chúa Trời! Ha-lê-lu-gia!”

230 Mỗi người trong số họ đi lên đây, họ đối mặt với Ca-na-an giờ này, băng qua sông Giô-đanh. Ồ, ông đã chọn ra một đại diện của mỗi chi phái. Đúng thế không? Và ông sai họ qua xứ đó. Ồ, một vài người trong số họ nói, “À, à, chúng ta không thể làm điều đó được. Không, nó—nó... Tại sao, chúng ta trông giống như những con châu chấu bên cạnh họ!” Hiểu không?

231 “Bây giờ, tôi sẽ giảng cho loại giáo hội gì nếu tôi dạy Đức Thánh Linh đó và tất cả những thứ giống như thế? Ồ, tôi sẽ có

những chỗ ngồi trống. Những tín đồ Giám Lý của tôi sẽ bỏ đi ra ngoài, những tín hữu Báp-tít của tôi, tín đồ Trưởng Lão của tôi.” Hãy để cho họ đi ra. Họ là những con dê ngay từ ban đầu! Anh em cần những con chiên, đấy. Thấy không? Anh em không đang chăn dê. Mục sư chăn chiên! Chăn dê ích lợi gì khi...?...và có chiên được chăn không? Hiểu không? Và đây—đây anh em đang ở trong này, đấy. Tôi luôn nói rằng tôi thà giảng cho bốn cây cột nhà thờ và giảng Lễ thật, thưa Hội thánh. Vâng, thưa quý vị, hãy đến đây.

²³² Nhưng bây giờ hãy xem, ông đã làm gì? Họ quay lại, và và Giô-suê và Ca-lép, hai phần trăm, hoặc là loại phần trăm đó...hai trong số...hai phần mười hai của họ, hai phần mười hai. Ồ, có mười hai người trong số họ, đó là hai trong số mười hai người, hai phần mười hai trong số họ tin Điều đó. Họ đi ngay vào miền đất hứa, nói, “Ồ các bạn, đây là một nơi tốt đẹp để ở.” Giô-suê và Ca-lép xưa, ồ, họ tin cậy Lời; Đức Chúa Trời đã ban nó cho họ, phán rằng “đó là của các ngươi.” Họ đi qua, họ cắt một chùm nho lớn, và ở đây họ mang nó về như thế này. “Đi nào, các bạn! Đây là một xứ tuyệt vời! Hãy cắn một miếng,” đấy, những trái nho to cỡ đó.

²³³ Và, ồ, ôi, họ đã nhìn thấy chúng, nói, “À, chúng ta không thể làm điều đó được.” Khi họ quay về, họ nói, “Không, thưa anh em, Môi-se này đã đưa chúng ta ra đây trong đồng vắng,” Thánh Linh này, anh em thấy đấy, mà ông đại diện, “đã đưa chúng ta ra đây trong đồng vắng. Và chúng ta đây này, chức vụ của chúng ta bị hủy hoại, và chúng ta không thể làm một việc như thế.”

²³⁴ “Hãy trở về thôi,” đấy, “họ là những người đã từng được soi sáng một lần, được xưng công bình bởi đức tin, được thánh hóa.” Thấy không, họ đi qua cái bàn thờ thứ hai này và nhìn sang miền đất hứa. “Chúng ta đã được từng được soi sáng một lần và đã được...nếm những sự ban cho từ Thiên đàng.” Đấy, “đã nếm” của Nó. Họ đã mang nó trở về. “Chúng ta thấy rằng Nó đúng. Chúng ta thực sự thấy Nó.” “Đã nếm trái những sự ban cho Thiên đàng, đã dự phần vào Điều này, anh em thấy đấy, Đức Thánh Linh này, đã dự phần vào Điều đó.”

²³⁵ “Điều đó tốt, thưa anh em, hãy nhìn xem người—người đó. Ồ, tôi biết anh ta đã bị mù, mà bây giờ anh ta được thấy. Hãy nhìn cụ già đó...Hỡi các bạn, điều gì đã xảy ra với anh chàng đó? Ai nghĩ rằng người trẻ ngoài đó không có học hành...đằng kia anh ta đứng với Lửa soi sáng thế gian.” Anh em thấy không? Thấy không? Thấy không?

²³⁶ Và rồi lại vấp ngã, đấy, và có...họ tự làm mới lại, thì không thể khiến họ trở lại với sự ăn năn lần nữa, quay lại rao giảng sự ăn năn thay vì điều mà Ngài đã nói trước tiên, đặt...chúng ta hãy...Anh em biết đấy, gần như đang nằm lại cái nền của những công việc chết đối với sự ăn năn, và vân vân. Chúng ta sẽ, nếu Chúa muốn, anh em thấy đấy. Thấy đấy, chúng ta sẽ làm điều đó. Chúng ta sẽ quay trở lại và đặt nền móng này lại lúc đó, nhưng quay trở lại với sự ăn năn chính họ, để ăn năn về điều đó vì đã từng ở trên đó. “Con xin lỗi con đã từng lên đó,” và kể Huyết của giao ước tức là huyết mà mình nhờ đó được nên thánh là dường như Nó là “vật ô ւế,” và lại khinh lờn công việc của ân điển. Người đó bị hư mất, thưa anh em! Chỉ thế thôi. Người đó xong đời. Hiểu không?

²³⁷ Ồ, bây giờ, hãy xem, một con cái được chọn không thể làm điều đó. Người đó sẽ không làm điều đó. “Chiên Ta biết Tiếng Ta.” Nếu được gọi ở Ca-na-an hay bất cứ nơi nào nó ở, chúng sẽ đi. Hiểu không? “Chiên Ta biết Tiếng Ta.”

[Một anh hỏi, “**Và họ cũng cần tin vào Công vụ 2:38, phải không?**”—Bt.]

²³⁸ Điều đó sẽ chấp nhận câu đó, mọi chỗ trong Kinh Thánh, chấp nhận Nó. Điều đó hoàn toàn đúng, thưa anh em.

114. Có phải có hai, có—có hai loại ngôn ngữ Kinh Thánh khác nhau không? Có sự khác biệt giữa việc nói tiếng lạ trong khi cầu nguyện riêng, và trong nhà thờ nơi cần sự thông giải không? Vào Ngày Lễ Ngũ Tuần con người ở các quốc gia khác nhau đã hiểu được các thứ tiếng; nhưng trong Cô-rinh-tô Nhất 14:2, việc nói tiếng lạ nói với Đức Chúa Trời, không nói với con người. Cô-rinh-tô Nhất 13:1 chỉ ra cho người như vậy... (C-o-r, tôi đoán đó là

Cô-rinh-tô 13, những gì...)...**cho người như vậy và những thiên sứ khác.**

239 Ô, vâng. Thấy không? Ô, nó...Bây giờ, thưa anh em, cho dù anh em là ai, anh—anh em đã trả lời cho chính mình ở đây. Thấy không? Hãy xem:

Có hai thứ tiếng khác nhau không? (Có nhiều thứ tiếng khác nhau. Thấy không?) Có phải có hai thứ tiếng khác nhau trong Kinh Thánh, hai thứ tiếng khác nhau không?

240 Vào Ngày Lễ Ngũ Tuần, mọi dân tộc dưới Trời đều ở đó với các thứ tiếng. Hiểu không? Được rồi.

Và có sự khác biệt giữa các thứ tiếng được nói khi cầu nguyện riêng và trong các nhà thờ nơi cần phải có sự thông giải không? Vâng.

241 Phao-lô cũng đã nói ở đây trong Cô-rinh-tô nơi anh em đang hỏi ở đây, và ông nói, “Có tiếng của các thiên sứ và tiếng của loài người.” Vậy thì, tiếng của các thiên sứ là khi một người nào đó đang cầu nguyện với người ấy—với người ấy và Đức Chúa Trời, mà thôi. Nhưng khi người đó nói một—một ngôn ngữ, nó phải được thông giải ở giữa hội thánh, để gây dựng cho hội thánh. “Kẻ nói tiếng lạ, tự gây dựng lấy mình; song kẻ nói...kẻ mà nói tiên tri gây dựng cho hội thánh.” Vì vậy ông đã nói, “Tôi thà nói năm lời bằng sự hiểu biết hơn là nói vạn lời bằng tiếng lạ, ngoại trừ, trừ khi có sự thông giải.” Thế thì đó là—đó là sự nói tiên tri đem lại sự gây dựng. Hiểu ý tôi nói gì không?

242 Bây giờ, có...Bây giờ, có hai thứ tiếng khác nhau, loài người và các thiên sứ. Hiểu không? Và Phao-lô nói, “Đầu tôi nói được các thứ tiếng của loài người và thiên sứ,” đấy, cả loài người và thiên sứ, cả hai thứ tiếng đó, một người mà không thể...

243 Bây giờ, đó là nơi những người Ngũ Tuần, những người nói tiếng lạ mà nói, đã nói với tôi, anh ấy nói, “Này, Anh Branham, anh đang lẫn lộn tất cả.”

244 Nói, tôi nói, “Ồ, nếu anh hiểu nó theo Công vụ 2:4, thì mọi người đều nghe anh nói bằng ngôn ngữ của nơi mà họ sanh ra.”

“Ồ!” anh ấy nói. Và “Không! Không!” anh ấy nói.

Tôi nói, “Chắc chắn rồi. Vâng, thưa anh.”

²⁴⁵ Nói, “Này, Anh Branham, anh đang lẫn lộn tất cả rồi.” Nói, “Anh đang nói về...” Nói, “Có tiếng của ‘các thiên sứ.’ Đó là thiên sứ Đức Thánh Linh giáng xuống và phán qua anh đấy.”

²⁴⁶ Bây giờ, điều đó nghe có vẻ tốt, đấy, nó có vẻ như đó có thể là rất nhiều sự thật, nhưng đó không phải là tất cả Lẽ thật. Khi Satan nói với Ê-va, “chắc chắn ngươi sẽ không chết,” đó là một... hẳn đã nói với bà rất nhiều sự thật, nhưng đó không phải là Sự thật. Hiểu không?

²⁴⁷ Bây giờ, nói, “‘Loài người và các thiên sứ,’ và thiên sứ mà ông đang nói đến là...”

²⁴⁸ Bây giờ, chúng ta hãy xem nó sẽ không sát nghĩa với Kinh Thánh như thế nào. Hiểu không? Bây giờ, nó sẽ không “hợp tác,” ý tôi muốn nói. Xin lỗi, tôi không có ý nói “không sát nghĩa” với Kinh Thánh. Tôi muốn nói “hợp tác” với Kinh Thánh, hoặc “đi theo, phối hợp” với Kinh Thánh là từ tốt nhất.

²⁴⁹ “Bây giờ, loài người nói được các tiếng của các thiên sứ,” ông nói, “đó là tiếng của Đức Thánh Linh đó” ông nói, “vậy thì, khi anh em, chúng ta, họ đã nhận lãnh Đức Thánh Linh.”

Tôi nói, “Đã...Anh đã nhận được Nó khi nào, ở đâu?”

²⁵⁰ Ồ, anh ấy nói với tôi địa điểm chính xác, phút và giờ nữa. Tôi không nghi ngờ những gì anh ấy đã nói. Hiểu không? Tôi không có...Tôi không phải là người xét đoán của anh ấy. Hiểu không? Anh ấy nói, “Đó là nơi tôi đã nói nó.” Anh ấy biết chính xác nơi đó. Nói, “Điều gì đó đã xảy ra với tôi.”

²⁵¹ Tôi nói, “Tôi tin điều đó. Hiểu không? Nhưng điều đó vẫn không phải chứng cứ của Đức Thánh Linh với anh, con trai à.”

“Ồ, vâng!” Nói, “Đó, đó là nó!”

Và, “Không.”

Anh ấy nói, “Bây giờ, xem này, tôi muốn nói với anh đôi điều, thưa anh.”

²⁵² Tôi nói, “Những người trong cử tọa của anh, giáo hội ở Indianapolis nơi mà anh nói anh đã nhận được Thánh Linh ấy, những người đó có nghe anh nói bằng tiếng Anh với họ về

sự phục sinh và quyền năng của Đức Chúa Trời cùng mọi thứ không?”

Anh ấy nói, “Ồ, không! Tôi đã nói bằng—bằng tiếng lạ.”

253 Tôi nói, “Anh không bao giờ có nó theo Công vụ 2:4, vì mọi... không phải một lời lạ. ‘Chúng ta nghe ai nấy đều nói tiếng riêng của xứ chúng ta.’”

254 “Ồ,” anh ấy nói, “Anh Branham, tôi hiểu anh nhầm lẫn ở đâu.” Anh ấy nói, “Anh thấy không,” anh ấy nói, “có thứ tiếng mà là tiếng của thiên sứ, khi anh nhận được Đức Thánh Linh,” nói, “sau đó anh nói tiếng lạ và không ai phải giải thích điều đó, đó là—đó là Đức Thánh Linh đang phán. Hiểu không? Nhưng thế thì anh có ân tứ nói tiếng lạ, và đó là sự thông giải.”

255 Tôi nói, “Thế thì anh đã làm chuyện ngược đời. Vào Ngày Lễ Ngũ Tuần, họ đã làm chuyện ngược đời. Trước khi họ có Đức Thánh Linh, những tiếng lạ, họ đã nói những thứ tiếng mà đã được hiểu.” Hiểu không? Vì vậy thực sự nó...

256 Có hai thứ tiếng khác nhau. Tiếng của thiên sứ, đó là con người trong sự cầu nguyện riêng tư ở một nơi xa nào đó với Đức Chúa Trời, thưa chuyện với Đức Chúa Trời bằng thứ ngôn ngữ của thiên sứ. Tôi có thể nêu ra cho các anh em một trường hợp thực sự ngay lúc này, nhưng tôi không có thời gian. Anh em còn nhớ khi người đàn bà nọ đến chỗ thánh phòng ở đó, nơi mà Tiến sĩ Alexander Dowie ở, tại Zion. Còn nhớ tôi ở dưới đó không? Và Billy đi theo tôi xuống đó để đưa tôi đến buổi nhóm, và tôi đã nói, “Billy, quay lại đi.” Và tôi...

Anh ấy nói, “Bố khóc về điều gì? Ai đó đã ở đây sao?”

257 Tôi đáp, “Không phải, anh à. Anh trở về đi, bảo Anh Baxter giảng tối nay.”

258 Và tôi nằm xuống sàn và nói, “Chúa ôi, chuyện gì xảy ra với con vậy?”

259 Đột nhiên tôi nghe thấy Ai đó ở cửa, nói bằng các thứ tiếng khác. Tôi đã nghĩ...Đó là tiếng Đức. Tôi nghĩ, “Chà, anh chàng đó đến để lấy cho anh ta một...” Tôi dừng lại, anh em biết đấy, đang cầu nguyện, tôi lắng nghe người ấy đứng đó như thế này. Và tôi nghĩ, “Chà, làm sao anh chàng đó có thể hiểu được điều đó?” Vì

tôi biết người điều hành nhà trọ đó, cách thành phố khoảng năm dặm, anh em biết đấy. Tôi phải ra khỏi đó (rất nhiều người xung quanh), một thị trấn nhỏ. Tôi nói, “Chà, thật lạ. Ừ.” Và tôi nói, “Ở đó...Chà, chàng trai, anh đã bao giờ nghe thấy một...điều gì... Anh chàng đó thậm chí còn không thở được.” Đấy, tôi đã nghĩ điều đó, thật khó khăn khi anh ấy nói! Ồ, tôi nói, “Ồ, điều đó, tại sao, đó là tôi!” Vì vậy tôi chỉ giữ thật yên lặng, đấy, không nói bất cứ điều gì...chỉ giữ thật im lặng. Sau một lúc Ngài phán xong, và, khi Ngài nói xong, tôi có cảm giác như mình có thể chạy xuyên qua một toán quân và nhảy qua một bức tường.

260 Và tôi đi ra ngoài và Billy đang đi ra ngoài cổng và tôi hét vào mặt cậu ấy, “Đợi đã!”

261 Cậu ấy quay lại, cậu ấy đã uống một lon sô-đa. Và cậu ấy nói, “Bố ơi, chuyện gì vậy?”

262 Tôi nói, “Đợi một chút, chỉ một chút, bố sẽ đi với con.”

263 Tôi bắt đầu rửa mặt thật nhanh. Cậu ấy nói, “Chuyện gì vậy?” Cậu ấy biết tốt hơn là nói chuyện với tôi, việc đi đến buổi nhóm. Cậu ấy nói, “Chuyện gì vậy?”

264 Tôi nói, “Không có gì, không có gì, không có gì, không có gì cả. Cứ đi đến buổi nhóm.”

265 Chúng tôi tiếp tục đến buổi nhóm, Anh Baxter đang ngồi ở đó chơi bài, “*Không có gì giữa linh hồn tôi và Đấng Cứu Rỗi.*” Anh ấy vào, anh nói, “Chà! Thế mà tôi nghĩ rằng anh không đến!”

Tôi nói, “Suyt.” Đi tiếp lên và chỉ bắt đầu bài giảng.

266 Khi tôi đã giảng xong, khoảng thời gian tôi đã giảng xong, ờ, các bạn, ai đó giống như đã xông vào phía sau tòa nhà, phía sau đó trong thánh phòng lớn đó. Kéo một micrô thêm ra phía sau đó, và có một người phụ nữ phía sau đó cứ đang đi lên và đi xuống lối đi đó, bà hét to lên hết sức.

267 Hóa ra, bà ta mắc bệnh lao phổi, và đã rời khỏi thành phố Twin Cities, Saint Paul, xe cấp cứu sẽ không chở bà ấy đến vì họ sợ bà ấy sẽ bị vỡ phổi. Bác sĩ cho biết, “Bất cứ điều gì, phổi của bà ấy giống như tổ ong,” nói, “nếu chúng từng vỡ ra bà ấy sẽ chết. Chỉ thế thôi.” Và vài thánh đồ lấy xe Chevrolet đời 38 cũ, tháo ghế sau và sửa lại, đặt bà ấy vào đó và đang trên đường đến. Và

họ va vào một vết sưng nhỏ hoặc thứ gì đó khác ở dưới đó, và bà ấy bắt đầu xuất huyết, và bà ấy cứ bắt đầu phun máu ra ngoài, và bà ấy...nó tuôn qua mũi của bà ấy và mọi thứ như thế. Bà ấy càng lúc càng yếu đi, và cuối cùng...Bà không muốn chết trong xe, bà ấy bảo họ dừng lại và đặt bà ấy lên một bãi cỏ.

268 Họ xôc bà ra. Hết thấy họ đứng qua trên bà, cầu nguyện, và đột nhiên bà nói điều gì đó đánh vào bà và bà đứng dậy. Và bà đi ra, la to hết sức xuống dưới đường đó, hết sức như bà có thể. Ở đây bà đã ở tại nhà thờ, đang đi lên đi xuống lối đi kia.

269 Tôi đã nói, “Chị ơi, đó là lúc mấy giờ?” Chính xác cùng lúc Đức Thánh Linh phán qua tôi. Đó là gì vậy? Những ân tứ.

270 Đó là gì—con thú có túi già đó đang nằm ở cổng để được cầu nguyện cho là gì? Một con thú ngu dốt, thậm chí chẳng có linh hồn, chẳng biết đâu là đúng với sai; đấy, không có linh hồn, (có một linh), không có linh hồn với nó.

271 Đó là gì? Đức Thánh Linh đang cầu thay. Đức Chúa Trời đã ban đến thế gian một món quà, và Đức Thánh Linh thực sự không thể chờ đợi lâu hơn được nữa, Vì vậy Ngài chỉ đến đặt tôi dưới sự kiểm soát và bắt đầu phán lại chính Ngài như thế, trở lại chính Ngài, cầu thay cho chính Ngài. Và khi chúng tôi kiểm tra thời gian, đúng vào phút mà bà ấy...họ đặt bà ấy trên một mảnh đất như thế, họ muốn thấy...Vì họ biết bà ấy sắp chết, nên họ phải nói bà ấy chết lúc mấy giờ. Đó chính là phút mà Đức Thánh Linh giáng trên tôi trên đó và bắt đầu cầu thay, cách nói, lời nói, không thể hiểu chúng, thấy đấy, như thế, đưa ra lời nói. Đó là Đức Thánh Linh đang phán.

272 Tôi không cần phải biết điều đó. Thấy không, tôi đã không. Đó là bà ấy...có thể là thiên sứ của bà ấy. Chúng ta sẽ đi đến điều đó trong vài phút nữa, đấy, đã đến đó và đưa ra sứ điệp đó, anh em thấy đấy.

273 Vậy thì—vậy thì, điều đó là—điều đó là đúng. Có hai ngôn ngữ khác nhau, một trong số đó là...

274 Có câu hỏi nào nữa không? Được rồi, cố gắng để biết Đức Chúa Trời đang phán điều gì, anh em thấy đấy. Bây giờ, tôi muốn—tôi muốn nói, Anh Stricker, trong đó, liên quan đến điều

đó, cố gắng không nghĩ về điều đó, đấy. Chỉ để Thánh Linh làm việc Tự nói. Đừng cố gắng hiểu điều đó, đấy, vì chỉ cần đầu phục Thánh Linh. Hiểu không? Vì anh em đang cố gắng để—để—để nói, “Này, anh đang nói gì vậy?” Thấy không? “Này, anh đang nói chuyện với tôi à? Hả?” Anh em thấy đấy, anh ấy...thấy không, anh ta đang cố gắng.

115. Bây giờ. Có ổn không cho một người nói tiếng lạ khi đang cầu nguyện cho người khác chung quanh bàn thờ [Băng trống—Bt.] mà không có sự thông giải? [Băng trống.]

²⁷⁵ Để tôi xem những gì tôi đã ghi chú ở đây về điều đó, tôi phải nhìn. Nếu không có người thông giải, hãy để họ nín lặng. Trong Cô-rinh-tô thứ Nhất, chương 1...chương thứ 14 và câu thứ 28. Ai có Kinh Thánh? [Một anh đọc Cô-rinh-tô thứ Nhất 14:28—Bt.]

[...nếu không có ai thông giải, thì người đó phải làm thinh ở trong hội thánh;...]

²⁷⁶ Được rồi. Bây giờ, nếu không có người thông giải, bất cứ lúc nào trong nhà thờ, bất cứ nơi nào trong nhà thờ, hãy giữ im lặng nếu không có người thông giải.

²⁷⁷ Tại bàn thờ, chỉ một điều duy nhất mà người nào đó...Nhiều lần anh em nghe nói về dân sự đi đến bàn thờ. Tôi đã nghe nói một người anh em quý giá vừa rời ở bàn thờ, chỉ đi xuống và lay vào lưng người nào đó, và rồi tự nói tiếng lạ, nói như thể họ đang cố gắng chỉ cho thấy họ phải làm gì. Hãy xem, đó là kiểu mang Đức Thánh Linh (cố gắng) đến với dân sự một cách giả tạo. Đừng làm thế. Hiểu không? Việc cần làm là hãy để mặc người đó. Hãy để họ giơ tay lên cho đến khi Đức Thánh Linh ngự vào, anh em thấy đấy. Hiểu không? Vì vậy đó—đó là—đó là một sai lầm. Không, họ nên giữ im lặng trong nhà thờ, anh em thấy đấy.

²⁷⁸ [Một anh hỏi, “Anh Branham?”—Bt.] Vâng, thưa anh. [“Nói một người đã ở trong một buổi nhóm và—và lúc kết thúc buổi hầu việc, thường thường bất cứ khi nào một sứ điệp sắp chấm dứt, người mà có ân tứ đó, họ sẽ có thể nói, hoặc họ có thể cho biết sự khác biệt giữa thiên—thiên sứ...tiếng của thiên sứ hay thông qua sứ điệp?”]

279 Nào, chúng ta hãy xem. Bây giờ...[Băng trống—Bt.]...chừng nào họ đến và họ viết điều đó ra, để nó trên bàn của tôi. Hiểu không? Và tôi đã đọc nó ra ngay giống như thế này. Nhưng khi tôi bước vào căn phòng đó, thưa anh, đó là tất cả về nó. Hiểu không?

280 Và trước khi họ vào đây, họ sẽ đứng phía sau đây và mọi người thật im lặng hết sức. Và người chị sẽ ở đó, Chị Irene, ở đó tại—tại bàn thờ, chơi ở đó bài, bài *Tại Chân Thập Tự Giá*. Chúng ta sẽ không...Những người chỉ chỗ ngồi đi tới đi lui. Họ thấy bất cứ ai nói chuyện, họ sẽ nói, “Suyt, suyt, suyt.” Hiểu không? Và nếu các em nhỏ...Họ sẽ ngồi xuống thật nhẹ nhàng và họ sẽ nói, “Đây là nhà Chúa, các con à. Các con không nên làm ồn. Các con nên xem bây giờ mình đang ở trong nhà của Chúa.”

281 Và đàn ông cùng vợ mình, và hết thầy họ, họ treo chiếc áo khoác của mình cùng những thứ khác lên như thế. Người nào đó ở đây tại cánh cửa để phục vụ họ ngay khi cửa mở ra. Các... và mọi thứ sẵn sàng hoạt động, anh em biết đấy, đưa hội thánh định hình đúng đắn. Mọi người tìm cho họ một chỗ ngồi và xem họ đã được ổn định chưa.

282 Và tôi đang ở trong phòng, cầu nguyện, có lẽ đã ở trong đó từ hai hoặc ba giờ chiều hôm đó. Không ai làm phiền tôi. Tôi đã đi xuống đó với sứ điệp của tôi.

283 Và rồi ngay lúc bắt đầu, người hướng dẫn bắt đầu một bài hát, “Chúng ta hãy giở tới bài thánh ca số *như vậy*,” giống như, *Dưới Thập tự giá nơi Cứu Chúa của tôi đã chết*, giống như thế, anh em biết đấy, và làm cho điều đó diễn ra như thế. Sau đó khi anh em hát khoảng hai bài đặc biệt...Chúng ta không bao giờ dành quá nhiều thời gian cho việc ca hát; mà chính là Lời. Nếu họ có hát thánh ca, đó là điều mà họ có những buổi ca nhạc thánh thường lệ. Chúng ta là—chúng ta là...Lời là điều chính mà dân sự đến đó, đó là ngôi nhà của sự sửa trị.

284 Và rồi có lẽ người cộng sự, giống như Anh George, Anh George DeArk, đứng dậy dâng lời cầu nguyện. Và sau đó chúng ta sẽ có một tiết mục đặc biệt, chẳng hạn như đơn ca hoặc đại loại như thế. Và rồi đó là lúc, người nào đó đó sẽ cho tôi biết đã đến lúc để bước ra. Nếu là vậy, được lắm, tôi sẽ bước ra một cách tươi mới dưới sự xúc đầu. Hiểu không?

285 Ô, có lẽ tuần đó họ có thể đã có một buổi nhóm ở đâu đó trong hội thánh, đã có một buổi nhóm riêng của họ. Có lẽ trước khi buổi nhóm khai mạc đêm đó, họ đã có một buổi nhóm. Và đây là...Tôi nhận được điều đó ở đây, và nói, “Nó được ghi vào trong trang giấy này ở đây rằng sẽ có một cơn bão lớn nào đó đến qua đất nước này vào tuần tới,” hoặc điều gì đó, điều, anh em biết, điều gì đó như thế sẽ xảy ra. “Nó được viết, nói bằng tiếng lạ, và được thông giải bởi hai thánh đồ của hội thánh ở đây, Anh A *gi đó* và Anh B *gi đó*. Hai nhân chứng của nó đã ghi lại ở đây, họ có tên của họ ký vào đây, rằng nó đã được ghi lại ‘nó sẽ thuộc về Đức Chúa Trời,’ nó là *như vậy* và *như vậy*.” Đó là phần đầu tiên của tôi.

286 Sau đó tôi nói, “Được rồi, chúng ta sẽ chuẩn bị cho việc này, mọi người hãy ở trong sự cầu nguyện. Hiểu không? Bây giờ có yêu cầu gì đặc biệt không, mọi người?” Anh em biết đấy. “Chúng ta hãy cầu nguyện.” Đứng và cầu nguyện. Đi thẳng vào Lời, đến ngay với Lời.

287 Sau đó lập tức sau khi buổi thờ phượng kết thúc, sự kêu gọi tin nhận được thực hiện. Hiểu không? Sự kêu gọi tin nhận là điều chúng ta đặt nặng vấn đề, sự kêu gọi tin nhận, đưa mọi người đến với bàn thờ. Và rồi sau khi sự kêu gọi tin nhận đó kết thúc, có lẽ lúc đó tôi sẽ cầu nguyện cho người đau, đấy, hay điều gì đó giống như thế.

288 Tất cả buổi nhóm được đã được nhận bởi vì tâm thần của các đấng tiên tri suy phục các đấng tiên tri.

289 Đó là những gì tôi đã nghĩ đến...Anh em còn nhớ cái đêm khi tôi nhìn thấy khả tượng khi thiên sứ đến với tôi không? Tôi đang ngồi đó trong phòng, suy nghĩ. Vê, ồ, đường lối trong đêm đó, nói, “‘Tâm thần của các đấng tiên tri thì...’ Làm sao có thể là thế được?” Tôi nhìn vào Ánh sáng đó đang lóe lên, và ở đây Ngài bước đi xuống ngay qua đó đến nơi tôi đang ngồi. Hiểu không? Đó là khi Ngài ủy thác cho tôi ngay tại đó, đấy, đến những buổi nhóm này.

290 Bây giờ, không, đó là người—người đang ban cho sứ điệp. Đó, tôi nghĩ, đó là câu hỏi của anh em, “Người mà đang đưa ra

sứ điệp, anh ấy sẽ...là—là người đưa ra sứ điệp, liệu anh ấy có biết đó là thiên sứ của Chúa hay không?”

²⁹¹ [Một anh em nói, “Bây giờ, câu hỏi là, anh nói có tiếng nói của thiên sứ...” Bằng trống—Bt.] Tôi không nghĩ rằng anh ấy có thể. Bây giờ, đó là cách chúng ta hiểu nó bây giờ. Nhưng, hãy xem, khi chúng ta hiểu được cách chúng ta nên làm, nơi họ có một buổi nhóm thường lệ cho điều đó, hãy để...

²⁹² Hãy xem, mỗi người trong số họ có một chức vụ. Chẳng hạn, *anh* nói tiếng lạ, *anh ấy* thông giải, và *anh ấy* nói tiếng lạ, *anh ấy* nói tiên tri; anh em chỉ là tín đồ ở đây, nhưng anh em có chức vụ và anh em có điều gì đó, trong hội thánh. Anh em đang cố gắng giúp đỡ Vương quốc của Đức Chúa Trời, làm điều gì đó cho nó, đây, và vì vậy các anh em nhóm lại với nhau. Đó là lý do các mục sư, như thế này, chúng ta gặp nhau, chúng ta có điều gì đó chung. Các anh em nhóm lại với nhau, nghiên cứu Kinh Thánh, và nói tiếng lạ và thông giải, và đưa ra những sứ điệp, anh em thấy đấy.

²⁹³ Nhưng, bây giờ, nếu người này, thế thì, nếu anh ta nhận ra... Anh ấy đã đến buổi nhóm, anh ấy có ân tứ nói tiếng lạ. Chà, anh ấy đến buổi nhóm, anh ấy nói tiếng lạ nhưng không có sự thông giải nào được đưa ra, người thông giải không hiểu nó.

[Một anh hỏi, “**Thế thì anh nói rằng những người đó gây dựng Thân thể, nhưng những chức vụ như mục sư, giáo sư, và điều đó, hoàn thiện Thân thể phải không?**”—Bt.]

²⁹⁴ Vâng, đó là những gì nó dành cho, sự hoàn hảo. Hiểu không? Những điều này được ban cho vì sự hoàn hảo, anh em thấy đấy. Tôi tin, các—các—các Thánh Linh được ban cho để hoàn thiện, sự hoàn thiện của hội thánh.

²⁹⁵ Bây giờ, họ, những người mà nói này, họ đầy dẫy Thánh Linh, không còn nghi ngờ gì nữa. Bây giờ, đây là một người, có lẽ anh ấy đang nói ở đây trong buổi nhóm, và anh ấy đưa ra...Bây giờ, anh ấy ở ngay trước những người thông giải, đây, và tuy nhiên không ai có được sự thông giải, chỉ có điều gì đó sai. Người thông giải không thể giúp điều đó, đây. Người đó—người đó phải thông giải bằng sự hà hơi giống như người nói điều đó. Và người đó có

thể có ân tứ nói tiếng lạ thực sự, nhưng anh ta không có ân tứ về các thứ tiếng, một ngôn ngữ. Thấy đó, anh ấy...

²⁹⁶ Và rồi điều mà anh ấy phải làm là, khi anh ấy sử dụng tiếng này, thì anh ấy thấy...Bây giờ, những gì anh ấy—anh ấy không cố gắng...Nếu anh ấy đang chứng tỏ mình một lần nữa, thì anh ấy là một người huênh hoang khoác lác. Anh ta không phải...Anh ta—anh ta đã sai ngay từ đầu, anh em thấy đấy, anh ta sẽ không bao giờ đi đến đâu cả. Đấy, anh em nghĩ, “Ồ, chúc tụng Chúa, anh chàng đó chỉ không muốn thông giải tiếng lạ của tôi. Chỉ có thể thôi với nó.” Bây giờ, hãy xem, anh ấy đã sai ngay từ đầu. Ngay tại đó anh ta đã có—anh ta đã có động cơ sai, mục tiêu sai. Hiểu không?

²⁹⁷ Nhưng nếu người đó với sự mềm mại và khiêm nhường, nói, “Ồ, có lẽ Chúa không muốn sử dụng tôi trong sự hầu việc Ngài. Nhưng tuy nhiên tôi...Ngài chỉ ban phước cho linh hồn tôi. Ngài muốn gây dựng cho tôi, để biết rằng tôi gần gũi với Ngài khi tôi nói tiếng lạ. Vì vậy tôi sẽ đi dạo trong vườn táo, ‘Ôi Chúa!’ Và quyền năng bắt đầu giảng trên tôi và tôi bắt đầu nói tiếng lạ. Tôi đến trong sự được làm mới lại, anh em thấy đấy.” “Ồ, Ngài thấy đấy, Ngài đang phán với con, Chúa ơi, Ngài chỉ đang giữ cho con được đúng hàng lối bằng việc nói tiếng lạ.” Hiểu không? “Và, lạ Chúa, hôm nay lẽ ra con phải nói với người đó. Xin tha thứ cho con vì điều đó, Chúa ôi. Con—con—con đã vượt qua điều gì đó con không nên. Cha ôi, xin tha thứ cho con.” Và, lập tức, bắt đầu nói thứ tiếng lạ. “Ah, chao ôi, cảm thấy tốt hơn về nó bây giờ!”

²⁹⁸ Anh em thấy đấy, điều đó ổn thôi. Đấy, ân tứ của—của anh em không được sử dụng trong hội thánh, nhưng nó là để gây dựng cho anh em. “Kẻ nói tiếng lạ (không biết) tự gây dựng lấy mình.” Hiểu không? Bây giờ, nếu không có người thông giải, thì...Hiểu ý tôi chứ? Đấy, chính là điều đó. Vì vậy anh ấy sẽ không biết chính mình. Anh ấy chỉ...Nhưng anh ấy sẽ biết khi anh ấy đi tiếp.

Bây giờ, bây giờ anh em chỉ phải để nó đi cùng nhau, anh em thấy đấy, đó là điều duy nhất anh em có thể làm cho đến khi nó bị tách ra. Đó là lý do tại sao tôi nghĩ nó...

116. Xin giải thích Cô-rinh-tô thứ Nhất 14:5.

299 Ai đã tìm thấy câu đó ngay rồi? Xin một người đọc nó lên? [Băng trống. Một anh em đọc Cô-rinh-tô Nhất 14:5—Bt.]

[...tất cả đều nói tiếng lạ, song tôi còn ước ao hơn nữa là anh em đều nói tiên tri: vì người nói tiên tri là trọng hơn kẻ nói tiếng lạ, mà không thông giải, để cho hội thánh có thể được gây dựng.]

300 Được rồi. “Tôi thà...Tôi ước ao hết thấy anh em đều nói tiếng lạ.” Phao-lô đang cố gắng nói...Giống như hội thánh, anh em—anh em là hội thánh của tôi. Một số hội thánh của Phao-lô không lớn bằng không nhiều thành viên bằng hội thánh tôi có ở đây. Đúng vậy, đôi khi mười hoặc mười hai người. Hiểu không? Hiểu không? Bấy giờ, vậy thì ông nói, “Tôi ước ao hết thấy các anh em đều nói tiếng lạ.” Điều đó làm anh em ngạc nhiên không?

301 Thấy đó, khi hội—hội—hội thánh mà...trong Công vụ 19, tôi tin rằng nó có khoảng một tá thành viên trong đó. Hiểu không? Thật rất ít, những sự truyền giáo, anh em thấy đấy. Vì vậy nó luôn luôn là thiếu số, đấy. Và tôi nghĩ nó đã nói và đã có gần như rất nhiều người, hàng tá người nam và người nữ, ở trong nó, anh em thấy đấy.

302 Bây giờ, nếu anh—anh em thấy ở đây, ông nói, “Tôi muốn hết thấy anh em đều nói tiếng lạ. Tôi—tôi ước ao tất cả anh em sẽ nói, tất cả đều nói tiếng lạ, thật sự được rất đầy đặn Đức Thánh Linh đến mức anh em có thể chỉ nói tiếng lạ. Song” nói “tôi còn ao ước hơn nữa là anh em sẽ nói tiên tri; ngoại trừ nó được dành cho sự thông giải, có một sự thông giải.”

303 Điều đó được đọc ở đây như thế nào? Ai...Anh em đã mở nó ra chưa, đúng...?...Chúng ta hãy cùng nhau đọc lại câu đó. Bây giờ hãy lắng nghe:

304 [Một anh đọc Cô-rinh-tô thứ Nhất 14:5—Bt.]

[Tôi ước ao anh em đều nói tiếng lạ cả,...]

Bây giờ hãy giữ câu đó một phút, “Tôi ước ao anh em đều nói tiếng lạ cả.”

[...song tôi còn ước ao hơn nữa là anh em đều nói tiên tri:...]

“Tôi còn ước ao hơn nữa là hết thấy anh em đều nói tiên tri.”

[...vì người nói tiên tri là trọng hơn kẻ nói tiếng lạ...]

Bây giờ giữ nó một phút.

305 Bây giờ, điều gì là, “Lớn hơn người mà nói tiên tri”? Đó là điều mà anh em muốn tôi dừng lại? [Một anh em nói, “Tôi vừa nói rồi, ‘Đó là một sự khác biệt...?’...”—Bt.] Vâng. Hiểu không? Vâng. Hiểu không? Bây giờ, đây là chỗ...

306 Bây giờ, anh em nói chẳng hạn, bây giờ, chúng ta có hai người chưa nhận biết ở giữa chúng ta tối nay. Họ không biết gì về điều này, và tôi bước vào và tất cả anh em đều...chúng ta bắt đầu ở đây trong buổi nhóm này, và—và anh em chỉ bắt đầu nói tiếng lạ, mỗi người trong anh em chỉ nói chuyện bằng tiếng lạ, nói chuyện bằng tiếng lạ, và nói tiếng lạ, và nói tiếng lạ. Và, ồ, đó là gì? Đấy, người bình thường đó nói, “Ừ! Họ bị điên hết rồi!” Hiểu không? Nhưng nếu một người nói tiên tri, đấy, thì người đó đang nói điều gì đó mà anh ta có thể hiểu được.

307 Bây giờ, hãy tiếp tục và đọc phần còn lại của nó ngay bây giờ. [Người anh em đó tiếp tục—Bt.]

[...ngoại trừ người ấy giải nghĩa,...]

Thế đấy. Bây giờ, “ngoại trừ,” đấy. Tôi—tôi sẽ...Những người mà—những người mà đang nói tiên tri thì trọng hơn người nói tiếng lạ *ngoại trừ* điều này đưa ra một sự thông giải. Bây giờ, hãy tiếp tục, đấy.

[...để hội thánh có thể được gây dựng.]

Thế đấy, đấy, hội thánh được gây dựng.

308 Bây giờ, nói cách khác, tại sao, hội thánh, anh chàng này. Đây là—đây là *điều này* nhiều người bình thường ở đây, các bạn chỉ đang ngồi giữa chúng tôi tối nay; chúng tôi đang có buổi nhóm này. Tất cả chúng ta đều ở đây để tìm kiếm...muốn biết về Chúa, tất cả anh em chỉ bắt đầu nói tiếng lạ. Không ai nói gì cả, chỉ bắt đầu nói tiếng lạ. “Tôi muốn anh em...Tôi sẽ...Điều đó sẽ tốt thôi,” Phao-lô nói. “Tất cả mọi người nói tiếng lạ, điều đó sẽ tốt.” Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu một số anh em nói tiên tri, đứng lên và nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, ‘Có một người đàn ông đang ngồi đây và anh ta là một người lạ giữa chúng ta. Tên anh ấy là *John Doe*. Anh ấy đến từ một nơi nào đó-nào đó. Anh ấy để lại vợ

và bốn đứa con ở đó. Anh ấy ở đây tối nay vì anh ấy đang tìm kiếm sự giúp đỡ. Anh ấy đã đến một bác sĩ hôm nay ở Memphis, Tennessee. Và anh ấy nói...Bác sĩ bảo anh ấy bị ung thư phổi. Anh ấy sắp chết”?”

309 Ông nói, “Nếu tất cả mọi người ở đây đều nói tiếng lạ và người bình thường đến giữa vòng anh em, người đó sẽ nói...thế thì người ấy sẽ nói, ‘Chẳng lẽ tất cả các anh bị điên hay bị khùng hết sao?’ Nhưng nếu có một người khởi sự nói tiên tri và bày tỏ điều bí mật trong lòng, thì họ sẽ sắp mình xuống, nói, ‘Thật Đức Chúa Trời ở cùng các anh!’” Thấy ở đó không?

310 Vâng, bây giờ, ở đây. Bây giờ anh em đang nói tiếng lạ, nhưng một người đưa ra lời thông giải, nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY,” dưới sự thông giải, “Có một người đàn ông đang ngồi giữa chúng ta, đã để lại vợ, đang ở Nashville hôm nay,” hay Memphis, hay bất kể là gì, “và anh ấy bị ung thư phổi. Đến trong đây, và tên anh ấy là *John Doe*,” *A gì đó như thế. Hiểu không?*

311 “Ngoại trừ có sự thông giải,” hoặc, đấy, thế thì điều đó đưa ra sự gây dựng. Hiểu không? Thế thì họ sẽ nói...Rồi anh chàng đó sẽ đi ra ngoài, nói, “Để tôi nói cho anh biết đôi điều, đừng nói với tôi rằng Chúa không ở cùng họ những người ở trên đó. Chắc chắn! Họ những người đó không biết tôi chút nào.” Hiểu không?

312 Vì vậy chúng ta muốn có những ân tứ nói tiên tri *cộng* với những ân tứ nói tiếng lạ. Nhưng, trong việc nói tiếng lạ, đấy, phải có sự thông giải. Và sau đó, khi nó được thông giải, đó là lời tiên tri. Hiểu không? Đó là lời tiên tri. Bây giờ, tôi có câu hỏi đó ở đây trong một phút, vì vậy tôi sẽ—tôi sẽ cố gắng bắt đầu càng nhanh càng tốt. [Băng trống—Bt.]

117. Ma-thi-ơ 18:10.

[Một anh đọc Ma-thi-ơ 18:10—Bt.]

[...hãy giữ mình đừng khinh để một trong những đứa trẻ này; vì Ta bảo các ngươi, Rằng các thiên sứ—thiên sứ của chúng trên trời hằng thấy mặt Cha Ta là Đấng ở trên trời.]

313 Được rồi. Bây giờ, người anh em, dù anh là ai, tất nhiên là không có danh tánh, chỉ là những tấm vé nhỏ, anh em thấy đấy, người đã nói điều này. Tôi chắc là tôi...

314 Bây giờ, anh em có thể thực hiện theo hai cách của nó, anh em thấy đấy. Nhưng tôi nghĩ sự thông giải, nếu anh em chỉ hỏi tôi, “Giải thích điều này,” cách tôi giải thích điều này là thế này.

315 Bây giờ, anh em lật sang Cô-rinh-tô thứ Hai, người nào đó, 5:1, nói điều này, “Nếu nhà tạm dưới đất này bị đổ nát...” Anh em biết nó là gì rồi, đấy. “Nếu nhà tạm dưới đất này bị đổ nát, thì chúng ta lại có nhà đời đời tại trên trời rồi,” anh em biết đấy, “đang chờ đợi.” Được rồi.

316 Bây giờ, bây giờ Ngài sẽ...Nếu anh em để ý, trong Ma-thi-ơ 18:10, Ngài đang nói về việc lấy “những đứa trẻ.” Chúng là những đứa trẻ, những em nhỏ, ba hay bốn tuổi, bé chúng lên. “Họ đem những con trẻ, đứa trẻ đến cùng Ngài.” *Những con trẻ* đến trong cách gọi “đứa trẻ.” Một đứa trẻ chỉ là một đứa nhỏ—nhỏ, không còn ẵm ngửa nhưng ở tuổi thiếu nhi. Hiểu không? Nó không chịu trách nhiệm gì về chính mình được.

317 Bây giờ, Ngài phán, “Hãy giữ để các ngươi đừng *khinh dể*.” Nếu anh em thật sự nhận sự thông giải của từ đó, là “ngược đãi.” Đấy, “Ngược đãi một trong những đứa đó.” Ngược đãi một đứa trẻ, anh em không bao giờ nên làm điều đó. Chúng là những đứa trẻ, chúng không biết. Hiểu không?

318 Và bây giờ chú ý, nói, “Bởi vì họ...các thiên sứ của chúng luôn nhìn thấy mặt của Cha Ta ở trên Thiên đàng,” anh em thấy. Nói cách khác, “Các thiên sứ của chúng, các sứ giả của—của chúng, các thân thể của chúng, thân thể thiên sứ mà chúng sẽ đi đến nếu như chúng chết, thì luôn ở trước mặt Cha Ta ở trên Trời.” Hiểu không?

319 Bây giờ, “Nếu nhà tạm này của chúng ta dưới đất đổ nát, thì chúng ta lại có nhà đời đời đang chờ đợi.” Đúng thế không? Đó là một thân thể.

320 Hãy nhìn ở đây. Ước gì tôi thực sự có thời gian để nói thông suốt những điều này! Dĩ nhiên, tôi biết tôi—tôi sẽ không có điều đó. Nhưng, ở đây, cho phép tôi đưa nó đến với anh em để nó

được ghi trong băng ghi âm, và anh em sẽ hiểu điều đó dù thế nào đi nữa.

321 Nhìn xem, một đêm Phi-e-rơ đương ở trong ngục. Họ có một buổi nhóm cầu nguyện tại nhà Giảng Mác, đấy. Và thế là Thiên sứ của Chúa đến, Trụ Lửa đó, một Ánh sáng chiếu xuống, và Phi-e-rơ nghĩ rằng mình đang mơ khi nhìn thấy Ánh sáng này đến với mình. Kinh Thánh nói, “Đó là một Ánh Sáng.” Hiểu không? Và tôi tin rằng Nó cũng là Đấng ở với chúng ta, đấy, Ngài đã giáng xuống. Và chúng ta gặp rắc rối tương tự, có thể điều tương tự sẽ xảy ra. Hiểu không? Và đến trong đó, và vì vậy Ngài phán, “Hãy đến, đi với Ta.”

322 Vì vậy Phi-e-rơ nghĩ rằng, “Mình đang nằm mơ lúc này, vậy mình sẽ cứ xem thử giấc mơ này có nghĩa gì.” Vì vậy ông bước tới ngay chỗ người lính, và nghĩ, “Ừ-ừm. Bây giờ chúng ta sẽ đi qua, cánh cửa ngục vừa tự mở.” Đi ra cánh cửa kế tiếp, thì tự nó mở. Đi qua cánh cửa thành, thì nó cũng tự mở. Và ông vẫn cứ nghĩ là mình đang mơ. Vì vậy khi ông đứng ở đó, và nói, “Ồ, bây giờ mình đã được tự do, vậy mình sẽ đi xuống nhà Giảng Mác và có sự thông công ở đó.”

323 Họ đã ở đó, “Ôi Chúa, xin sai Thiên sứ của Ngài đến và giải cứu Phi-e-rơ.”

324 Và vào khoảng thời gian đó có điều gì đó đã xảy ra [Anh Branham gõ cửa—Bt.]. Người hầu trẻ đi ra cửa và nói, “Ai đó?” Nâng rèm cửa nhỏ lên, nói, “Ồ, đó là Phi-e-rơ!” Vì vậy anh ta quay vào, nói, “Này, quý vị—quý vị có thể ngừng cầu nguyện bây giờ, Phi-e-rơ ở ngoài đó.”

Ông nói, “Ồ, chao ôi! Cứ tiếp tục,” nói, “anh thì—anh thì—anh thì...” Hiểu không?

325 [Anh Branham lại gõ cửa—Bt.] Nói, “Mở cửa! Tôi đang đến đây.” Hiểu không? Và vì thế ông nói...

Vì vậy anh ta trở vào, nói, “Không, chính là—chính là Phi-e-rơ ở cửa.”

326 “Ồ,” họ nói rằng, “người ta đã chặt đầu anh ấy rồi, đó là thiên sứ của anh ấy ở cửa. Đấy, nhà trên Trời của anh ấy, anh ấy đã

nhận nó, nếu nhà tạm dưới đất này đã bị đổ nát, vì nhà trên Trời dành cho anh ấy đang chờ anh ấy đến.”

327 Những gì tôi đã nhìn thấy ngày nọ trong khải tượng đó, anh em biết đấy, đã vượt qua. “Nếu nhà tạm dưới đất này của chúng ta đổ nát, thì chúng ta có một nhà rồi.”

328 Và những đứa nhỏ này chưa phạm tội, anh em thấy đấy... Hiếu không?

329 Khi một em bé đang được—một em bé đang được hình thành trong tử cung của người mẹ, ngay khi nó được đặt vào đó...Hiếu không? Hiếu không? Nhưng trước tiên đó là một linh. Và khi linh đó bắt đầu thành xác thịt, một mầm sống nhỏ bắt đầu thành xác thịt, và ngay sau khi nó rơi ra khỏi...Bây giờ, trong bụng mẹ, nó là những bắp thịt nhỏ bé, đang run, co giật. Chúng ta biết điều đó. Đó là các tế bào. Giống như anh em lấy lông ngựa thả nó vào nước, nó sẽ bị lật và nó sẽ di chuyển, và anh em chạm vào nó và nó sẽ nhảy lên. Đó là cách của một em bé.

330 Nhưng ngay khi được sinh ra trên thế gian này và thở hơi thở đầu tiên của nó, nó sẽ trở thành một linh hồn sống. Hiếu không? Bởi vì ngay khi thể xác thuộc về đất được sinh ra trong thế gian, thì có một thân thể thiêng liêng, hay là thân thể thuộc linh, nắm giữ nó. Và ngay khi thân thể xác thịt này bị ngã xuống, có một đền tạm trên Trời đang chờ đợi nó. “Nếu nhà tạm dưới đất này của chúng ta bị đổ nát, thì chúng ta lại có đền tạm trên Trời đang chờ nó.” Ngay khi—khi em bé được sanh trong trái đất bằng xác thịt, thì có một thân thể thuộc linh đang chờ đón nó. Và ngay khi thân thể thiêng liêng...thân thể xác thịt bị đổ nát thì có một thân thể thiêng liêng đợi sẵn nơi xa kia. Hiếu không? Một “thân thể thuộc linh” chúng ta gọi nó, đấy, một thân thể thuộc linh.

[Một anh hỏi, “Ồ, vậy thì, thân thể này là một...đó có phải là tạm thời, trong khi thân thể này được sống lại không?”—Bt.] Vâng. Hiếu không? Vâng.Ồ, vâng. [“Đó là tình trạng mà chúng ta sẽ sống trong cho đến khi sự—sự sống lại phải không?”] Đúng thế. Hiếu không? Hiếu không?

³³¹ Tuy nhiên nó chưa được bày tỏ cho các con trai loài người. Tôi tin...Tôi—tôi biết tôi đã nhìn thấy nó. Hiểu không? Nhưng tôi không biết nó là loại thân thể gì, nhưng tôi có thể cảm thấy chúng giống như tôi cảm thấy bàn tay của anh em hoặc bất cứ thứ gì khác. Tất nhiên, đây là trên băng ghi âm và anh em có thể nghe nó nhiều năm sau khi tôi chết. Anh em hiểu không? Nhưng mà... Và đó, bất kể đó là gì, hãy xem, tôi đã—tôi đã giữ những người đó và nắm bắt họ, và nó thật như—như anh em là có thật, và tuy nhiên nó không phải là...Họ không ăn cũng không uống. Không có ngày hôm qua cũng như ngày mai. Đấy, đó là Đời đời.

³³² Và bây giờ khi đèn tắt đó...chúng rời bỏ trong thân thể đó, chúng trở về đất, và đó là loại thân thể đó đã mặc vào sự bất tử. Cát—cát bụi của trái đất tập trung vào thân thể thần linh đó bằng cách nào đó và họ thành người trở lại, phải ăn như họ đã ăn trong vườn Ê-đen. Hiểu không? “Nếu nhà tạm dưới đất này bị đổ nát, thì chúng ta có một nhà đang chờ đợi rồi.”

³³³ Vì vậy những đứa trẻ không có tội lỗi, đấy, chưa có tội lỗi, *các thiên sứ* của chúng, “các thân thể” của chúng (cái mà Phi-e-rơ đã trở về trong...) đấy, đang chờ đợi. “Thường thấy mặt Cha, ở trên Trời,” nó luôn ở trước mặt Ngài; “họ biết nó.” Nó đấy.

³³⁴ [Một anh em nói, “Nhưng hơi khó khăn một chút ở chỗ khi Chúa Jê-sus đã phán, trong phần đầu tiên của sự phục sinh của Ngài, Ngài đã phán, ‘Chớ rời đến Ta,’ Ngài chưa thăng thiên. Và sau đó khi Ngài vào phòng có Tô-ma ở đó, Ngài phán, ‘Hãy đến đây và đặt tay người vào sườn ta; đặt ngón tay người.’”—Bt.] Đúng vậy, Ngài chưa thăng thiên. [“Và sự—sự khác biệt giữa hai điều này, ở chỗ một người thì Ngài—Ngài bảo họ đừng đụng đến Ngài, còn ở đó thì Ngài bảo Tô-ma hãy đến rời đến Ngài.”] Tuy nhiên Ngài chưa hề thăng thiên, anh em biết đấy. Ngài...[“Vi Ta chưa lên với Cha Ta.”]

³³⁵ Đúng vậy, hãy xem, Ngài không được chạm vào cho đến khi Ngài...sau khi Ngài phục sinh. Ngài đã ra khỏi thế gian, anh em thấy đấy. Ngài đã ra khỏi thế gian và Ngài đang đi lại giữa con người, nhưng Ngài chưa thăng thiên. Ngài phán...Ngài phán với Ma-ri, Ngài phán, “Chớ rời đến Ta.”

Bà nói, “Thưa Thầy.”

³³⁶ Ngài phán, “Rờ...Chớ rờ đến Ta, vì Ta chưa lên cùng Cha. Nhưng Ta lên cùng Đức Chúa Trời Ta và Đức Chúa Trời của các người, cùng Cha Ta và Cha của các người.”

³³⁷ Và rồi đêm đó, sau khi Ngài đã đi lên trước Đức Chúa Trời, và đã sống lại từ kẻ chết, đi lên trước Đức Chúa Trời. Trở lại, Ngài đã mời Tô-ma đến để đứng vào sườn Ngài. Đấy, Ngài đã thăng thiên lên trước mặt Đức Chúa Trời. Đúng thế. Đúng vậy.

118. Bây giờ. Trong Cô-rinh-tô Nhất 14, “Hãy nôn nả—nôn nả tìm kiếm tình yêu thương, và hãy ước ao các sự ban cho thiêng liêng, nhất là sự ban cho nói tiên tri.” Webster, nói, “nói tiên tri: nói trước về những sự kiện tương lai, đặc biệt là bởi sự hà hơi thiêng liêng.” Có thể một sứ điệp...Bây giờ họ...đó—đó là những gì Webser đã nói và những gì người—người anh em đã hỏi. Có thể một sứ điệp được gọi là “nói tiên tri” mà không báo trước các sự kiện tương lai không?

Không, thưa quý vị. *Nói tiên tri* là để “báo trước.” Hiểu không? Được rồi.

119. Bây giờ. Cô-rinh-tô Nhất 14:27, tôi tin rằng tất cả các sứ điệp nên được thông giải và không được đưa ra quá ba sứ điệp bằng tiếng lạ trong bất cứ buổi nhóm nào.

³³⁸ Đó là lời Kinh Thánh. Tôi đã viết nó xuống đây. Dĩ nhiên, chúng ta không...Chúng ta quen thuộc với điều đó và biết điều đó, anh em thấy đấy. Đó là...Vâng, thưa quý vị, đó là...chỉ nên nói theo lượt của ba người. Điều đó cũng có trong Cô-rinh-tô Nhất 14. Thấy không? Đúng thế, “ba người nói theo lượt mình.” Vậy thì anh em hãy xem điều đó trong những buổi nhóm của mình, thưa anh em. Bây giờ, anh em sẽ—anh em sẽ thấy điều đó xảy ra bây giờ, anh em sẽ thấy rằng rất nhiều người trở nên hăng hái. Và đừng nói họ không có Đức Thánh Linh, bây giờ. Nhưng, anh em thấy đấy, Phao-lô đã đi xuống để thiết lập trật tự cho hội thánh Cô-rinh-tô. Tất cả chúng ta đều biết điều đó, phải không? Ông phải sắp xếp nó theo thứ tự. Và ông nói, “Mọi sự đều nên làm cho phải phép và theo thứ tự.”

339 Bây giờ, nếu anh em để ý, Phao-lô, đang trên đường đi xuống, ông luôn gặp rắc rối với hội thánh Cô-rinh-tô. Anh em không bao giờ tìm thấy ông theo cách đó trong... Ông không hề nói gì về điều đó với hội thánh Ê-phê-sô, ông có thể dạy họ sự an ninh Đời đời. Không có gì về sự an ninh Đời đời trong—trong hội thánh Cô-rinh-tô. Họ luôn luôn giống những con trẻ, cố gắng, “Người có tiếng lạ, người có bài ca.” Điều đó chẳng phải sao? Thấy không? Và nếu anh em để hội chúng của mình bắt đầu với điều đó...

340 Giống như Martin Luther, ông được đầy dẫy Thánh Linh đến nỗi ông nói tiếng lạ. Ông đã nói, trong nhật ký của mình, ông nói, “Tôi đã nói tiếng lạ,” ông nói, “nhưng nếu tôi dạy dân sự của tôi điều đó” nói “thì họ sẽ tìm kiếm sự ban cho đó thay vì Đấng Ban Cho.” Đúng vậy, thấy đó, họ sẽ tìm kiếm sự ban cho thay vì Đấng Ban Cho.

341 Và đó là những gì mọi người nhận được, và sau đó họ trở nên lộn xộn hết thảy và vênh váo tự đắc khi họ để cho họ nói tiếng lạ hay điều gì đó như thế. Và nếu điều đó không thuộc về Đức Chúa Trời, thì nó sẽ không...nó sẽ là vô ích. Nhưng chúng ta...

342 Bây giờ, những giáo hội hiện đại đã làm đảo lộn toàn bộ sự việc, nhưng chúng ta thì không. Chúng ta tin rằng đó là ân tứ của Đức Chúa Trời và có thể đưa vào ở đó bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Còn điều đó thì sao, Anh Roy? Đúng thế. Vâng, thưa quý vị. Đưa vào trong hội thánh! Nó thuộc về hội thánh. Ân tứ của việc nói tiếng lạ thuộc về đó, đấy, trong Hội thánh của Đức Chúa Trời.

343 Bây giờ, chúng ta hãy xem chính xác câu hỏi của anh ấy ở đây là gì. Nói, rằng:

Tôi tin rằng mọi sứ điệp...(đúng vậy)...nên được thông giải, và điều đó bởi ba người nói theo lượt mình.

344 Đúng vậy, thấy đó, bởi vì nếu anh em để cho...Bây giờ chúng ta hãy nói, chẳng hạn, giống như anh em đang có một buổi nhóm và chúng ta đang ngồi đây và—và...Bây giờ, sẽ ích lợi gì để cho người đó nói tiếng lạ, người kia nói tiếng lạ, người kia nói tiếng lạ, người nọ? Ồ, tất cả chúng ta sẽ bối rối đến mức không biết mình đang làm gì. Hiểu không? Chỉ nên có ba người nói theo

lượt mình, hãy để...giống như, Hollin, anh ấy đang nói tiếng lạ, nếu anh ấy nói tiếng lạ...

³⁴⁵ Và cũng phải có một người thông giải. Vậy thì, có thể có một người thông giải trừ phi anh em thông giải cho chính tiếng lạ của mình. Bây giờ, anh em...“Hãy để cho người mà nói tiếng lạ cũng cầu nguyện để người có thể thông giải được.” Người đó có thể thông giải tiếng của chính mình mà thật phù hợp đúng như—đúng như nó dành cho người thông giải. Nhưng đó phải là một người thông giải trước khi tiếng lạ có thể...Nếu anh em có một nhóm người nói tiếng lạ và không có người thông giải, thì hãy cầu nguyện cho chính mình để mà anh em có thể thông giải những gì anh em—những gì anh em đang nói.

³⁴⁶ Bây giờ, đừng làm điều đó để tự thoỉ phồng bản thân, bởi vì thế thì anh em chỉ đang gây dựng chính mình thôi, anh em thấy đấy. Đừng làm thế. Nhưng hãy nói tiếng lạ để anh em có thể gây dựng Đức Chúa Trời, có thể gây dựng hội thánh. Anh em thấy đấy, tất cả đều vì một mục đích lớn, thừa anh em. Những ân tứ này là để gây dựng Đức Chúa Trời, gây dựng hội thánh, đem dân sự đến với Đức Chúa Trời, để cho họ biết rằng Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta. Ngài không phải là một Đức Chúa Trời chết, Ngài là Đức Chúa Trời hằng sống đang làm việc giữa chúng ta. Hiểu không?

³⁴⁷ Và chúng ta chỉ phải xem điều đó thật kỹ bởi vì, hỡi các bạn, ma quỷ ghét điều đó như mọi thứ, các bạn thấy đấy, để thấy những ân tứ thực sự đúng. Vì những ân tứ đó yếu, thì hẳn thực sự có thể đi hành động trên những ân tứ đó. Chao ôi, ồ, chao ôi, nó có thể giả mạo thật sự mỗi một ân tứ đó. Vì thế đó là lý do...

³⁴⁸ Bây giờ, hãy xem, sự khác biệt giữa ân tứ nói tiên tri và một nhà tiên tri, đó thật là một sự khác biệt hàng triệu dặm. Trước một lời tiên tri...Một người với ân tứ nói tiên tri thậm chí có thể được nói trước hội thánh, hai hoặc ba người phải phân biệt điều đó và nói “điều đó đúng.” Đúng thế. Nhưng không phải là một nhà tiên tri. Hiểu không? Một vị tiên tri là một chức vụ. Ân tứ nói tiên tri là một sự ban cho. Một nhà tiên tri được sinh ra, có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, thừa anh em, cứ tiếp tục như vậy. Không có gì trong điều đó, anh em thấy đấy. Đó là một nhà tiên tri. Nhưng

một ân tứ tiên tri, đó là một ân tứ, anh em thấy đấy. Một việc là chức vụ của Chúa, việc kia là một ân tứ của Chúa. Hiểu không? Và đó là sự khác biệt.

³⁴⁹ Bây giờ, những sứ điệp, nói, bây giờ, chẳng hạn, đây là cách mà nó sẽ xảy ra. Bây giờ, chúng ta sẽ nói, giống như Anh Junie, tối nay, anh ấy thông giải. Chúng ta biết rằng anh ấy là một người thông giải. Anh Neville là một người thông giải, đấy, thông giải tiếng lạ. Chúng ta biết điều đó. Bây giờ, điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta đang ngồi ở đây tối nay, ô, Thánh Linh của Đức Chúa Trời vừa bước ra để phán. Chà, chào ôi! Và chúng ta không...chúng ta đã đến...chúng ta có...Đợi đã, hội thánh sẽ bắt đầu sau vài phút nữa. Đấy, chúng ta—chúng ta đang nhóm lại ngay trước hội thánh. Tôi đang sắp xếp nó theo thứ tự như chúng ta sẽ có ở đây.

³⁵⁰ Ồ, thế thì, điều đầu tiên anh em biết, là Anh Ruddell đứng lên và nói tiếng lạ. Chờ một chút. Hiểu không? Junie nhảy dựng lên, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, ‘Một điều nào đó—nào đó.’” Được rồi, ai đó ở trên đây, những người ghi chép ghi lại nó ở đây, đấy, bất cứ điều gì đã được nói; uh-huh, hãy nhanh chóng nhận lấy nó, vì nó...làm cho nó tươi mới, đúng những gì anh ấy nói. Được rồi, họ...Nếu—nếu nó bị từ chối, thì anh em—tốt hơn hết là anh em nên để mặc nó, thấy đấy, xé nó ra. Nhưng nếu nó không bị từ chối, nó được chấp nhận bởi hai người, thế thì nó được ghi ra ở đây, họ đã ký tên họ trên nó. Hiểu không? Đó là—điều đó—điều đó là dành cho hội thánh của anh em. Đó là...Tôi nói tất cả vì lợi ích của anh em, đấy, tôi không biết họ đã làm điều đó ngay từ đầu hay không.

³⁵¹ Và điều đầu tiên anh em biết, Hollin nhảy lên, nói tiếng lạ. Bây giờ, người thông giải có thể khẳng định cùng một sứ điệp, đấy, nó có thể là điều giống nhau, điều chắc chắn xảy ra, một lời tiên tri; thấy đấy, điều gì đó sắp xảy ra, hoặc điều gì đó anh em phải làm. Anh Roberson nhảy lên, ở phía sau, nói tiếng lạ. Đúng vậy. Nó có thể vẫn cùng một sứ điệp, đưa ra cùng sự thông giải giống nhau, đấy, nếu không nó có thể là ba sứ điệp.

³⁵² Vậy thì, Đức Chúa Trời sẽ không đưa ra năm mươi sứ điệp trong một đêm. Chúng ta biết điều đó, vì anh em—anh em không thể hiểu được chúng. Anh em hiểu không? Nhưng bất cứ thứ gì

đang đè nặng hội thánh, giống như...hay thứ gì đó đang thực hiện, đó là vì sự gây dựng của hội thánh. Hiểu không? Thế thì tôi—tôi—tôi sẽ không cho phép hơn thế nữa, đấy, vì Người nói, “Chỉ nên có ba người nói theo lượt mình.” Hiểu không?

³⁵³ Chỉ ba người nói theo lượt mình, thế thì—thế thì tôi sẽ nói, “Hãy tiếp tục và ghi xuống, và đặt chúng lên bục giảng.” Hiểu không? Rồi tối mai chúng ta gặp lại nhau. Hiểu không? Và nếu có bất cứ điều gì sắp sửa xảy ra từ giờ đến tối mai, Đức Chúa Trời sẽ nói điều đó trong một trong những sứ điệp đó. Hiểu ý tôi chứ? Hãy để ba người nói theo lượt mình. Và tôi nghĩ bây giờ, Webster nói, lời tiên tri có thể...

Một câu hỏi...một sứ điệp có thể được gọi là lời tiên tri mà không nói trước tương lai không?

³⁵⁴ Không. Nếu đó là lời tiên tri, thì nó đang nói tiên tri, báo trước điều gì đó sắp xảy ra. Điều đó cũng đúng.

³⁵⁵ Được rồi, và tôi nghĩ...Bây giờ, đây là câu cuối cùng cho đến khi chúng ta đến với những điều này ở đây.

120. Anh Branham, có thể—có thể bất cứ câu nào trong những câu này... Anh Branham, bất kỳ câu nào trong những câu hỏi này...Nó được đánh máy chữ và nó gần như bị xóa sạch. Có thể bất kỳ trong số những câu hỏi này... Anh Branham, bất kỳ câu nào trong những câu hỏi này mà anh không cảm thấy được dẫn dắt để trả lời hoặc giao phó... hoặc bình luận về (vâng), bình luận về, hãy để sang một bên, tôi sẽ không cảm thấy tồi tệ chút nào. Các nhiệm vụ đầy đủ của một chấp sự theo Kinh Thánh là gì?

³⁵⁶ Vâng, tôi—tôi tin rằng họ đã đưa điều đó ra ở đó. Nếu nó là... Tôi biết đó là một trong những chấp sự của hội thánh chúng ta. Vì vậy tôi tin rằng họ đã có được một trật tự của nó ở đó. Chúng ta nên có thêm một vài bản sao nữa và đưa cho mỗi người trong các chấp sự của chúng ta nếu chúng ta chưa có. Không biết chúng ta có những bản sao đó không, Gene à, một...hay là, anh hay Anh Leo, hay một vài người trong số họ, khoảng...lấy khoảng sáu hay tám bản và hãy phát cho những chấp sự của chúng ta. Điều đó

đưa ra những trách nhiệm, dựa vào Kinh Thánh, những gì một chấp sự phải làm.

121. Trong trường hợp chúng ta có một lời tiên tri hoặc một sứ điệp bằng tiếng lạ không đúng thứ tự, chúng ta nên sửa lại nó như thế nào?

³⁵⁷ Bây giờ, đó là một trường hợp khẩn cấp tốt, đấy. Hiểu không? Bây giờ, phước cho anh, chấp sự mà đã đề cập điều này, bởi vì đây là một điều tốt. Anh em muốn xử lý nó hãy đeo găng tay cao su. Bây giờ, nếu anh em đưa ra một...Nếu ai đó đến trong hội chúng của chúng ta ở đây và đưa ra một sứ điệp hoặc một lời tiên tri không đúng thứ tự, anh em hầu như không thể làm gì về điều đó nếu họ đã nói rồi. Hiểu không? Anh em chỉ...Họ biết rằng họ làm mất trật tự và điều đó sẽ—điều đó sẽ...có thể làm hỏng buổi nhóm. Hiểu không? Nhưng, nếu nó xảy ra, điều tốt nhất nên làm, đối với các chấp sự, là giữ im lặng. Hiểu không? Bởi vì nhà tiên tri trên bục là người mà thực sự là...Anh em là—anh em là sự bảo vệ của anh ấy, anh em là cảnh sát của anh ấy, đấy, anh em là những người bảo vệ xung quanh chúng ta. Hiểu không?

³⁵⁸ Bây giờ, nếu đó là ai đó trong hội chúng ta...Nếu nó nằm ngoài hội chúng của chúng ta, người đó chưa được đào tạo, đấy, họ không được huấn luyện. Đó là những gì chúng ta đang cố gắng đạt được ở đây, đấy, hầu cho chúng ta—chúng ta biết phải làm gì. Chúng ta biết làm thế nào để đào tạo dân sự của chúng ta. Nhưng nếu nó—nếu nó nằm ngoài hội chúng của chúng ta, Chà, chúng ta không biết người tội nghiệp đó được đào tạo như thế nào.

³⁵⁹ Ví dụ, như...Billy nhớ điều này, Costa Mesa, California. Mỗi khi tôi chuẩn bị thực hiện sự kêu gọi tin nhận thì có một người phụ nữ nhảy lên, và chạy lên chạy xuống các lối đi, nói tiếng lạ, và chị ta thực sự phá hỏng sự kêu gọi tin nhận đó hoàn toàn. Và tôi chỉ phải đi ra ngoài. Anh em có thể thấy Thánh Linh đã—đã bị làm buồn lòng, anh em thấy đấy. Sẽ không có gì làm buồn Thánh Linh của Đức Chúa Trời nếu nó ở trong trật tự. Hiểu không? [Băng trống—Bt.] ...ngay trước khi chị ta sẵn sàng bắt đầu, chị ta chuẩn bị sẵn sàng như thế nào, vì tôi đã quan sát chị ta. Bất kỳ mục sư nào cũng sẽ làm điều đó khi ông thấy bất cứ điều gì

mất trật tự. Sau đó người phụ nữ này đã trở lại đó và chị ấy nói với Billy, và Billy nói với tôi khi tôi đến vào đêm đó, nói, “Bố ơi, bố biết người phụ nữ đó đã phá vỡ chúng—sự kêu gọi tin nhận, hai đêm rồi chứ?”

“Phải.”

³⁶⁰ Nói, “Chị ấy đang ngồi ngoài kia,” nói, “chị ấy nói, ‘Vinh quang thay Đức Chúa Trời, Billy, tối nay tôi nhận được một sứ điệp khác tối nay!’”

³⁶¹ Chà, bây giờ, anh em thấy đấy, tôi đã quan sát chị ấy qua hàng ghế khán giả. Có hàng ngàn người ở đó; đó là khi *Tập san Bạn đọc* đã viết về sự chữa lành của Donny Morton, các bạn biết đó, *Phép lạ của Donny Morton*. Vì vậy, tôi đã quan sát người phụ nữ đó, và ngay khi tôi bắt đầu thực hiện cuộc gọi tin nhận của mình, chị ấy...Vậy thì, chị ấy chỉ là người chưa được huấn luyện; không nghi ngờ gì, một người phụ nữ tốt. Nhưng chị ấy nhìn quanh, chị ấy bắt đầu sửa lại mái tóc của mình. Chị ấy có mái tóc uốn ngắn, đấy. Vì vậy, anh em thấy đấy, chị ấy thuộc về Ngũ Tuần hoặc một số trong những giáo hội mà—mà cho phép điều đó. Chị ta đang sửa lại mái tóc của mình. Chị ta cúi xuống và kéo tất lên, sẵn sàng như thế. Và đúng lúc tôi bắt đầu kêu gọi tin nhận...Tôi nói, “Bây giờ, bao nhiêu ở trong đây...bao nhiêu người có mặt bây giờ muốn tiến lên và—và dâng lòng mình cho Đức Chúa Jêsus?”

³⁶² Chị ta nhảy lên. Tôi nói, “Ngồi xuống.” Chị ta cứ bắt đầu. Tôi nói, “Ngồi xuống!” Hiếu không? Và, chao ôi, mọi người...Tôi chỉ dừng lại. Chị ta làm như không nghe thấy tôi, và tôi quát lên lần nữa. Lúc đó chị ta mới nghe, bởi vì tôi giống như làm rung chuyển tòa nhà với cái mi-crô lớn đó đứng ngay ở đó. Và chị ta ngồi xuống.

³⁶³ Tôi nói, “Bây giờ, như tôi đã nói, bao nhiêu người muốn lên bục giảng và dâng lòng mình cho Đức Chúa Trời?” Và tôi đã tiếp tục với buổi nhóm, đấy.

³⁶⁴ Và đêm đó khi tôi bắt đầu lên xe, tôi đã bị bao vây. Và ở đây họ một nhóm phụ nữ đứng đó như một bầy gà, anh em biết đấy, “Anh đã bán bỏ Đức Thánh Linh.”

365 Tôi nói, “Tôi à?” Tôi nói, “Làm sao tôi có thể báng bỏ Thánh Linh bởi việc làm theo sự hướng-...sự tuyên bố của lời Kinh Thánh?” Hiểu không?

366 Và người phụ nữ này nói, “Tôi đã có một sứ điệp trực tiếp từ Đức Chúa Trời.”

367 Tôi nói, “Nhưng chị đưa ra không đúng lúc, chị à.” Tôi nói, “Tôi không...”

“Anh nói điều đó không—điều đó không phải là của Đức Chúa Trời sao?”

368 Tôi nói, “Tôi không thể nói với chị, chị à.” Tôi nói, “Tôi—tôi—tôi tin là vậy, đấy.” Tôi nói, “Tôi sẽ nói điều đó vì sự ích lợi của chị, rằng, ‘Tôi tin nó là vậy.’ Và tôi tin rằng chị là phụ nữ tốt, nhưng chị đã làm mất trật tự.”

369 Và có mục sư của chị ấy đang đứng đó. Tôi biết ông là mục sư của chị, đấy. Và tôi nói...Tôi—tôi nói, “Có một điều duy nhất tôi có thể nói, là chị đã ở trong xác thịt hoặc chị đã được một mục sư huấn luyện chị mà không biết gì về lời Kinh Thánh.” Tôi nói, “Anh ấy nên đến và nói chuyện với chúng tôi một lúc về những lời Kinh Thánh. Điều đó sai, chị làm mất trật tự. Chị đã làm mất nhiều linh hồn, tối hôm trước, và nhiều người tối hôm qua nữa, và ắt cũng đã làm giống như vậy tối hôm nay.”

370 Và người đàn ông này nói, “Anh Branham,” nói, “tôi xin lỗi.”

Tôi nói, “Anh muốn nói gì?”

371 Ông ấy nói, “Chị ấy có quyền để đưa ra sứ điệp đó, anh đã bỏ qua.”

372 Tôi nói, “Tôi đang ở trên bục giảng, và tâm thần các đấng tiên tri suy phục đấng tiên tri. Tôi vẫn còn ở trên bục giảng.”

Và ông nói, “Ồ...”

373 Tôi nói, “Tôi vẫn còn có Sứ điệp. Tôi đang kêu gọi tin nhận, điều đó đã gạt ra. Tôi đang thả lưới ra, tôi đang kéo nó vào lúc ấy. Đừng ném dây thép gai ra đó hoặc làm điều gì để làm rối tung nó, đấy.” Tôi nói, “Tôi vẫn đang kéo lưới của mình.” Và—và tôi đã nói, “Chị ấy đã làm cản trở việc—việc mang vào các linh hồn.

Việc... Ích lợi gì để giảng đạo hay điều gì khác nếu anh không kêu gọi và khiến tội nhân ăn năn để tiến lên? Thấy không?”

³⁷⁴ Và ông ấy nói, “Ồ, sứ điệp của chị ấy muộn hơn của anh. Sứ điệp của chị ấy là ở ngoài bục giảng... Sứ điệp của chị ấy là ngay từ Đức Chúa Trời.”

³⁷⁵ Tôi nói, “Nếu ai tưởng mình là thiêng liêng hoặc là một tiên tri hãy để người ấy biết rằng điều tôi viết cho anh em đây là Mạng lệnh của Chúa. Nhưng nếu ai muốn bỏ qua thì mặc họ bỏ qua. Chúng ta không có thói quen như vậy, Hội thánh của Đức Chúa Trời cũng không,” trích dẫn lời Phao-lô, anh em biết đấy. Tôi nói, “Không, thưa ông, không có gì mới mẻ cả! Ngài... Chúa Jêsus phán, ‘Hãy để lời nói của mọi người là dối trá và lời Ta là Thật.’ Phao-lô nói, ‘Dầu một Thiên sứ từ Trời đến với bất cứ điều gì khác ngoài những gì ở Đây, hãy để nó bị nguyên rửa.’” Tôi nói, “Thưa ông, ông chắc chắn đã đi ra ngoài đường lối.” Tôi nói, “Ông có loại nhà thờ gì? Tôi chắc chắn rằng đó là một đám người lộn xộn lớn. Hiểu không? Nếu ông để cho họ những người đó làm như vậy thì làm sao ông có thể thực hiện sự kêu gọi tin nhận được? Chị ấy có một chức vụ, hết thấy họ cũng có chức vụ, tuy nhiên ông có thời gian dành cho chức vụ của mình, đấy, mà đã được ban cho.”

³⁷⁶ Vì vậy điều đó là đúng. Không, và bây giờ nếu điều đó xảy ra trong hội thánh của chúng ta như thế, như thế này, bởi một số anh em hay chị em của chúng ta ở đây trong nhà thờ mà nói tiếng lạ, vậy thì, các chấp sự sau buổi nhóm, tôi nghĩ ban chấp sự nên gặp họ với nhau, và nói, “Để tôi nhắc lại cho anh trong băng ghi âm, chỉ trong vài phút, anh thấy đấy.” Thấy đó, anh em chỉ... Hoặc—hoặc, mục sư, nói, “Tôi—tôi tin chắc mục sư muốn nói chuyện với anh. Anh vui lòng gặp chúng tôi ở đây trong phòng làm việc một lát nhé, đấy, thưa anh.” Khi, rồi đi vào đó và nói chuyện với anh ấy thật tử tế. Hiểu không? Và nói...

³⁷⁷ Nhưng, bây giờ, nếu họ làm mất trật tự và làm phiền mục sư của anh em, xem, nếu—nếu họ đang làm phiền mục sư của anh em, thì các trưởng lão anh em nên đến gặp ông ấy và nói, “Chờ một chút.” Và nếu mục sư ra hiệu cho anh em ngăn họ lại, thì ông

ấy đã làm việc nắm bắt linh ở trên đó, rằng đó là...rằng họ đang phá vỡ thần linh của buổi nhóm, anh em thấy đấy.

³⁷⁸ Vì vậy nếu mục sư dừng lại và cung kính cúi đầu, đừng nói gì cả. Hiểu không? Đừng nói gì cả; hãy để cho mục sư. Nhưng anh em hãy quan sát mục sư của mình. Nếu ông ấy ra hiệu cho anh em như thế, rằng anh em nên dừng việc đó lại, thì bước qua với tình yêu Cơ- đốc, nói, “Thưa anh, thưa chị của tôi,” bất kể có thể là gì, “Tôi tin rằng anh đang mất trật tự, bởi vì anh đang làm quấy rầy nhà tiên tri, anh thấy đấy. Ông ấy có một sứ điệp từ Chúa. Khi ông ấy nói xong sứ điệp của mình, thì chúng ta sẽ xem xét về điều đó sau một chút.” Đấy, nếu nó đang quấy rầy ông.

³⁷⁹ Nhưng nếu đó là một người nào đó bên ngoài, và vị mục sư với lòng kính trọng chỉ dừng lại và đợi một phút, sau đó anh ấy... có lẽ anh ấy sẽ bắt đầu ngay, anh em thấy đấy. Và vì thế...Và nếu anh em để ý, chín mươi phần trăm thời gian như vậy, những sự thông giải, nó chỉ luôn luôn là trích dẫn lời Kinh Thánh nào đó hay điều gì đó như thế, mà nó có thể là biểu hiện xác thịt ở cả hai bên. Anh em biết điều mà tôi muốn nói như vậy. Hiểu không? Được rồi.

122. Có nhiều hơn một người được phép nói một sứ điệp bằng tiếng lạ mà không có sự thông giải không?

³⁸⁰ Không. Họ nên đến từng người một. Hiểu không? Một người đưa ra...Một người nói, và rồi đưa ra sự thông giải. Hiểu không? Và sau đó nếu người khác nói, sự thông giải; bởi vì nếu không, người thông giải sẽ không biết mình đang làm gì bởi vì có hai hay ba sứ điệp ở đây cứ như sấm ở bên tai cùng một lúc, anh em thấy đấy, và điều đó sẽ làm người ấy lẫn lộn. Và Đức Chúa Trời không phải là tác giả của sự lộn xộn, anh em biết đấy. Vì vậy hãy để một người nói và một người thông giải. Hiểu không? Và rồi...Đưa ra ba sứ điệp, nhưng hãy để từng sứ điệp được thông giải.

³⁸¹ Sau đó chúng ta sẽ có...Giống như nếu Anh Ruddell sẽ nói và Anh Neville sẽ đưa ra lời thông giải, Anh Fred cứ giữ yên lặng. Đấy, hiểu được sự thông giải đó. Trước tiên, nó phải được phán xét trước, để xem nó có phải là của Đức Chúa Trời hay không, ngay từ đầu. Hiểu không? Và được rồi. Bây giờ, nếu Anh Ruddell nói, Anh Beeler nói, Anh Neville nói, thì người thông giải tội

ngiệp có ba sứ điệp cùng một lúc; điều gì—điều gì, anh ấy sẽ không biết làm gì ở đâu? Hiểu không? Hãy để anh ấy yên. Đưa ra sứ điệp và rồi giữ sự yên lặng của anh em, chỉ đợi. Hãy để điều gì đó được bày tỏ cho người tiếp theo ngồi cạnh anh ấy; để anh ấy giữ yên lặng, cứ ngồi yên. Hiểu không? Và rồi để sự thông giải đến.

³⁸² Sau đó, khi anh em nói, hãy viết nó xuống lúc đó, xem những người có sự phân biệt nói gì. Hiểu không? Nếu họ nói, “Ồ, đó là—đó là của Đức Chúa Trời.” Được rồi, đó là một sứ điệp, đấy, ghi nó xuống. Sau đó đợi một phút. Và điều đầu tiên anh em biết, ồ, lúc đó Thánh Linh vận hành trên người ấy, người ấy sẽ nói. Thế thì người thông giải đợi một phút, xem Đức Thánh Linh sẽ nói gì. Ở đây Ngài đến vì sứ điệp đó, anh em thấy đấy. Và rồi anh ấy sẽ viết điều đó xuống, đấy. Và hãy để ba người nói theo lượt mình.

123. Anh Branham, chúng tôi biết rằng anh là sứ giả được Đức Chúa Trời sai đến với thời đại hội thánh này. Chính cùng những dấu hiệu mà đi theo Chúa Jêsus chúng tôi thấy cũng đi theo anh, và chúng tôi...hiểu tại sao một số người biết anh rõ nhất lại nghĩ anh là Đấng Mê-si. Anh có thể giải thích sự khác biệt trong mối quan hệ của anh với Đức Chúa Trời và của Đấng Christ đối với Đức Chúa Trời không?

³⁸³ Ồ, tôi biết, thưa anh em, điều đó đúng. Đấy, nhưng chúng ta hãy đợi, tôi có một vài điều cần phải ghi xuống về điều đó ở đây, đợi một phút. Đấy, nhiều lần nó bị hiểu nhầm. Hiểu không? Nhưng, bây giờ, trong con người đôi khi...Và tôi muốn một số anh em cùng tôi giở ra Lu-ca, chương 3 và câu 15. Trong khi anh em đang làm điều đó, tôi có thể nói với anh em...Khi anh em có câu đó, đó là Luke 3, đó là...có thể...nó ở trong...Để tôi chỉ...Tôi sẽ không đóng cửa, vì không có ai ở đó. Để cho—để tôi chỉ cho anh em điều này, thưa anh em. Anh em đã nghe thấy nó, nó ở khắp nơi. Nhưng hãy để tôi nói cho anh em biết, hãy xem, nó phải diễn ra theo cách đó. Nó phải đến theo cách đó. Nếu không phải theo cách đó, tôi sẽ ăn năn về sứ điệp của mình.

³⁸⁴ Hãy lắng nghe, thưa anh em, trước mặt Đấng Christ, tôi khuyên anh em—anh em—anh em giữ im lặng trong phần này,

nhưng nếu anh em là người thuộc linh thì anh em sẽ hiểu. Hiểu không? Anh em không biết chính điều đầu tiên Ngài đã nói ở dưới sông đó là gì sao? Anh em không nhớ những gì Ngài đã nói sao? “Nhu Giảng Báp-tít được sai đến để dọn đường cho sự đến lần thứ nhất của Đấng Christ, Sứ điệp của người...” Đó là Sứ điệp mà sẽ dọn đường cho Sự Tái Lâm của Đấng Christ. Đó là những gì Thiên sứ của Chúa đã nói.

³⁸⁵ Bây giờ, bây giờ hãy để ý. Bây giờ, “Nhu Giảng Báp-tít...” Bây giờ, tất cả anh em đã nghe điều đó. Anh em đã đọc nó trong các quyển sách, và nghe những người mà đang đứng đó nghe Nó, và mọi thứ khác, khi chính Thiên sứ đó nói ra sứ điệp đó, “Nhu Giảng Báp-tít được sai đến để dọn đường cho việc đến lần thứ nhất của Đấng Christ, người được sai đi với Sứ điệp này, sẽ dọn đường cho sự Tái Lâm của Đấng Christ.” Bây giờ, “Sứ điệp.”

³⁸⁶ Bây giờ, nếu anh em để ý, và tôi... Bé Willie ngoài kia ghi tên tôi dưới ngôi sao đó ngoài kia, và đó là lý do tôi để nó đi qua, anh em thấy đấy, vì tôi—tôi không nghĩ... Bây giờ, tôi sẽ trung thực hết sức như tôi có thể, Tôi không nghĩ mình có liên quan gì đến sứ giả đó, đấy. Đúng vậy. Tôi nghĩ rằng tôi có thể được sai đến vì một phần trong Hội thánh của Ngài, để giúp gây dựng Sứ điệp đó đến một chỗ tới nơi mà nó sẽ xảy ra khi người dọn đường này đến, mà người đó sẽ đến.

³⁸⁷ Nhưng tôi tin rằng, tôi là chính tôi, tôi là... Tôi tin rằng tôi có Sứ điệp của ngày nay. Tôi tin rằng đây là Ánh sáng của thời đại, và tôi tin rằng nó đang tới thời điểm đang đến đó, anh em thấy đấy, tôi tin rằng Sứ điệp mà ngài đã nói ở dưới đó, “Sứ điệp mà người có.” Bây giờ, nếu anh em để ý rằng Ngôi sao mọc lên lúc đó, là một...

³⁸⁸ Hãy để tôi làm cho nó... Tôi biết tôi là—tôi đang bị thiếu thời gian ở đây, và tôi có những câu hỏi khác này, những câu hỏi thật hay như vậy. Tôi không muốn... Đã—đã hơn mười giờ bây giờ, vì vậy, và tôi biết anh em đang muốn về nhà. Hiểu không? Nhưng hãy nghe đây. Hãy để tôi chỉ cho anh em thấy điều gì đó. Anh em cho tôi thêm một—thêm một chút thời gian nữa chứ? Được rồi, được rồi.

389 Bây giờ hãy nhìn, bây giờ hãy để tôi nói điều gì đó. Bây giờ, các anh em hãy giữ điều này cho riêng mình. Hiểu không? Bây giờ, giữ điều này cho chính mình. Tôi phải nói thẳng với anh em về điều này vì anh em là mục sư của tôi...anh em là các mục sư của tôi và những điều khác, anh em thấy đấy, và tôi—tôi phải làm điều này. Và anh em là các anh em đang làm việc với tôi trong Sứ điệp này. Hiểu không?

390 Bây giờ, về bản thân tôi, như là một người, tôi cũng như anh em và thậm chí còn tệ hơn anh em. Tôi—tôi—tôi...Nhiều người trong số anh em xuất thân với nền tảng Cơ-đốc giáo và các thứ. “Trong những kẻ có tội tôi là người đứng đầu,” như nó đã một lần được nói, “giữa vòng anh em.” Đời sống thấp hèn nhất, tôi nghĩ, mà đã có thể được sống, như một người không tin và người nghi ngờ, tôi đã là thế.

391 Nhưng từ khi còn nhỏ, tôi luôn biết rằng có một Đức Chúa Trời, và biết rằng có điều gì đó đã xảy ra trong đời sống của tôi. Và điều đó—điều đó vượt xa bất cứ nghi ngờ nào, thừa anh em của tôi. Hiểu không? Nhưng hãy để tôi nói điều này, rằng sẽ có—sẽ có một Sứ điệp, và sẽ có một sứ giả. Tôi tin rằng nếu đó là một người thì nó—nó sẽ là ai đó sau tôi. Hiểu không? Nó sẽ là... Nhưng Sứ điệp mà tôi đang rao giảng này là Sứ điệp thực sự của thời đại này, và đó là Sứ điệp cuối cùng. Anh em thấy tôi đang làm gì không, thưa các anh em? Tôi đang đặt tất cả anh em vào cùng một vị trí với tôi, vì anh em cũng quan tâm đến nó như tôi. Anh em là những sứ giả của cùng một Sứ điệp này.

392 Nhìn đây, tôi đã có một minh họa. Tôi—tôi nghĩ rằng tôi có thể trình bày nó tốt hơn bằng một minh họa. Hãy để tôi chỉ đóng một phần cánh cửa này trong giây lát. *Đây* là Chúa Jêsus, và *đó* là Chúa Jêsus; ồ, tôi sẽ đặt *cái này* ở trên đây, Ghết-sê-ma-nê, và *cái này ở đây* và *ở đó*. Bây giờ, anh em không thể...Tôi thậm chí không nói ra điều này trước hội thánh ngoài đó. Bây giờ, hãy nhớ, loại ánh sáng nào (một ngôi sao) đã dẫn đường cho người đang tìm kiếm sự khôn ngoan, “*để dẫn đường chúng ta đến Ánh sáng hoàn hảo của Ngài?*”

393 Bây giờ tôi sẽ làm sáng tỏ ở đây chỉ một phút và nói với anh em đôi điều. Chúng ta hãy giạt thứ đó ra khỏi...mà Willie đã làm

trên đó, và rồi nói nó đúng. Chúng ta hãy chỉ nói rằng nó đúng. Tôi không thể nói điều đó, thưa anh em. Đó là một kẻ huênh hoang. Điều mà, tôi sẽ không...Thậm chí nếu tôi tin nó, tôi sẽ không nói. Hiểu không? Ai đó khác nói điều đó, đó là việc của họ.

³⁹⁴ Nhưng, ở đây, giống như tôi vừa được hỏi, một số chàng trai, nếu họ muốn làm chứng về một số điều đã xảy ra. Tôi không thích lên bục giảng và làm chứng về điều gì đó đã xảy ra trong buổi nhóm. Hãy để người quản lý hoặc người khác làm điều đó, người nào khác làm điều đó. Tôi không thích làm điều đó.

³⁹⁵ [Một người anh nói, “Thậm chí họ đến với Giảng và nói, ‘Có phải ông là Đấng Christ không?’”—Bt.] Vâng, chính là điều đó, những gì tôi đang cố gắng nói đến. [“‘Có phải ông là nhà Tiên tri đó không?’”] Ông đã phủ nhận điều đó. [“Không nói một lời, ông nói, ‘Ta chỉ là một người đang kêu la trong đồng vắng.’”] “Tiếng của một người kêu trong đồng vắng.” Ông đã đặt chính mình vào vị trí đó.

³⁹⁶ [Một anh khác nói, “Họ hỏi ông ấy có phải là Đấng Tiên tri đó không, ông nói ‘Ta không phải.’”—Bt.] Vâng. Vậy thì...Vì Đấng Tiên tri đó là Đấng mà Môi-se đã nói đến. Đấy, đó là Đấng Tiên tri ấy, đấy. Hiểu không? Nhưng ông biết ông là ai, đấy. Nhưng ông đã nói, bấy giờ, rằng...Ông đã nói với họ, đấy, và ông đã nói, “Tôi là tiếng của một người...” Đó là ông. Ông—ông đã nói ông là gì. Hiểu không? Nhưng ông là một...

³⁹⁷ Cứ tiếp tục. [Một anh em nói, “Khi Đấng Christ đến sau đó, kế tiếp Giảng, họ đến với Ngài, họ nói rằng, ‘Chúng tôi đã được dạy để tin rằng Ê-li sẽ đến trước Đấng Mê-si.’ Người nói, ‘Nếu các ngươi có thể nhận lấy điều đó.’”—Bt.] Đó là ông. Đúng thế. Đúng thế. Và Giảng tiếp tục nói, “Ta không là gì cả! Ta không là gì cả! Thậm chí ta không đáng để cởi giày cho Ngài!”

³⁹⁸ Nhưng còn khi Chúa Giê-su nói về ông thì sao? Ngài phán, “Các ngươi đã đi ra để xem ai?” Vâng. Vâng. “Các ngươi đã đi để xem cây sậy bị gió rung chằng? Hay các ngươi đã đi xem chi, một người nào đó mặc trang phục đẹp và sang trọng và các thứ chằng?” Phán, “Họ đang ở trong cung điện của nhà vua. Nhưng các ngươi đã đi xem một đấng tiên tri chằng? Ta nói phải, và còn hơn cả một đấng tiên tri nữa.” Người đó còn hơn một đấng tiên

tri nữa, người là sứ giả của sự giao ước. Đó là con người của người ấy. Người còn hơn cả một đấng tiên tri nữa. Ngài phán, “Trong vòng những người do đàn bà sinh ra không hề có ai là được tôn trọng hơn như người cho đến lúc này.” Hiểu không?

³⁹⁹ Đó là những gì đã xảy ra, đấy, ông là một sứ giả của giao ước. Ông là người đã giới thiệu và nói, “Đây là Ngài.” Tất cả các tiên tri khác đều nói về Ngài, nhưng Giăng nói “Đây là Ngài.” Hiểu không?

⁴⁰⁰ Bây giờ hãy xem. Bây giờ để ý. Nhà thông thái đi theo một ngôi sao. Tôi sẽ đưa nó trở lại trong một quan điểm nhỏ hơn, đấy. Nhà thông thái đã đi theo một ngôi sao, hỏi, “Vua dân Do-thái Ngài được sinh tại đâu?” Anh em đã nghe bài hát ấy. “Chúng tôi đã nhìn thấy ngôi sao của Ngài bên đông phương và đã đến để thờ phượng Ngài.” Anh em đã nghe điều đó, hãy đọc nó trong Kinh Thánh. Được rồi.

⁴⁰¹ “Đến đến phương Tây, vẫn đang tiến bước, dẫn chúng con đến Ánh sáng hoàn hảo của Ngài.” Hãy xem, ngôi sao đang dẫn đường đến Ánh sáng hoàn hảo, bởi vì ngôi sao chỉ phản chiếu Ánh sáng đó. Đó là nơi chúng ta đã đưa ra điều này ngày nọ. Hiểu không? Bao nhiêu người đã ở đây vào Chúa nhật để thấy điều đó? Anh em thấy đấy, vừa giảng xong về nó. Sự Vinh hiển Shekinah đã phản chiếu trong ngôi sao ấy, và ngôi sao phản chiếu Nó. Đây là Thiên sứ của Chúa đang đứng ở đây trên bục phản chiếu Nó trở lại ngoài kia, từ sự Vinh hiển Shekinah. Thật sự hoàn toàn giống nhau. Nó đã đứng một cách chính xác. Nhìn vào cái thật ở đây, nhìn ra ngoài kia và Nó được phản chiếu ngay trên bề mặt giống như thế. Thấy không?

⁴⁰² Bây giờ để ý điều này, bây giờ, ngôi sao đó mọc ở phương đông. Đúng thế không? Đó là một ngôi sao tuyệt vời. Được rồi. Và ai là ngôi sao thực sự trên trái đất vào thời điểm Chúa Jêsus đến? Ồ, Giăng. Ông là người đã dẫn đường họ đến với Sự Sáng hoàn hảo đó. Đúng thế không? Đó là ở phương đông khi Chúa Jêsus xuất hiện lần đầu tiên. Và, vậy thì, có rất nhiều ngôi sao nhỏ bằng qua đường chân trời cho đến khi nó đến với ngôi sao hôm.

⁴⁰³ Và ngôi sao hôm chiếu sáng vào buổi tối. Ngôi sao mai chiếu sáng vào buổi sáng. Và chúng đều là những ngôi sao có cùng kích

thước và cùng một loại sao. Bây giờ đặt hai và hai lại với nhau và anh em đã có nó, đấy. Đấy, thế đấy. Vì vậy nó không phải...Ngôi sao không phải là Đấng Mê-si, nó chỉ là phản chiếu Đấng Mê-si.

⁴⁰⁴ Vậy thì, ngôi sao không phản chiếu ánh sáng của chính nó. Ngôi sao phản chiếu ánh sáng của mặt trời. Đúng thế không? [Một anh em nói, “Không.”—Bt.] Hả? [“Theo một nghĩa nào đó. Mặt trăng làm điều đó; các ngôi sao phản chiếu ánh sáng của chính chúng.”] Vâng. Vâng, mặt trăng, vâng, phản-...Tôi muốn nói rằng mặt trăng phản chiếu ánh sáng này. Vâng, Ủ-ừm. Bây giờ, nếu—nếu một ngôi sao phản chiếu ánh sáng của nó, thì ánh sáng của nó sẽ phải đến từ...từ Đức Chúa Trời, bởi vì nó là một loại sông băng nào đó. Phải không? [Anh em đó nói, “Mặt trời.”] Hả? Chính mặt trời, ra từ mặt trời. [“Các mặt trời cách xa hơn mặt trời của chúng ta.”] Vâng. Và họ...Chúng ta được bảo rằng những mặt trời đó đến từ mặt trời lớn. Mặt trời phóng ra những tên lửa và chúng là những tên lửa đang cháy giống như mặt trời. Do vậy chúng là những mặt trời không chính thức đối với chúng ta. Đúng thế không? Ánh sáng không chính thức. [“Một số thì... hầu hết chúng đều lớn hơn mặt trời của chúng ta.”] Tôi muốn nói là với *chúng ta*, với chúng ta, thấy đấy. Chúng ta đang nói về chính mình ở đây. Được rồi.

⁴⁰⁵ Bây giờ, nếu chúng là mặt trời đối với chúng ta, hoặc những vật cho ánh sáng, thì chúng là một phần của vật cho chính. Hiểu không? Mặt trời lớn cho chúng ta ánh sáng lớn, ánh sáng hoàn hảo. Những mặt trời nhỏ, hay những ngôi sao nhỏ, mà chúng ta có thể nhìn thấy trong các vật thể, chúng có thể ở rất xa mặt—mặt trời đang chiếu sáng đó, nhưng những gì chúng phản chiếu cho chúng ta là một ánh sáng nhỏ hơn. Nhưng chúng chỉ đang làm chứng về một ánh sáng. Đúng thế không? Thế thì khi mặt trời lớn mọc, những mặt trời nhỏ vụt tắt. Đúng thế không? Chúng không phải là mặt—mặt trời đối với chúng ta, chúng là một vật phản chiếu giống như mặt trời. Hiểu ý tôi chứ?

⁴⁰⁶ Bây giờ, lớn nhất trong số chúng (vào buổi sáng) báo trước sự xuất hiện của mặt trời, mặt trời lặn và mặt trời mọc, là sao mai và sao hôm. Đúng thế không? Hai trong số những ngôi sao lớn nhất, ngôi sao phương đông và ngôi sao phương tây.

407 Bây giờ, bây giờ anh em thấy vấn đề ở đâu chưa? Ê-li là sứ giả loan báo, báo trước sự xuất hiện của ngôi sao phương đông, và được tiên đoán là người báo trước về ngôi—ngôi sao phương tây, hay là sự trở lại của một thời đại mới sau khi thời đại này qua đi. Bây giờ anh em hiểu nó là gì chứ?

408 Phương đông, “Sẽ có ánh sáng vào...” Thấy đấy, ngay trước khi Mặt trời đã được báo trước cho trái đất, ngôi sao mai làm chứng rằng “Mặt trời đang đến.” Đúng thế không? Hãy xem, điều đó mang đến ngôi sao mai. Ồ, thế thì sao mai và sao hôm là cùng một loại sao, và có những ngôi sao nhỏ ở khắp nơi. Anh chị em không hiểu tôi muốn nói gì sao? Các sứ giả.

409 Ồ, thế thì, Ngài được coi như An-pha và Ô-mê-ga, Đấng Khởi Đầu và cũng là Đấng Kết Thúc, Ngọc Bích và ngọc Mã Nào. Hiểu tôi muốn nói gì không? Bây giờ, sự xuất hiện của—của Đấng Christ đang đến gần, thế thì Sứ điệp mà Ê-li được cho là giảng dạy trong những ngày sau rốt, nếu có một sự lặp lại của lịch sử... Giống như ngôi sao mai báo trước sự đến ở đó, ngôi sao hôm báo trước sự xuất hiện của một ngày mới, một ngày khác. Đây là sự xuất hiện của mặt trời lúc đó để báo trước sự—sự ra đi của—của mặt trời mà chúng ta đã có và sự xuất hiện của một mặt trời mới, đấy, một thời đại mới, một thời đại mới sẽ đến.

410 Bây giờ, hãy lắng nghe đây: Thế thì, nếu Giảng đã đưa ra sứ điệp của mình và báo trước sự đến đầu tiên của Đấng Christ, và Ê-li đến trong ngày cuối cùng, đấng tiên tri đã nói, “Sẽ có ánh sáng vào lúc chiều tối.” Nói cách khác, sẽ có Ánh sáng vào buổi tối.

411 Ánh sáng chiều tối, ánh sáng buổi tối sáng nhất mà chúng ta có là ngôi sao hôm, là ánh sáng lớn nhất chúng ta có. Ồ, thế thì, nó sẽ phải thông báo cùng một sứ điệp mà giống như ngôi sao kia này đã có. Nó đang báo trước về sự xuất hiện của mặt trời, nói về mặt trời.

412 Chà, bây giờ chúng ta đang ở trong thời gian buổi tối, Ánh sáng chiều tối ở đây. Thời đại này đã biến mất. Hiểu tôi muốn nói gì không? Ngày này đã qua đi, và sẽ báo hiệu trước Ngày khác đang đến.

413 Vì, hãy xem, đó thực sự là...Nếu ai đó ở phía tây và nhìn lại ngôi sao đó, nó sẽ ở phía đông. Và sau đó, anh em thấy, “chúng tôi đã thấy ngôi sao của Ngài bên đông phương,” nhưng họ đã thực sự...họ đã—họ đã ở phương đông nhìn về phương tây hướng về phía ngôi sao đó. Đúng thế không? Những nhà thông thái đang ở hướng tây...ở hướng đông nhìn về phía ngôi sao ở phía tây. Hiểu tôi muốn nói gì không? Nhưng đó là một ngôi sao phía đông đối với những người mà ở phía tây.

414 Hãy xem, như chúng ta sẽ nói...Tôi luôn luôn nói, “Xuống là lên.” Làm sao anh em biết điều đó không đúng? Chúng ta đang đứng trong cõi Vĩnh hằng, vì vậy Nam Cực có thể ở trên và Bắc Cực có thể ở dưới. Chúng ta không biết. Thấy đó, con đường đi lên là con đường đi xuống. Thấy không? Chúng ta là...Chúng ta sẽ để lại đây; sau điều này chúng ta đi vào cõi Đời đời. Nó đang ra hiệu, báo trước sự đến của một cõi Đời đời, một thời khác, một thời điểm khác, và hoàn toàn khác.

415 Bây giờ chúng ta đang ở trong thời gian chiều tối. Chúng ta tin điều đó. Chúng ta tin rằng sự đến của Chúa đã gần. Được rồi. Bây giờ, nếu đúng như vậy, thì phải có Ánh Sáng chiều tối. Và Ánh Sáng chiều tối, theo Ma-la-chi 4, được cho là để “làm cho lòng của con cái trở lại với các bậc cha ông,” trở lại với lúc ban đầu.

416 Nhưng khi người đến lần đầu, người đã làm cho lòng các cha trở lại cùng con cái. Con cái là những người mà người đã nhóm lại chung quanh người. Người đã mang con cái...lòng của những người cha (những người cha chính thống cổ, xưa) trở lại với ánh sáng này mà người đang báo trước ở đây.

417 Nhưng khi người trở lại, người sẽ quay lại ngay (anh em có để ý, trước khi thế giới bị hủy diệt, “ngày lớn và khủng khiếp của Chúa”) và “đem lòng của con cái trở lại cùng cha,” sao hôm—ngôi sao hôm là ngôi sao mai vào thời điểm đó. A-men.

418 Tôi hi vọng—tôi hy vọng tôi hiểu điều đó đúng, đấy. Sao hôm là sao mai, vì nó là cùng một vì sao. Chúng ta đang ở phía tây, nhìn về phía đông. Họ ở phía đông, nhìn về phía tây. Đó chính xác là cùng một ngôi sao. Hiểu tôi muốn nói gì không? Nó phụ thuộc vào nơi anh em đang ở, đấy, cho dù đó là ngôi sao phương

đông hay ngôi sao phương tây. Anh em hiểu những gì tôi muốn nói không? Được rồi.

419 Bây giờ, nó mang lại...người đem đức tin của cha đến cho con cái; trong thời gian này nó là “đức tin của con cái trở lại cùng cha.” Anh em đã đi vòng quanh, và quay trở lại. Anh em không thấy những gì anh em muốn nói sao? Hiểu ý tôi chứ? Đó là cùng một ngôi sao mọi lúc. Cùng một sự việc, cùng một Sứ điệp, cùng một sự việc trở lại ngay lần nữa. Nó đã đi qua.

420 Và làm thế nào để anh em biết mình đang đi con đường nào? Tôi tin rằng sẽ đến lúc họ thực sự nhận ra rằng thế giới thậm chí không hoạt động. Tôi tin điều đó hết lòng. Tôi không tin...bao nhiêu họ chứng minh điều đó một cách khoa học hoặc bất cứ điều gì nhiều hơn nữa. Họ đã làm rất nhiều bằng chứng khoa học mà họ đã phải rút lại. Đức Chúa Trời đã phán thế giới...mặt trời dừng lại. Tôi muốn nói là mặt trời dừng lại thay vì thế giới. Thấy đó, mặt trời. Tôi thực sự không tin mặt trời...Tôi—tôi—tôi không tin mặt trời làm những gì họ nói nó làm. Tôi biết mặt trăng di chuyển, và tôi tin rằng mặt—mặt trời cũng di chuyển. Hiểu không?

421 Nhưng một số người trong số họ nói, “Ngài nhìn vào sự không biết của Giô-suê, xem, và” nói “Ngài làm dừng lại...đã nói nó...” Chà, ông nói, “Ngài đã làm dừng lại cả thế giới.”

422 Tôi nói, “Thế thì anh bảo tôi, ‘Nếu thế—nếu thế giới từng ngừng lại, nó sẽ chỉ bắn ra giống như một sao chổi vào không gian.’ Hiểu không?” Tôi nói, “Thế thì, điều gì đã xảy ra vậy?”

423 Tôi đang nói chuyện với Ông Thiess ở dưới đây, giáo viên dạy Kinh Thánh ở trường trung học; anh em biết đó là ai, nhưng ông ấy đã nói điều đó. Tôi nói, “Tôi tin rằng những gì Kinh Thánh đã nói, rằng thế giới đã dừng lại...” Tôi đã nói, “Ý tôi là, ‘mặt trời đã dừng lại.’ Giô-suê nói với mặt trời, ‘Hãy đứng yên!’ và nó đã đứng ở đó.”

424 Ông ấy nói, “Chà, Ngài chỉ làm thế giới dừng lại, Ngài đã thấy sự không biết của Giô-suê.”

Tôi nói, “Thế thì, ông làm tương tự bằng trí thông minh của mình.” Hiểu không?

425 [Một anh em nói, “Tôi tin rằng họ có thể chứng minh một cách khoa học mặt—mặt trời đã dừng lại trong bao lâu.”—Ed.] Vâng, ở đó họ...Tôi cũng đã nghe điều đó. Vâng, họ tuyên bố... Tôi đã nghe một nhà thiên văn học ở đây cách đây đã lâu nói về điều đó, rằng họ có thể chứng minh nó. Và đồng thời họ...điều gì đó đã diễn ra trong bầu không khí mà họ có thể nhìn thấy nơi điều gì đó đã xảy ra trên Thiên đàng và nó đã mở ra Biển Đỏ vào thời điểm đó và sự việc. Họ đã chứng minh tất cả điều đó. Chà, thưa các bạn, tôi đang nói với các bạn, những ngôi sao từ một nơi nào khác đã làm điều gì đó giống như thế vào thời điểm đó. Tuy nhiên, điều đó quá sâu sắc đối với chúng ta.

426 Vì vậy, bây giờ, lý do mà Sứ điệp này...Sứ điệp này sẽ phải được xem xét ở khía cạnh này, để chứng minh rằng nó là vậy. Bây giờ, thưa anh em, chúng ta biết, rằng con người không thể là Đức Chúa Trời. Con người, tuy nhiên người ấy là một vị thần, mỗi người trong anh chị em là một thần. Anh chị em được tạo nên là một thần, nhưng không phải đương lúc anh chị em còn ở trong đời sống này. Hiểu không? Chúa Jêsus là một con người giống như chúng ta, nhưng Đức Chúa Trời ở trong Ngài. Sự trọn vẹn của Đức Chúa Trời ở trong Ngài; chúng ta có Thánh Linh theo một mức độ nào đó.

427 Nhưng là điều mà Ánh sáng này đã đến, và nếu Đó là Ánh Sáng thật loan báo Sứ điệp mà Giảng Báp-tít đã loan báo, như Ngài đã phán ông đã làm trên dòng sông phía dưới kia...Và chỉ nhìn xem, làm thế nào nó có thể là—làm thế nào nó có thể là bất cứ điều gì khác? Hãy nhìn xem tôi, thấy đó, thậm chí không còn chưa học hết trung học phổ thông. Khi Ngài bảo tôi những điều sẽ xảy ra, không một điều nào sai. Không ai trong chúng đã từng sai. Hãy nhìn những gì Ngài đã làm. Nhìn xem, Ngài thậm chí đã có...

428 Và tôi đã nói với các anh em, cách đây nhiều năm, tôi không biết ai sẽ là người lớn tuổi nhất giữa chúng ta, nhưng nói với họ về những điều này, về việc nhìn thấy Ánh Sáng này và Nó có màu gì, và mọi thứ. Bây giờ hình ảnh cho thấy rằng đó là thật. Tất cả những điều khác biệt này chứng minh là sự thật. Đúng thế không? Ồ, thế thì, nếu điều đó là thật...Và nó là Ánh Sáng.

429 Bây giờ, bắt đầu khoảng bốn...[Băng trống—Bt.]...trên câu thứ 35 ở đó, hay ý tôi muốn nói...Chúng ta hãy bắt đầu khoảng câu thứ 14, thưa anh em. Ai đã mở nó? Được rồi. Bắt đầu khoảng câu thứ 14 của chương 3 của Thánh Lu-ca ở đó. [Một anh em đọc Lu-ca 3:14-16.]

[Và quân lính cũng hỏi người, rằng, Còn chúng tôi phải làm gì? Và người nói cùng họ rằng, Đừng hà hiếp, đừng phỉnh gạt ai hết; và hãy bằng lòng về lương hướng mình.]

[Và bởi dân chúng vẫn đang trông đợi, và ai nấy đều tự hỏi trong lòng họ về Giảng, người có phải là Đấng Christ, hay không:]

[Giảng trả lời, nói cùng mọi người rằng, Thật ta làm phép báp-têm cho các người bằng nước; song có một đấng quyền phép hơn ta sẽ đến, và ta không đáng mở dây giày Ngài: Ngài sẽ làm phép báp-têm cho các người bằng Đức Thánh Linh và bằng lửa:]

430 Được rồi. Điều đó là gì? Dân chúng trông đợi Đấng Mê-si sẽ xuất hiện, khi họ thấy chức vụ được xúc dầu vĩ đại này, của một người ra khỏi đồng vắng và thực hiện chiến dịch của mình và quay trở lại trong đồng vắng, nhiều người, đó là những người đi theo chính ông, đã nói, “Người là Đấng Mê-si.” Họ đang mong đợi điều đó, đấy.

431 Thế thì nếu đây là Sứ điệp thật của Đức Chúa Trời báo trước về sự Đến, của Giảng Báp-tít, giống như nhau...giống điều tương tự, Sứ điệp Ê-li, thì nó hẳn phải được suy nghĩ đến cùng một cách. Thấy không? Vì vậy điều đó trả lời cho câu hỏi đó, tôi nghĩ, chính xác. Thấy không? Nó phải được nghĩ theo cách tương tự. Thấy không?

432 [Một anh hỏi, “Có bất cứ điều gì mà chúng ta có trách nhiệm phải làm để cố gắng giúp đỡ bất cứ ai—mà sẽ—sẽ dẫn đến một—một cuộc xung đột như vậy không? Hoặc chúng ta có thể làm gì?”—Bt.] Sẽ không có gì cả, anh em không thể làm gì được. [“Một tâm trí bại hoại...Điều đó có thể phát triển thành một tâm trí bại hoại không?”] Chà, nó sẽ trở thành một tâm trí bại hoại nếu nó đến mức này: nếu người đó, như đã được nói đến, sẽ làm chúng

rằng anh ta là Đấng Mê-si, thì chúng ta biết anh ta là một christ giả. Hiểu không?

433 Thấy đấy, chừng nào người đó còn giữ địa vị của mình, anh em thấy đấy. Giống như họ đã nói với Giăng, Giăng không... Không nói gì về ông nói điều gì về họ. Họ đã—họ là—dân sự, những—những Cơ-đốc nhân đáng yêu mà...hoặc các tín đồ mà đã tin vào Giăng.

434 Họ nói, “Người này thực sự là một nhà tiên tri của Đức Chúa Trời, không nghi ngờ gì nữa.” Họ nói, “Có—có—có—có—có phải ông là Đấng Tiên tri đó không?”

Ông nói, “Không.”

435 Người ấy nói, “Tại sao, ông—ông—ông không phải là Đấng Mê-si à?” Đấy, họ nghĩ ông thật là đấng ấy. Hiểu không?

Ông nói, “Không.” Hiểu không?

“Ông—ông—ông không phải à? Ông—ông là ai?”

Ông nói, “Ta là tiếng của một người kêu trong đồng vắng.”

436 Và rồi Kinh Thánh nói, “Dân chúng đang trông đợi.” Đó là ai? Những người nghe người, những người lắng nghe người, những đồ đệ của ông, những người anh em của ông. Hiểu không? Bây giờ, họ không muốn làm tổn thương ông, họ không cố làm tổn thương ông. Nhưng, hãy xem, họ—họ thực sự nghĩ trong lòng rằng ông là Đấng Mê-si.

437 Chà, bây giờ, lịch sử phải lặp lại chính nó vào mọi dịp. Chúng ta biết điều đó. Nó phải lặp lại chính nó.

438 Giống như anh em lấy qua ở đó trong Ma-thi-ơ 3, nó nói, “Hầu cho nó có thể được ứng nghiệm, đấng tiên tri đã nói, ‘Ta đã gọi Con Ta ra khỏi nước Ê-díp-tô.’” Bây giờ, đó không phải là...Nó đang nói về Chúa Jê-sus, Con; nhưng nhìn tài liệu tham khảo; thì đó là Gia-cốp, cũng là người con. Thấy không? Thấy không? Tất cả đều có nghĩa kép.

439 Vì vậy bây giờ nếu điều đó...nếu—nếu điều đó không dấy lên, tôi vẫn sẽ nói rằng nó sẽ xảy ra trong tương lai, bởi vì tôi biết Sự điệp này đến từ Đức Chúa Trời và đó là sự báo trước của Đấng Christ, và đó là Thánh Linh và quyền năng của Ê-li vì nó phục

hồi tám lòng của con cái. Mọi thứ đều chứng thực chính xác cho nó, nó được ràng buộc để hình thành một điều giống như thế dưới tác động của những con người thật, đó—đó là tin tuyệt đối và những người anh em và những người bạn của anh em.

⁴⁴⁰ Bây giờ, tôi đã có...Tôi có một bác sĩ ngay tại thị trấn ở đây. Tôi có thể nói với anh em về một bác sĩ...Tôi sẽ không nói cho anh biết ông ấy là ai, một người bạn của tôi, người đã vòng tay ôm lấy tôi, và nói, “Billy, thật dễ dàng để tôi nói với anh, ‘anh là Đấng Mê-si thời sau rốt của Đức Chúa Trời.’” Hiểu không?

Tôi đã nói, “Bác sĩ, anh đừng làm thế.”

⁴⁴¹ Anh ấy nói, “Ồ, tôi không thấy ai trên đời mà từng có một điều và nói những điều và làm những việc giống như anh, Billy à.” Điều đó đã giúp anh ấy rất nhiều, đấy. Anh ấy nói, “Tôi đến những nhà thờ này và thấy những thầy giảng này và những thứ,” anh ấy nói, “anh khác hẳn với họ và tôi biết anh không được học hành gì.” Hiểu không? “Và tôi biết rằng anh không phải là một nhà tâm lý học, bởi vì anh...tâm lý học sẽ không làm những điều đó.” Hiểu không?

Và tôi đã nói, “Điều đó là thật, Bác sĩ à.”

⁴⁴² Không cần nói chuyện với anh ấy bởi vì anh ấy thậm chí không biết, anh em không thể bắt chuyện với anh ấy, đấy, vì anh ấy không biết phải làm gì. Nhưng đó là nó, anh em thấy đấy.

⁴⁴³ Tôi biết một phụ nữ da màu sống cách tôi trên con hẻm, và chị ấy làm việc cho một người đàn ông khác mà tôi biết, và vợ của người đàn ông này đã gọi, nói, “Người phụ nữ đó chắc chắn tôn thờ anh như một vị thần, bởi vì chị ấy sắp chết vì bệnh ung thư và anh đã đặt tay lên người phụ nữ đó và nói chị ấy đã...” Người phụ nữ này mà chị ấy làm việc cho, chồng chị và vị bác sĩ nào đó (không phải bác sĩ mà tôi đang nói đến, một bác sĩ khác) chơi gôn và các thứ với nhau, và anh ấy đã cho là chị không chữa lành được. Và đó là người giúp việc nhà của bạn anh ấy, và đã để cho chị chết, mà chị đã được chữa lành hoàn toàn. Và bác sĩ đó thậm chí không thể tìm thấy dấu vết của nó, của căn bệnh ung thư. Và, xem đấy, chị ấy có thể nói...

444 Bây giờ, họ không muốn nói điều đó theo cách mà tôi nghĩ rằng họ muốn nói nó hoặc chúng ta cho là họ muốn nói điều đó. Hiểu không? Họ muốn nói rằng họ—họ...Họ muốn nói rằng họ tin Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta, ở trong chúng ta, làm việc qua chúng ta; không phải rằng một cá nhân là Đức Chúa Trời, anh em thấy đấy. Vậy thì, họ biết Giăng chỉ là một con người.

445 Và Chúa Jêsus cũng là một con người. Chúa Jêsus chỉ là một con người, Ngài được sanh ra bởi một người nữ, phải chịu chết. Đúng thế không? Ngài là một con người, phải ăn và uống, và đói, khát, và mệt mỏi, chỉ là con người như anh em, con người như tôi. Nhưng Thánh Linh của Đức Chúa Trời ở trong Ngài đầy dẫy, vô lượng. Ngài là vô sở bất năng trong quyền năng.

446 Ở đó, Ê-li chỉ là một phần của Thánh Linh đó; có thể được xúc dầu một chút trên anh em của mình, nhưng ông chỉ là một phần của Thánh Linh. Nhưng dân sự đang trông đợi Đấng Mê-si. Và họ thấy phần này cao hơn anh em của họ, họ nói, “Ồ, chào ôi, đây phải là Ngài!”

447 Nhưng khi Ngài bắt đầu chiếu sáng, thì ánh sáng nhỏ nhoi của Giăng vụt tắt. Hiểu không?

448 Và những ánh sáng nhỏ này sẽ tắt khi Ngài đến, Đấng Christ vĩ đại được xúc dầu của Thiên Đàng đến từ phương đông sang phương tây. Và...và...Thấy không? Nhưng Ngài sẽ không ở trên đất bây giờ, Đấng Mê-si sẽ không ở trên đất cho đến khi Thời đại Ngàn năm bắt đầu. Hiểu không? Hiểu không? Vì Hội thánh, “chúng ta được cất lên cùng nhau để gặp Chúa trên không trung.” Ngài không hề đến với trái đất. Ngài đem Cô Dâu của Ngài đi.

449 Ngài lấy một cái thang, anh em biết đó, giống như...Vỡ kịch đó là gì, Leo, nơi người nam bắt cái thang bên cạnh nhà? Romeo và Juliet. Đúng vậy, bắt cái thang lên và đánh cắp cô dâu của mình đi.

450 Bây giờ Ngài chỉ đi xuống thang của Gia-cốp, và phán, “Psst, Người yêu dấu, hãy lên đây.” Hãy xem, chúng ta đang đi lên để gặp Ngài.

451 [Một anh hỏi, “Anh Branham, điều này có đúng với điều đó không? Những người đó đến với Giăng Báp-tít và họ muốn gọi

ông là Đấng Mê-si. Và tôi đã nghe anh ấy có lần nói rằng người Do-thái nghĩ Đấng Mê-si là Đức Chúa Trời.”—Bt.] Nói gì? [“Tôi nói, những người này đã đến với Giảng Báp-tít, nghĩ rằng ông là Đấng Mê-si, Đấng Christ. Tôi đã nghe anh nói lần nọ rằng Đấng Mê-si sẽ là Đức Chúa Trời, dành cho người Do- thái.”] Vâng, thưa quý vị. Đúng vậy, “ra-bi.”

⁴⁵² [Một người anh nói, “Chà, Giảng đã quở trách họ, nói rằng ông ‘không phải,’ rằng Đấng Christ đang đến.”—Bt.] Đúng thế. [“Nhưng không đúng rằng các môn đồ đã gọi Chúa Jêsus là ‘Chúa’ sao? Và Chúa Jêsus đã đồng ý với điều đó, nói rằng, ‘Các người gọi Ta là “Chúa,” và Ta là vậy.’”] Vâng. [“Trong—trong Giảng 13, chỗ Ngài đã rửa...?...”] Vâng, Ngài sẽ thừa nhận nó. [“Như là Chúa, vâng, Ngài đã thừa nhận điều đó.”] Ngài đã thừa nhận nó. [“Ngài đã chấp nhận nó.”] Ừ-m. Nhưng, hãy xem, Chúa Jêsus là *Chúa*, khi Ngài được hỏi liệu Ngài có phải không, Ngài nói, “Phải, thưa ông. Ta là Chúa và Chủ của người. Các người gọi Ta như vậy, và các người nói tốt, vì Ta là vậy.” Nhưng...[“Nhưng chưa bao giờ không có con người nào khác mà có thể, điều đó...”] có thể nói điều đó. Không.

⁴⁵³ Giống như nếu nó...Nếu ai đó nói rằng tôi là một vị thần, ồ, hãy để tôi nói với anh em nhân Danh Chúa Jêsus rằng “Điều đó sai lầm!” Hiểu không? Tôi là một tội nhân được cứu bởi ân điển, với một Sứ điệp từ Đức Chúa Trời. Hiểu không? Hiểu không?

124. Nên hay không nên để một hội thánh địa phương tự chăm lo cho chính mình, về trách nhiệm địa phương (riêng) của nó—của nó trước khi quan tâm đến nhu cầu nước ngoài ở những xứ khác? Tuy nhiên, sau khi nó... nó...Sau khi nó đáp ứng nhu cầu của mình, Kinh Thánh có cho phép một hội thánh địa phương giúp đỡ trong công việc truyền giáo khi nó có thể không?

⁴⁵⁴ Vâng. Đúng. Tình yêu thương bắt đầu từ trong nhà, anh em thấy đấy. Chúng ta—chúng ta—chúng ta quan tâm đến chính nhu cầu của chúng ta ở đây, bởi vì chúng ta có...đây là hội thánh của Đức Chúa Trời, hoặc hơn bao giờ hết, hội thánh nhỏ của anh em, hội thánh của Đức Chúa Trời. Bây giờ, nếu anh em thậm chí không thể trả lương cho mục sư của mình, anh em thậm chí

không thể mua các quyển bài hát và những thứ khác, anh em không nên gửi nó đi đâu khác. Hiểu không? Nhưng rồi sau khi anh em đã trả xong cho hội thánh của mình, và mọi thứ, tất cả các khoản nợ của anh em được thanh toán và mọi thứ, khi đó thích hợp và sẵn sàng và tiếp tục, thế thì hãy giúp đỡ anh em khác mà cần sự giúp đỡ bên ngoài, anh em thấy đấy. Lấy một ít...

⁴⁵⁵ Tôi tin rằng, trong khi...nếu anh em đang thanh toán cho nhà thờ của mình tôi cũng sẽ có một quỹ nhỏ đặt nơi nào đó cho một sự dâng hiến công việc truyền giáo nếu dân sự cảm thấy họ muốn dâng cho việc truyền giáo. Bởi vì nhiều người sẽ dâng cho các hội truyền giáo khi họ không muốn dâng cho các hội thánh nhà và các thứ. Vì vậy nếu họ không dâng nó cho các hội truyền giáo, họ sẽ dành nó cho việc khác. Vì vậy tôi muốn nói thực sự nên có một hộp nhỏ dâng cho việc truyền giáo, và tôi sẽ...Đó là cách chúng ta cố gắng làm.

125. Lu-ca 1:17, xin vui lòng giải thích việc Giảng đến trong “tâm thần của Ê-li.”

⁴⁵⁶ Ồ, tôi nghĩ chúng ta vừa có Lu-ca—Lu-ca 1:17, ừ-ừm, đến trong “tâm thần của Ê-li.”

⁴⁵⁷ [Một anh em hỏi, “Đó có phải là nơi những người theo thuyết đầu thai tiếp thu học thuyết của họ không?”—Bt.] Xin lỗi! [“Đó có phải là nơi những người tin vào sự đầu thai bắt đầu học thuyết của họ không?”] Rất có thể. [“Thấy đó, họ tin rằng người ấy quay trở lại...”] Vâng. [“...người ấy trở lại với một thân thể khác”] Vâng, đấy, đúng là một linh hồn không bao giờ chết. Điều đó đúng. Đức Chúa Trời lấy người của Ngài nhưng không bao giờ lấy Thánh Linh của Ngài. [“Họ nói, ‘Nếu bạn đã tốt, bạn sẽ quay lại thành—thành một người tốt.’”] Vâng. Vâng. [“‘Nếu bạn đã sống tồi tệ, bạn có thể trở lại trong một con chó.’”] Vâng, họ có...Vâng.

⁴⁵⁸ Ồ, bây giờ, giống như trong—trong—ở bên Ấn Độ, đó là trong một nhóm người mà chúng tôi đã gặp như thế này, và họ—họ thậm chí lau sàn nhà; sợ giẫm phải con kiến nhỏ hay con gì đó, nó có thể là người bà con nào đó hoặc điều gì đó. Anh em thấy đấy, họ sẽ không làm điều đó. Nhưng, anh em thấy đấy, đó là—đó là ngoại giáo. Hiểu không? Đó là ngoại giáo. Điều đó đúng.

126. Phao-lô nói với...Phao-lô nói với “Hãy ước ao cho được sự ban cho lớn hơn hết, và bây giờ tôi sẽ chỉ cho anh em con đường tốt lành hơn.” Xin vui lòng giải thích “con đường tốt lành” là gì.

⁴⁵⁹ Tình yêu thương, Cô-rinh-tô thứ Nhất 13, đây. “Hãy ước ao...” Lấy thứ Nhất...Bây giờ lấy Cô-rinh-tô Nhất 13 ở đó, thưa anh em. Cô-rinh-tô thứ Nhất, chương 13, và bây giờ chỉ đọc 3 hay 4 câu cuối của nó. Cô-rinh-tô Nhất 13, cuối cùng...về ba câu cuối của chương—của chương...[Một anh em đọc Cô-rinh-tô thứ Nhất 13:11-13—Bt.]

[Khi tôi còn là con trẻ, tôi nói như con trẻ, tôi hiểu như con trẻ, tôi nghĩ như con trẻ; nhưng khi tôi đã thành nhân, bèn bỏ những điều thuộc về con trẻ.]

[Vì ngày nay chúng ta thấy qua một cái gương, cách mập mờ; nhưng đến bấy giờ chúng ta sẽ thấy mặt đối mặt: hiện nay tôi biết chưa hết; nhưng đến bấy giờ tôi sẽ biết như tôi...cũng biết tôi vậy.]

[Và bây giờ còn có ba điều này, đức tin, sự trông cậy, tình yêu thương; nhưng điều trọng hơn hết trong ba điều đó là tình yêu thương.]

Ừ-ừm, tình yêu thương, thấy không?

127. Nên lên án thế nào một anh em mà có sự yếu đuối là đảm nhận một chức vụ trong hội thánh mà không được yêu cầu làm vậy?

Ồ, chào ôi! Chà, chịu đựng với anh ta, tôi nghĩ vậy. Hiểu không?

Nên lên án như thế nào một anh em...(Anh ấy không nên bị lên án!) ...mà—mà có sự yếu đuối là đảm nhận một chức vụ trong hội thánh mà không được yêu cầu làm vậy?

⁴⁶⁰ Chẳng hạn, nếu anh ấy muốn—muốn trở thành một chấp sự. Hiểu không? Và anh ấy không được yêu cầu làm như vậy, tuy nhiên dù sao đi nữa anh ấy muốn là một chấp sự, đây.Ồ, nếu một người như vậy, anh em biết có một điều gì đó nhỏ nhặt, anh

em biết đấy, yếu đuối ở đâu đó, dù sao đi nữa, và vì thế tôi sẽ chỉ hầu như đối xử với anh ấy bằng tình yêu thương.

⁴⁶¹ Và, dĩ nhiên, anh em không bao giờ muốn làm—làm một điều như thế trừ khi anh em thật sự biết. Hãy đưa người tốt nhất mà anh em có thể vào ban trị sự của anh em, anh em biết đấy, giống như thế. Thừa anh em, chớ có lấy vào người nào trong đó mà đó là...Hãy kiểm tra người đó, trước tiên. Một chấp sự phải có nhiều trách nhiệm hơn mục sư. Người ấy thì không chỗ chê trách được, một chấp sự. Hiểu không?

128. Tại một lễ tiệc thánh, một người bước lên trước bàn thờ để cầu nguyện. Anh Branham đang đứng đằng sau các—các nghi thức của bàn tiệc thánh khi chúng được tổ chức với các thành viên, anh ấy nói anh ấy “không thể rời họ để cầu nguyện với người ở bàn thờ.” Vui lòng giải thích.

⁴⁶² Tôi đã cử người phụ tá đến, anh em thấy đấy, Anh Neville. Tôi nhớ đêm đó khi điều đó xảy ra. Tôi được cho là phải ở lại với bàn tiệc thánh đó, thấy không, ngay cả khi...Nhìn đây. Bây giờ, tôi không có thời gian để đi sâu vào điều này. Người nào đó đang ngồi ở đây đã hỏi, dĩ nhiên. Đây là những gì của điều đó, thưa anh em. Khi—khi anh em dự lễ tiệc thánh, đó là sự tương trưng của thân thể của Chúa Jêsus Christ. Nó có thể là...Nó nên được bảo vệ mọi lúc.

⁴⁶³ Hãy xem, khi Ê-li nói với—với Ghê-ha-xi, “Hãy lấy cây gậy của ta” (người đã ban phước cho cây gậy đó), người nói, “cứ đi trên đường. Và nếu ai nói, đừng nói lại. Nếu ai chào người, chớ chào lại. Cứ đi, và đặt cây gậy đó trên đũa trẻ.” Đúng thế không? “Hãy luôn giữ cây gậy đó!” Hiểu không? Và đó là những gì tôi đang làm.

⁴⁶⁴ Bây giờ, nếu không có một mục sư phụ tá ở đây, đang đứng đó...Tôi đã làm xong sự giảng. Tôi nhớ khi nó xảy ra. Và tôi...nếu họ...nếu Anh Neville đã không đứng ở đây, hoặc ai đó để giúp người đàn ông đó ở bàn thờ...Tôi vừa mới giảng xong, vì vậy tôi đang đứng ở bàn tiệc thánh. Và trong khi họ đang chuẩn bị dự tiệc thánh, và tôi đã sẵn sàng để—để ban tiệc thánh. Anh Neville

lúc đó chỉ đang đứng bên cạnh, và tôi đang hầu việc ở bàn tiệc thánh. Bây giờ, Anh Neville đang đứng ở đó.

⁴⁶⁵ Điều gì sẽ xảy ra nếu họ đã đến bàn thờ và Anh Neville vẫn còn đang ở trong bài giảng của anh ấy, và anh ấy đang giảng? Tôi sẽ đi đến bàn thờ với người đó, nếu anh ta đứng dậy từ trong buổi nhóm trong khi anh ấy đang giảng, đi lên bàn thờ. Tôi đã thấy người anh em của tôi là...mà anh ấy đã có sự xúc dầu của Thánh Linh. Anh ấy đang hầu việc. Anh ấy là một mục sư...anh ấy đang thi hành chức vụ, một mục sư truyền đạo đang thi hành chức vụ.

⁴⁶⁶ Và anh em sẽ không bao giờ để cho họ nói tiếng lạ, làm gián đoạn, hay bất cứ cách nào, trong khi một mục sư đang thi hành chức vụ. Tuy nhiên, nếu Đức Thánh Linh đang phán với ai đó và họ chạy đến bàn thờ để được cứu, thì hãy để cho mục sư tiếp tục thực hiện bốn phận của mình; hãy để cho một mục sư, chấp sự, phụ tá, nếu có một người phụ tá hay một mục sư truyền đạo nào khác, thì hãy để cho anh ấy đến với người đó thật nhanh. Và đừng làm phiền mục sư đang thi hành chức vụ. Hiểu không?

⁴⁶⁷ Và tôi đang đứng sau bàn làm nhiệm vụ, bàn tiệc thánh. Và người phụ tá của tôi, Anh Neville, đang đứng bên cạnh tôi. Và một người chạy lên bục giảng, tôi nói, “Hãy đến, đi xuống với người đó, Anh Neville.” Và Anh Neville đến với anh ta. Đó là lý do mà tôi đã không đi.

⁴⁶⁸ Bây giờ, nếu không có cộng sự ở đây, hoặc không có ai khác đến với người đó, tôi sẽ bước xuống và ngừng tiệc thánh, và đi xuống và—và thấy linh hồn đó đã được cứu. Anh em hiểu không? Nhưng có ai đó đến với người đó, thì điều đó ắt hẳn đã không kéo tôi ra khỏi bốn phận, anh em thấy đấy, nơi tôi đang ban tiệc thánh.

129. Một người có thể làm tất cả điều gì... Một người có thể làm tất cả điều gì như là một người làm việc cá nhân trong việc giúp đỡ một người đang tìm kiếm Đức Thánh Linh, mà vẫn phù hợp với lời Kinh Thánh?

469 Được rồi. Cứ tiếp tục trích dẫn Lời cho anh ấy, là điều tốt nhất nên làm. Lời có Ánh Sáng. Chỉ nói, “Thưa anh em, Chúa Jêsus đã hứa Điều đó. Hãy nhớ, đó là lời hứa của Ngài.”

470 Đừng làm người đó mất bình tĩnh, lôi kéo, hay đi quanh anh ta, hoặc làm điều gì đó. Chỉ đừng cố để—để...không, anh em đừng cố sức để đưa Nó cho anh ta, bởi vì anh em không thể làm được điều đó. Hiểu không? Hiểu không? Anh em...Đức Chúa Trời sẽ ban Nó cho anh ta. Anh em chỉ trích dẫn những lời hứa. Hiểu không? Cứ đứng đó trích dẫn lời hứa. “Đức Chúa Trời ở trên Thiên đàng ôi, con cầu xin cho người anh em của con. Ngài hứa rằng Ngài sẽ ban Đức Thánh Linh cho anh ấy.”

471 Thế thì nếu anh em đang cố gắng khuyến khích anh ấy...Anh ấy nói, “Ồ, anh ơi, mục sư, anh ơi,” bất cứ ai ở cùng anh ấy, “tôi—tôi muốn có Đức Thánh Linh.”

472 “Hỡi anh em, Đó là lời hứa. Đức Chúa Trời đã lập lời hứa đó. Anh có tin Ngài đã hứa không? Vậy thì, chớ nghi ngờ Nó. Nếu anh tin lời hứa, Đức Thánh Linh sẽ đến với anh bất cứ lúc nào bây giờ. Hãy mong đợi Nó. Hãy đầu phục mọi thứ anh có với Ngài, và nói, ‘Lạy Chúa, con đang đứng trên lời hứa của Ngài.’”

473 Bây giờ, tiếp tục trích dẫn. Bây giờ, làm cho đối tượng của—của—của—của anh em đầu phục, đấy, làm cho anh ta bỏ...Tiếp tục trích dẫn. Nói bây giờ, “Anh nói với Chúa. Bây giờ, anh đã ăn năn chưa?”

“Rồi.”

474 “Vậy thì nói, ‘Lạy Chúa, Ngài đã nói nếu con ăn năn, Ngài sẽ thật sự tha thứ cho con. Ngài phán nếu con ăn năn và chịu phép báp-têm trong Danh của Chúa Jêsus Christ cho sự tha thứ tội lỗi của con, thì con sẽ nhận lãnh Đức Thánh Linh. Bây giờ, lạy Chúa, con đã làm điều đó. Con đã làm điều đó, Chúa ôi. Con đã làm điều đó. Lạy Chúa, con đang chờ đợi. Ngài đã hứa điều đó.’”

475 Thấy không, đó là cách, cứ động viên anh ta. Cứ giữ anh ấy đúng theo Lời. Nếu Nó từng đến thì Nó sẽ đến vậy.

130. Một thầy giảng hay bất cứ Cơ-đốc nhân nào mà không tin vào...Không: Thầy giảng hay bất cứ Cơ-đốc nhân nào

mà không tin vào sự an ninh Đời đời có đang làm tốt không?

⁴⁷⁶ Bây giờ, chúng ta hãy xem. Tôi tưởng tượng “...đang làm...” Hãy xem nếu anh em đọc điều đó giống như tôi. Hãy đọc nó. [Một anh em đọc câu hỏi, “Thầy giảng hay bất cứ Cơ-đốc nhân nào có đang làm tốt mà lại không tin vào sự an ninh Đời đời không?”—Bt.]

Nghĩ tôi có thể đọc câu đó đúng. Bây giờ, ờ, tôi...

Thầy giảng mà không tin vào sự an ninh Đời đời có đang làm tốt không?

⁴⁷⁷ Tôi tin rằng thầy giảng đang làm...nếu như người đó không hề biết gì về sự an ninh Đời đời. Nhưng nếu thầy giảng biết nó và đã biết rằng nó là Lẽ thật, và rồi không giảng dạy Nó, thì người ấy cần tự hổ thẹn; đúng thế, hay bất kỳ Cơ-đốc nhân nào. Bây giờ, Cơ đốc nhân, bây giờ, tôi sẽ nói với—với Cơ-đốc nhân mà không hiểu điều đó quá rõ...

⁴⁷⁸ [Một anh em hỏi, “Đó không phải là một giáo lý công khai, phải không, Anh Branham, được thuyết giảng cho những người mà chưa bao giờ...?”—Bt.] Không, không, không. Bây giờ, đó là những gì tôi muốn nói đến. Vâng. Hiểu không? Hiểu không?

⁴⁷⁹ Bây giờ, anh em có nhớ những gì tôi nói vào Chúa nhật vừa rồi không? Nếu anh em là thầy giảng, hãy kiểm cho mình một bực giảng. Nếu anh em không phải, thì hãy sống như bài giảng của mình. Đấy, đó là cách tốt nhất để làm điều đó, hãy sống như bài giảng của mình. Nếu anh em là thầy giảng, thì hãy kiểm một bực giảng, đấy, và đi rao giảng. Nếu không phải, thì hãy sống như bài giảng của anh em, hãy để đời sống của anh em trở thành bực giảng của anh em. Hiểu không? Tôi nghĩ điều đó quan tâm đến rất nhiều, phải không? Hiểu không? Hiểu không? Bởi vì rất nhiều lần chúng ta nhận ra...Và các anh em đồng lao làm điều đó trong hội thánh của mình.

⁴⁸⁰ Hãy nhớ rằng, tín đồ của anh em đôi khi cố gắng giải thích mọi thứ và làm mọi việc, tốt nhất là anh em hướng dẫn họ không làm điều đó. Và nếu ai đó muốn biết điều gì đó, hãy để họ đến

với một trong những...người mà được hướng dẫn để làm điều đó. Anh em hiểu không?

481 Nay, ồ, vậy thì, giống như ai đó sẽ nói, “Này, tôi nói...Họ nói với tôi, anh ở nhà thờ của anh tin vào sự an ninh Đồi đời.”

482 Bây giờ, tốt hơn anh em nên cẩn thận. Anh em có thể sẽ vướng vào một mớ hỗn độn lớn hơn bao giờ hết, anh em thấy đấy, và khiến anh ấy trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết. Nói, “Tôi nói với anh điều mà, nếu anh đến và hỏi mục sư của chúng tôi, đấy. Anh—anh đi nói chuyện với ông ấy, đấy. Chúng tôi...Đó là thật, tôi biết mục sư của chúng tôi tin điều đó. Tôi cũng tin điều đó, nhưng tôi không thể hỗ trợ...Tôi không phải là một thầy giảng. Tôi chỉ tin vào điều đó, đó là tất cả những gì tôi biết. Tôi tin điều đó bởi vì tôi đã nghe ông ấy giải thích điều đó từ Kinh Thánh, đến nỗi tôi không còn nghi ngờ gì nữa.” Hiểu không?

483 Nhưng tốt hơn hãy để—tốt hơn hãy để tin đồ nói với mục sư về điều đó. Và, mục sư, tin chắc rằng ông cũng biết cách trả lời điều đó. Vì vậy hãy nghiên cứu nó thật kỹ, vì rất nhiều lần họ sẽ làm anh em bối rối về điều đó, anh em thấy đấy. Điều gì...

484 [Một anh em nói, “Anh Branham?”—Bt.] Xin lỗi. [“Tôi tin chắc với một chút sự hiểu biết, nhưng tôi—tôi biết sự kêu gọi của tôi và tôi chắc chắn về sự lựa chọn của mình.”] Ủ-m. [“Anh vừa nói rằng ‘Nếu anh là một thầy giảng, anh nên có một bục giảng.’”] Vâng, thưa anh. Đúng thế. [“Tôi không phải là một thầy giảng, tôi là một nhà truyền bá phúc âm.”] Vâng thưa anh. [“Nhưng bục giảng của mọi người là của tôi.”] Đúng thế. [“Nhưng ngay bây giờ tôi đang làm việc, lao động chân tay. Đó không phải là công việc khó khăn, nhưng tôi đang làm việc, và tôi không có bục giảng. Và tôi tin rằng giai đoạn làm việc này mà tôi đang làm là theo ý muốn của Chúa. Ngài đã bảo tôi làm điều đó, qua Lời và sự làm chứng của Thánh Linh. Và tôi tin rằng, sau này, bục giảng sẽ rộng mở.”] Chắc chắn rồi, đúng vậy. [“Đúng thế không?”] Đúng vậy, thưa anh.

485 Thưa anh em, bây giờ, nếu anh quay lại đây và lấy cuốn sổ niên giám cũ của hội thánh, thì anh em sẽ thấy rằng tôi làm mục sư ở hội thánh này mười bảy năm, và giảng dạy hằng ngày, giảng mỗi ngày và làm việc mỗi ngày. Hiểu không? [Một anh em nói,

“Nếu anh đang làm việc, đó là một dấu hiệu tốt cho thấy anh được kêu gọi.”—Bt.] Vâng. Phao-lô đã làm, phải không? Phao-lô đã may trại. [“Tôi sẽ có xu hướng bị nản lòng bởi vì, giống như anh đã nói, nếu tôi là một thầy giảng, tôi nên có một bục giảng. Tôi...Tôi có xu hướng nản lòng, nhưng tôi biết rằng Chúa đã kêu gọi tôi để có một công việc, trong đúng thời.”] Chắc chắn. Phao-lô đã đi và may trại, phải không? Làm việc bằng chính bàn tay của mình để ông không phải...Điều đó chính xác. Chắc chắn rồi. [“Vâng, ồ, à, đó là nơi tôi đã nhận được nó, từ Phao-lô.”] Ừm. Đúng rồi. Thấy không? John Wesley nói, “Thế giới là giáo xứ của tôi.” Vì vậy bục giảng của anh vẫn mở, thưa anh em. Các nhà truyền giáo đi khắp thế giới. Không đúng thế sao? “Hãy đi khắp thế gian.” Vì vậy bục giảng của anh em là cả thế giới. Vâng, thưa quý vị.

Câu hỏi:

131. Có theo luật không, l-u-ậ-t...Có quy định rằng một chấp sự hay một ủy viên phải tuân theo giáo lý của giáo hội của họ không? Vâng. Đúng thế. Có hợp pháp không cho họ thêm hoặc bớt các sự dạy dỗ vì ý kiến cá nhân hoặc sự mặc khải của riêng họ? Không, thưa quý vị. Không.

⁴⁸⁶ Một chấp sự hay một ủy viên trị sự nên hài hòa hoàn toàn với giáo—giáo lý của giáo hội của họ. Họ nên ở lại hoàn toàn với việc giải thích Kinh Thánh của giáo hội của họ, bởi vì, nếu không, họ đang chiến đấu chống lại chính điều đó. Họ là—họ đang làm tổn thương chính họ. Hiểu không? Anh em đang chiến đấu...

⁴⁸⁷ Đó là, nói cách khác, giống như nếu—nếu—nếu tôi nói tôi yêu gia đình tôi mà lại cố cho họ ăn thuốc độc. Đấy, giống như vậy. Thấy đó, anh em không thể làm điều đó, anh em...

⁴⁸⁸ Một—một ủy viên ban trị sự hay một chấp sự đang đảm nhận chức vụ, hay bất cứ chức viên nào của một hội thánh mà đại diện cho một thân thể hội thánh nào đó, đấy, mà đại diện cho một giáo hội.

⁴⁸⁹ Đó là lý do tôi bước ra khỏi giáo hội Báp-tít, đấy, cho chính lần đầu tiên. Tôi vừa mới ở đó một chút và họ—họ yêu cầu tôi phong chức cho một số nữ thầy giảng. Chà, tôi thực sự không thể ở trong đó. Tôi nói, “Tôi—tôi từ chối làm điều đó.”

490 Và mục sư giật mạnh tôi. “Điều này là gì? Anh là một trưởng lão!”

491 Tôi nói, “Thưa Tiến sĩ Davis, với tất cả lòng tôn kính của tôi với đức tin Báp-tít, và với mọi thứ mà tôi đã được phong chức, tôi không biết rằng điều đó đã có trong giáo lý của giáo hội Báp-tít để phong chức cho phụ nữ. Đó là một điều nên bỏ đi.”

Và ông ấy nói, “Đó là giáo lý của giáo hội này.”

492 Tôi nói, “Thưa ông, tôi có thể xin lỗi vì tối nay, hoặc ông sẽ trả lời một số câu hỏi cho tôi chứ?” Hiểu không?

493 Ông ấy nói, “Tôi sẽ trả lời các câu hỏi của anh.” Nói, “Bổn phận của anh là ở đó.”

494 Tôi nói, “Đúng vậy, thưa ông. Đúng thế. Tôi phải làm bất cứ điều gì mà giáo hội này làm. Tôi đang thi hành nhiệm vụ, một trong những trưởng lão địa phương.” Và ông ấy nói...Tôi đã nói, “Ông có thể giải thích cho tôi tại sao mà trong Cô-rinh-tô Nhất 14 hoặc 15 ở đó, nơi Phao-lô nói, ‘Hãy để đàn bà giữ im lặng trong các nhà thờ của anh em, họ không được phép nói.’”

495 Và ông ấy nói, “Tại sao, tất nhiên!” Ông ấy nói, “Nếu...Tôi có thể trả lời điều đó.” Ông ấy nói, “Anh thấy đấy, nó là gì,” nói, “Phao-lô nói...Tất cả—tất cả phụ nữ đang ngồi trong các góc, nói bừa bãi không suy nghĩ như họ làm nhiều lần. Phao-lô nói, ‘Đừng để họ làm điều đó.’ Hiểu không?”

496 Và tôi đã nói, “Thế thì giải thích Ti-mô-thê thứ Hai cho tôi, nơi Phao-lô cũng đã nói, cũng thầy thông giáo đó, cũng sứ đồ đó, nói, ‘Ta không cho phép đàn bà dạy dỗ cũng không được chiếm thẩm quyền nào, đấy, nhưng phải—phải ở trong sự vâng lời. Vì A-đam được dựng nên trước nhất và rồi mới tới Ê-va, và không phải A-đam bị lừa dối bèn là người đàn bà bị lừa dối.’ Nàng đã bị lừa dối. Vậy thì, ta không nói nàng muốn làm điều gì sai trái, nhưng nàng thực sự bị dỗ dành trong điều đó. Nàng không nên làm người giảng dạy.”

Ông ấy nói, “Đó là quan điểm cá nhân của anh phải không?”

497 Tôi nói, “Đó là quan điểm của Kinh Thánh theo cách nhìn của tôi. Đó là những gì Kinh Thánh đã nói.”

498 Ông ấy nói, “Anh bạn trẻ, anh có thể bị tước giấy phép mục sư vì điều đó.”

499 Tôi nói, “Tôi sẽ cứu họ khỏi rắc rối. Tôi sẽ chỉ đưa ra điều đó, thưa Tiến sĩ Davis.” Tôi đã nói, “Không coi thường ông...” Và ông ấy không muốn làm điều đó, mặc dù vậy. Ông cứ để mặc nó, cứ để nó trôi qua như thế.

500 Sau đó ông ấy nói với tôi rằng ông sẽ tổ chức một cuộc tranh luận cởi mở với tôi về điều đó. Và tôi nói, “Được rồi, bất cứ lúc nào.” Nhưng ông—ông ấy đã không làm điều đó.

501 Vì vậy rồi sau—sau đó ít lâu, rồi, khi Chúa phán với tôi, và về—về Thiên sứ của Chúa đã đến, thì—thì ông ấy chỉ chế giễu Điều đó, anh em thấy đấy. Và lúc đó tôi—tôi chỉ nói với ông ấy, tôi nói, “Ồ, Tiến sĩ Davis, tốt nhất là tôi nên loại bỏ điều này ngay bây giờ, đấy,” tôi nói, “vì nó sẽ là một gánh nặng. Dù sao đi nữa, thì tôi cũng mới được phong chức ít lâu, vì vậy nó sẽ là một gánh nặng đối với tôi, vì vậy tôi có thể gạt bỏ nó ngay bây giờ.”

502 Vì vậy nên nếu tôi không thể ở lại trong giáo hội Báp-tít và dạy giáo lý Báp-tít và chấp nhận niềm tin của Báp-tít. Nếu tôi đã làm điều đó—nếu tôi làm điều đó chỉ vì đó là một giáo hội, thì tôi sai rồi, đấy, tôi đang che giấu điều gì ở đó. Và nếu tôi—nếu tôi—nếu tôi trung thực với bản thân, tôi sẽ đi đến gặp những người Báp-tít (mục sư của tôi hoặc bất kỳ ai có thể giải thích nó cho tôi) và hỏi họ một—một lời của Sự Sống; nếu ông ấy có thể chỉ cho tôi thấy chính xác điều đó ở ngay trong Kinh Thánh, và làm thỏa mãn cảm xúc của tôi, thì tôi sẽ nói nó theo như cách họ nói nó, đấy, và tôi sẽ trở thành người Báp-tít.

503 Đó là lý do tại sao tôi là một người độc lập. Đó là lý do mà tôi không thuộc về các tổ chức, bởi vì tôi không tin vào các tổ chức. Và tôi tin rằng, một tổ chức, nó trái với kinh thánh.

504 Cho nên, tôi không thể thuộc về tổ chức nào và cảm thấy được xưng công bình bởi làm điều đó. Hiểu không? Do đó, tôi không dẫn người ta vào và làm họ trở nên thành viên và đại loại như thế, bởi vì tôi tin rằng chúng ta được *sinh ra* là những thành viên, chúng ta được sinh ra trong Hội thánh Đức Chúa Trời hằng sống. Hiểu không?

505 Chúng ta không gạch bỏ tên của dân sự ra khỏi sách và dứt phép thông công họ, và mọi thứ giống như thế, bởi vì tôi tin rằng điều đó không phải là trong nhiệm vụ của—của chúng ta để làm điều đó. Tôi tin rằng chính Đức Chúa Trời thực hiện việc dứt phép thông công. Hiểu không? Nhưng tôi tin rằng hội thánh, nếu có một anh em làm điều gì sai trái...

506 Chẳng hạn, nếu—nếu họ bắt gặp Anh Neville, hay Anh Junior, hoặc Anh...một anh em nào đó ở đây, một trong những chấp sự hoặc ủy viên, hoặc điều gì khác, làm điều gì đó sai trái, tôi tin rằng điều cần làm là hội thánh nhóm lại và cầu nguyện cho người anh em này. Nếu anh ấy vẫn không biết nhận lỗi, thì hãy để hai người nào đó đến với anh ấy để hòa giải. Và nếu sau đó nếu anh ta không nhận điều đó, thì hãy nói điều đó trước hội thánh. Rồi nếu họ không nhận nó thì, đó là lúc dành cho toàn bộ hội thánh vậy, đấy, điều đó dành cho mục sư, các trưởng lão, và mọi người khác để làm điều đó. Tôi không tin rằng bất kỳ ban chấp sự nào cũng có quyền đuổi bất kỳ ai ra khỏi hội thánh hoặc bất kỳ ban trị sự hoặc bất kỳ mục sư nào có quyền làm điều đó.

507 Tôi nghĩ nếu ai đó bị cắt đứt mối thông công, sẽ là do lối sống vô đạo đức, hoặc đại loại như thế, mà người không phải là người xứng đáng, giống như một người đàn ông đến đây làm ô uế các cô gái của chúng ta hoặc—hoặc xúc phạm phụ nữ của chúng ta, và những thứ như thế, và vẫn tuyên bố là một trong số chúng ta ở đây. Hiểu không? Vậy thì, nếu anh ta từ nơi nào khác vào đây, ồ, chúng ta phải làm gì đó với nó, nhưng, khi nói đến một người như vậy, một người vô đạo đức đang cố gắng làm tình với vợ của chúng ta hoặc—hoặc xúc phạm con gái của chúng ta hoặc, anh em biết đấy, điều gì khác như thế, hoặc làm điều gì đó vô đạo đức xung quanh cô ấy, hoặc đưa những cậu bé của chúng ta ra ngoài và làm cho chúng hư hỏng, hay điều gì đó.

508 Những điều đó nên được đưa lên, và sau đó người đó nên bị dứt phép thông công và không được phép dự tiệc thánh với điều đó, bởi vì chúng ta không được cho làm điều đó. Chúng ta không. “Nếu ai ăn uống không xứng đáng, thì mắc tội với Huyết và thân thể của Chúa,” trên người đó.

509 Nhưng tôi tin giống như một người nói, “Ồ, bây giờ, anh ấy—anh ấy *thế này, thế kia*.” Hãy cầu nguyện cho người ấy. Đúng.

510 Tôi sẽ không bao giờ quên, ở Stockholm, Thụy Điển, Anh Lewi Pethrus, một người vĩ đại của Đức Chúa Trời. Chúng tôi đang ngồi vào bàn, chỉ vài giờ trước khi trở lại nước Mỹ. Chúng tôi đã có những buổi nhóm tuyệt vời ở đó. Và anh ấy nói, Gordon Lindsay nói, “Ai là người giám sát thân thể vĩ đại này?” Ôi chao, nó lớn gấp hàng trăm dặm Hội Phúc Âm Ngũ Tuần, anh em thấy đấy. Nói, “Ai là người giám sát?”

Và Lewi Pethrus ra dáng một quý ông lịch thiệp, và anh ấy nói, “Chúa Jêsus.”

Anh ấy nói, “Ai là các trưởng lão của anh?”

Anh ấy nói, “Chúa Jêsus.”

511 Anh ấy nói, “Tôi biết điều đó đúng,” nói, “chúng tôi tin điều giống như vậy về Hội Phúc Âm Ngũ Tuần của chúng ta.” Anh ấy nói, “Đúng thế.” “Nhưng mà,” nói, “nói, chẳng hạn, một—một người anh em đi quá giới hạn,” nói, “ai có quyền nói quyết định cuối cùng về việc loại bỏ anh ta?”

Nói, “Chúng ta không đuổi anh ta ra ngoài.”

“Tốt,” nói, “anh làm gì?”

512 Nói, “Chúng tôi cầu nguyện cho anh ấy.” Tôi nghĩ điều đó thật êm dịu! Điều đó nghe có vẻ giống Cơ-đốc giáo đối với tôi, “Chúng tôi cầu nguyện cho anh ấy.” Không ai đuổi anh ta ra ngoài, họ cầu nguyện cho anh ta.

513 Nói, “Chà, thế thì, nếu một số anh em đồng ý,” anh ấy nói, “và một số người trong số họ không muốn thông công với anh ấy nữa? Đưa anh ta vào, giống như đó là một mục sư, anh em thấy đấy, đó là bắt đầu trở thành một người nịnh đầm phụ nữ giữa...Anh em biết tôi muốn nói gì, và những chuyện giống như thế, và một số mục sư sẽ không muốn có anh ta trong giáo hội của họ. Tất cả anh em làm gì, đuổi anh ta ra khỏi tổ chức của anh em chẳng?”

514 “Không.” Nói, “Chúng tôi chỉ để mặc anh ấy và cầu nguyện cho anh ấy.” Nói, “Chúng tôi chưa bao giờ mất một người. Họ luôn trở lại, bằng cách nào đó.”

515 Anh ấy nói, “Tốt,” nói, “bây giờ, nếu như...” Nói, “Nếu một vài người của họ nói rằng họ muốn có anh ta và một số người khác không muốn có anh ta thì sao? Vậy thì, còn chuyện đó thì sao?”

516 Nói, “Ồ, những người muốn anh ta, nhận lấy anh ta; những người không muốn anh ta, không phải làm vậy.”

517 Vì thế—vì thế tôi nghĩ đó là một cách tốt để có nó, phải không, thưa các anh em? Và theo cách đó chúng ta là “anh em.”

518 Bây giờ, thưa các anh em, tôi hy vọng rằng những điều này đã đưa ra loại ánh sáng nhỏ nào đó cho câu trả lời hay điều gì đó, mà buổi nhóm của chúng ta ở đây tối hôm nay đã—đã mang lại cho chúng ta điều gì đó ích lợi. Bây giờ tôi chuẩn bị rời đi trong chốc lát, để dự các buổi nhóm ở miền Tây. Tôi khiêm tốn khao khát những lời cầu nguyện của bạn.

519 Một số câu trả lời của tôi ở đây, có thể nhiều câu trong đó, có thể không có câu nào, là đúng. Tôi không biết. Nhưng đó sẽ là điều tốt nhất mà tôi có thể tích lũy theo cách suy nghĩ của riêng mình, anh em thấy đấy, để cố gắng giải thích Nó. Có lẽ những câu cuối cùng, đặc biệt, đi vào câu cuối cùng đó, tôi đã không có thời gian để tra cứu nó. Và tôi thật sự đã không, họ đã... Ý tôi là, chúng là những câu Kinh Thánh mà chúng ta trải qua ở đây mọi lúc, ngày này qua ngày khác trong nhà thờ. Tôi nghĩ có lẽ nó sẽ là điều gì đó khó đến mức mà có thể khiến chúng ta vướng vào để thực sự phải đi vào điều gì đó lớn lao, nhưng nó chỉ giống như những câu hỏi của các giáo hội hơn.

520 Tôi rất vui khi thấy anh em giữ như vậy, không có rối loạn, không có bất mãn, không có bất kỳ sự lộn xộn nào. Không có vấn đề tranh luận Nó và nói “Nó sai, Điều này sai, chúng ta sẽ không có Nó.” Nó thực sự dành cho các anh em mà muốn biết điều gì đó để họ giữ vững lập trường của mình, chỉ thế thôi. Điều đó...tăng cường sức mạnh, thắt—thắt áo giáp chặt hơn một chút, thắt chặt nó thêm một bậc. Tôi hy vọng rằng chúng ta sẽ gặp nhau nhiều lần như thế này, thắt chặt áo giáp.

521 Và anh em nhớ, hỡi các anh em, áo giáp của tôi cũng cần được thắt chặt. Vì vậy anh em hãy cầu nguyện với Đức Chúa Trời cho tôi để Đức Chúa Trời sẽ giúp tôi có thể xiết chặt áo giáp của tôi

hơn một chút, để tôi sẽ...không xem nhẹ những điều này. Và cuộc đời mà tôi đang sống và những việc tôi làm, xin cho tôi làm với tinh thần khiêm tốn hơn nữa, sốt sắng hơn nữa để làm. Và xin Chúa ban cho tôi một tấm lòng làm điều đó nhiều hơn tôi đã từng có trước đây. Tôi cầu xin điều tương tự cho hết thầy anh em. Xin Chúa ban phước cho anh em.

⁵²² Tôi đã giữ anh em ở đây lâu rồi, và bây giờ là mười một giờ kém năm phút.

⁵²³ Và bây giờ, Anh Neville, tôi—tôi có thể...Bây giờ, tôi nhận ra, chỉ khoảng hơn chín trăm dặm để đến đó, tôi sẽ không rời đi cho đến sáng thứ Hai. Nhưng tôi muốn ở đây Chúa nhật vì Trường Chúa nhật, tôi đến với tư cách là khách của anh em để nghe anh em giảng, anh em thấy đấy, Chúa nhật. Hiểu không? Nhưng mà...Ồ, thưa anh em, vâng, thưa anh em. Anh Neville, đây là lý do, thưa anh. Tôi...Tôi yêu anh em và anh em đã luôn rất ân cần trong việc nhường bục giảng giống như thế...giống như tôi là một trưởng lão lâu năm hơn đối với anh, hoặc điều gì đó. Nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy như vậy, Anh Neville. Tôi đã cảm thấy rằng chúng ta là anh em.

⁵²⁴ Anh Ruddell và Anh Junie, và, ồ, tất cả các anh em và tất cả các bạn, chúng ta—chúng ta chỉ là anh em với nhau, anh em thấy đấy.

⁵²⁵ Nhưng điều gì...Lý do của nó, bây giờ tôi chỉ hơi khàn giọng một chút, anh em thấy đấy, và tôi đã có sáu tuần liên tục của trận chiến thật liên tục, anh em thấy đấy. Và tôi—tôi chỉ muốn có thể bắt đầu nếu tôi có thể, tôi nghĩ, sau buổi nhóm này tối nay, mà sẽ cho tôi thứ Sáu và thứ Bảy và Chúa nhật để nghỉ ngơi, trước khi tôi bắt đầu những buổi nhóm ngoài kia.

⁵²⁶ Và Anh Junie, ngay khi tôi quay về, một lần nào đó sắp đến, tôi phải xuống và gặp lại anh, muốn đến thăm. Tôi đã đi ngang qua nhà thờ nhỏ của anh ở ngoài đó, ngày hôm qua, tôi tin là vậy. Vợ tôi nói, “Em nghĩ rằng...” Nó ở ngoài đó bên cạnh đường rầy xe lửa ngay bên Công viên Glenellen phải không? Tôi muốn ra đó và nói chuyện với những người Sellersburg kia. Tốt.

527 Anh Ruddell, phước cho tấm lòng của anh. Tôi muốn đến thăm anh, anh có một nhóm người tốt. Anh ngồi đó tối nay lắng nghe giống như anh là một trưởng lão lớn tuổi đang nghe nó.

528 Anh Beeler ở đằng kia, là một trong những anh em truyền giáo của chúng ta. Tôi hy vọng lúc nào đó tôi có thể dự một trong những buổi nhóm của anh ở đâu đó, thưa anh, có thể tạo ra ảnh hưởng nào đó, có điều gì đó để nói ở đâu đó để thúc đẩy anh em tiến lên. Tôi luôn dành những lời tốt đẹp cho anh đối với bất kỳ ai, anh và Anh Stricker ở đây, và những nhà truyền giáo.

529 Anh Collins ở đây, mà tôi tin một ngày nào đó sẽ là mục sư trọn thời gian trong công việc.

530 Con người mà dũng cảm, con người hào hiệp, con người đích thực của đức tin, Xin Chúa ở cùng tất cả các anh chị em, và các anh em chấp sự, các anh em ủy viên trị sự, các anh em đồng lao.

531 Tôi tin rằng anh em là...Người anh em ở đây, tôi không thể nghĩ ra tên của anh ấy. Anh là...[Anh Caldwell nói, “Anh Caldwell.”—Bt.] Caldwell. Anh chỉ là một...Anh là một trong những người trưởng lão hay gì đó, phải không, hay chỉ là một... [“Mục sư truyền đạo.”] Mục sư truyền đạo. [“Tôi là một mục sư truyền đạo. Tôi thuộc về Hội Thánh của Đức Chúa Trời, tôi không thể rao giảng trọn vẹn Phúc Âm và ở lại với họ. Tôi không thể giảng phép báp-têm như Danh Chúa Jêsus và ở lại với họ. Tôi đã có chứng chỉ mục vụ cao nhất tuy nhiên họ gạt ra, nhưng tôi chỉ trả lại cho họ. Kể từ khi tôi nghe anh giảng những Sứ điệp tuyệt vời đó, tôi đã trả cho họ những giấy tờ đó, ra khỏi tổ chức. Bây giờ tôi muốn là một trong những người của anh.”]

532 Cảm ơn anh, người anh em. Chúng tôi chào đón anh đến với sự thông công của chúng tôi. Và giấy ủy nhiệm của—của chúng ta thì thuộc về ở trên. Đời sống của chúng ta là những giấy ủy nhiệm của chúng ta, anh em thấy đấy. Đó là giấy ủy nhiệm của chúng ta. “Nếu Ta không làm những công việc của Cha Ta, thì đừng tin Ta.” Hiểu không? Đúng vậy. Đó là giấy ủy nhiệm của chúng ta. Và như một người già...Như Howard Cadle đã từng nói, “Chúng ta không có luật pháp nào ngoài Tình yêu thương, không có sách nào ngoài Kinh Thánh, và—và không—không có tín điều nào ngoài Đấng Christ.” Đúng thế. “Không có luật pháp nào ngoài

Tình yêu thương, không có tín điều nào ngoài Đấng Christ, không có sách nào ngoài Kinh Thánh.”

⁵³³ Và chúng ta là—chúng ta là, Anh Caldwell, chúng tôi rất vui khi có anh. Anh ra khỏi một tổ chức lớn. Hội thánh Anderson của Đức Chúa Trời, tôi cho là vậy. [Anh Caldwell nói, “Cleveland.”—Bt.] Hay hội thánh Cleveland, Hội thánh Ngũ Tuần của Đức Chúa Trời. [“Và tôi đã từng làm mục sư ở đây?...?”] Ồ, vâng. Ồ, vâng, tôi đã ở đó. Tôi tin rằng tôi đã ở ngoài đó với Anh Neville...hay Anh Wood, một lần, chúng tôi đã nhận được một con chó hoặc chó săn từ người nào đó đã đi nhà thờ của anh ở ngoài đó. Và tôi phải đứng trên những bậc thềm ngoài đó và nói chuyện, và họ đang nói về anh. Ồ, tôi chắc chắn...[“Tại nhà thờ của tôi.”] Ồ? [“Burns.”] Đúng vậy, Anh Burns. Đúng vậy [Anh Caldwell kể lại một sự việc.] Ồ? Vâng. Ồ, Bertha, đúng vậy. Ồ, thật tuyệt vời.

⁵³⁴ Anh Rook đằng kia, giờ anh ấy đã trở thành mục sư, hay nhà truyền giáo, tôi tin vậy. Đúng thế không? Hay là anh đang làm mục sư? [Anh Rook nói, “Chỉ là nhà truyền giáo.”—Bt.] Nhà truyền giáo. Tôi muốn nhận xét về anh, Anh Rook. Tôi đã nghe nói về một số công việc tuyệt vời mà anh đang làm cho Chúa. Anh...Tôi nghe nói anh đã đến Indianapolis hoặc sắp đến Indianapolis, và có những buổi thờ phượng và chinh phục nhiều linh hồn cho Đấng Christ. Chúa ở cùng anh, Anh Rook. Tôi chắc chắn rất vui được gặp anh. Tôi đã thấy anh ở ngoài này trên chiếc xe vận tải cũ này, chạy loanh quanh ngoài đây, chỉ bốn phân cho mảnh vườn của anh ở ngoài đó. Chà, thấy anh đang cố gắng làm điều gì đó cho Chúa. Thật vui mừng vì Ngài kêu gọi anh bước vào chức vụ, hãy cứ giữ Ngài luôn ở trước mặt anh, thưa anh. Xin Chúa ban phước cho anh. Chớ thỏa hiệp với điều gì; nhưng hãy làm nó với tinh thần êm dịu nhất mà anh có thể làm. Hãy để cho—hãy để cho những sứ điệp của anh luôn luôn được nếm bằng sự ngọt ngào của Đức Thánh Linh.

⁵³⁵ Và Anh Stricker...[Một anh em nói, “Chúng tôi mong muốn những lời cầu nguyện của tất cả anh em. Chúng tôi là—chúng tôi đang cố gắng có được một nhà thờ ở Bắc Vernon.”—Bt.] Ồ, tôi hy vọng anh có được nó. Chúng tôi sẽ cầu nguyện cho anh. [“Làm rất tốt, cho đến nay.”] Đúng thế.

Billy, khi nào anh sẽ khởi sự hầu việc?

536 Tiến sĩ Goad và Tiến sĩ Mercier ở đây, tôi—tôi—tôi hi vọng... như chúng ta gọi nhau như vậy. Và Anh Goad đã đến một nơi cho đến khi tôi...anh ấy thực sự xứng đáng với một danh hiệu, anh ấy có thể nạp đạn bây giờ. Vâng. Và, Anh Leo, tôi tin rằng chúng ta có thể cứ để anh ấy đi như thế, và gọi anh ấy...để anh ấy tiếp tục danh hiệu của mình là—là “Tiến sĩ.”

537 Ồ, “Tiến sĩ” Branham, đằng sau đó, anh em cứ chăm sóc nó thật tốt, và giữ những ngọn đèn cháy sáng thật tốt. Và—và tôi sẽ nói với anh em điều này, bất cứ khi nào chúng ta có một buổi nhóm đặc biệt, tôi sẽ nói chuyện với ban trị sự và xem liệu họ có thể cho anh em thêm một chút về điều đó không [Anh Branham cười—Bt.], cho công việc đặc biệt khi anh em phải quét dọn và mang vào và mang ra rất nhiều, và điều đó sẽ làm cho anh em vui vẻ.

538 Tiến sĩ Wood. Tôi gọi anh ấy “Tiến sĩ,” tôi đoán anh em tự hỏi tại sao. Tôi không gọi nhằm tên anh ấy, anh ấy chỉ xẻ gỗ thành từng mảnh, anh em biết đấy. Chúa sẽ trồng một cây đẹp, anh sẽ đốn nó đi và làm một ngôi nhà từ nó. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy như vậy, cho nên tôi gọi anh ấy là “Tiến sĩ.”

539 Anh Taylor, anh vẫn trung thành ở cửa, chỉ chỗ ngồi cho một người. Tôi nghĩ đến anh giống như thế này, “Thà tôi làm tấm thảm chùi chân ở nhà Chúa hơn là ở trong trại với kẻ ác.” Đúng vậy, thưa anh.

540 Anh Hickerson, anh vừa mới khởi đầu trong Đường lối, và tiến lên, đang đi. Tôi ước mong anh...Tôi...Anh đã bắt đầu trên Con đường, và đang đi trên đó, tôi thật chắc chắn ngưỡng mộ sự chân thật của anh và tất cả điều anh đang làm cho Đức Chúa Jêsus. Xin Chúa luôn ban phước cho anh và khiến anh thành một chấp sự đích thực, thưa anh, mà tôi tin rằng anh là vậy, gia đình của anh ở trong sự khuất phục và mọi thứ như anh đã từng làm.

541 Anh Fred, anh ở với chúng ta chưa lâu, từ Canada đến. Chúng ta không cảm thấy anh là người Canada nữa, chúng ta cảm thấy anh là một người hành hương và một người lạ với chúng ta, người anh em của chúng ta, như một ủy viên ban trị sự. Anh

và Anh Wood, và anh hầu việc tốt chức vụ của anh cùng với Anh Roberson, và những người còn lại; Anh Egan, anh ấy không ở đây tối nay.

⁵⁴² Và Anh Roberson, anh đã là một—một người thực sự giúp đỡ tôi, Anh Roberson cùng với những người khác, trong vụ kiện thuế đang bị điều tra này.

HỎI VÀ ĐÁP VIE61-0112

(Questions and Answers)

LOẠT BÀI CÁCH XỬ SỰ, TRẬT TỰ VÀ SỰ DẠY DỠ CỦA HỘI THÁNH

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Năm, ngày 12 tháng Giêng, năm 1961, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org